

www.burmeseclassic.com

လိပ်ပြာ
မြို့တံတောင်

BURMESE
CLASSIC
.COM

Cartoonist
Illustrator

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာပေခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၉၄၉၀၇၀၉၊ မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၅၅၉၁၁၀၉

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်မြင့်၊ အမှတ်(၇)၊ သိတာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အထွေထွေ၊ နှင်းမျက်နှာဖုံးအမှတ်

ဦးအောင်မြင့်၊ အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၁၆)၊ သစ်ရာပင်လမ်း၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၁)၊ အောင်သာလေလမ်း။

ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်မြို့။

၅၄၁၇၄၅၊ ၅၅၂၁၀၃၊ ၀၉၈၀၃၄၅၈၁၊ ၀၉၅၀၂၁၃၅၄။

ပထမအကြိမ် - ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ (မတ်လ)၊ အုပ်စု(၅၀၀)၊ တန်ဖိုး(၂၀၀)ကျပ်

BURMESE
CLASSIC
.com

၈၉၅-၈၃

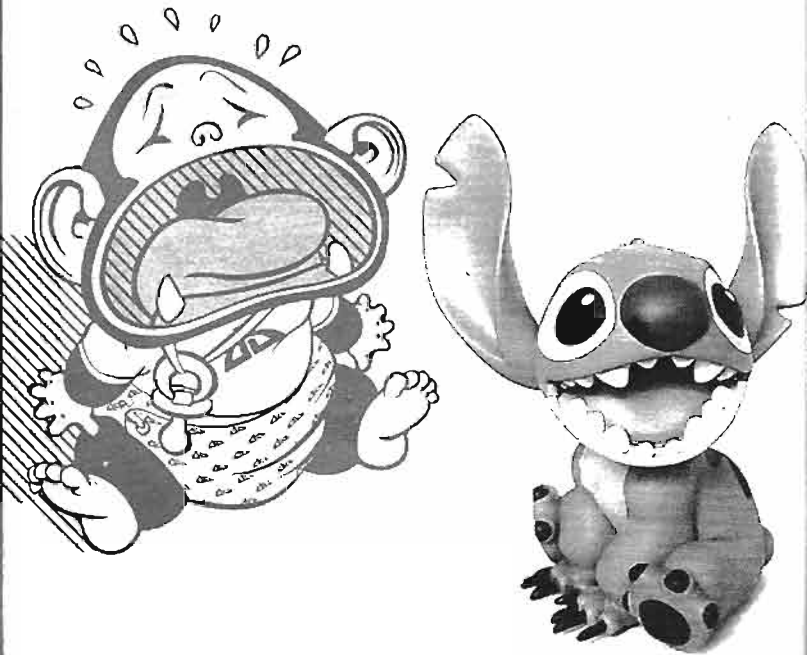
နတ်ရွာမိုး

လိပ်ပြာခြုံတဲ့စောင် / နတ်ရွာမိုး။ - ရန်ကုန်၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၀။

၁၇၀ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီမီတာ။

(၁) နတ်ရွာမိုး

လူတချို့ဟာ

ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာကို

ဟိုဘက်နည်းနည်း တွန်းပို့ကြည့်တဲ့အခါ

ရွှေထမင်းရွှေဟင်းတွေနဲ့

ဇိမ်ခံပစ္စည်းတွေကို

သွားကနဲ သွားတွေတယ်.....

အဲဒီ

ရွှေထမင်းရွှေဟင်း

ဇိမ်ခံပစ္စည်းတွေနဲ့ပဲ

ဂုဏ်သိက္ခာကို

ဝန်းရံကာကွယ်လိုက်ပြီး

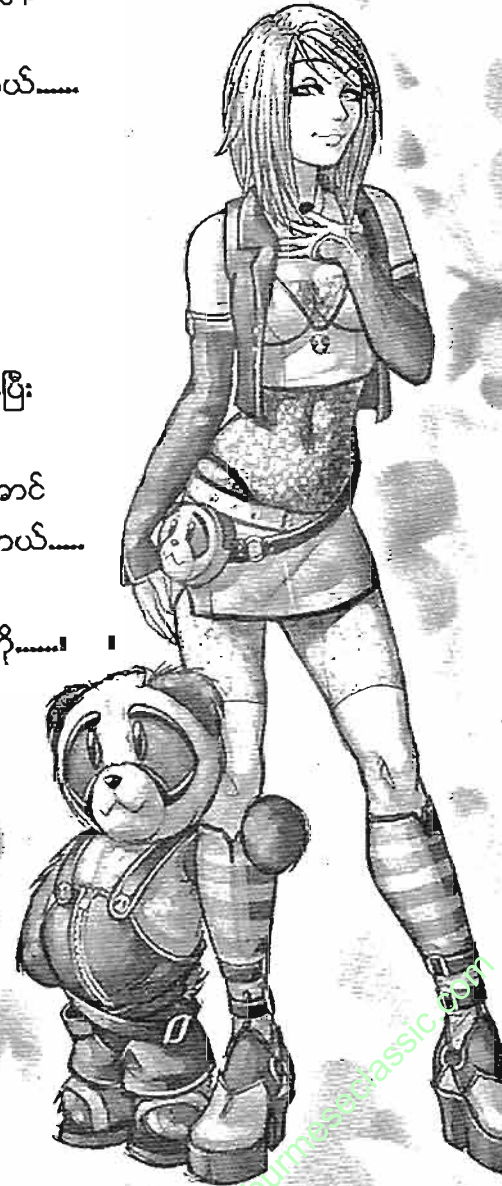
အရင်ထက်မက

လက်လက်ထနေအောင်

အရောင်တင်လိုက်တယ်.....

အဲဒီ

ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာကို.....

➡ ဂုဏ်သိက္ခာကို
လိုအပ်သလို တွန်းရွှေ့တတ်သူက ပြောတယ်
ဘဝဆိုတာ
“လိမ္မာပါးနပ်စွာ နေနည်း” ပဲတဲ့.....။

➡ ဂုဏ်သိက္ခာကို
ကျောက်တိုင်လို ထူမတ်
ရပ်တည်တတ်သူက ပြောတယ်
ဘဝဆိုတာ
“ရိုးသားဖြောင့်မတ်စွာ နေနည်း” သာတဲ့.....။
သူကပဲ ဆက်ပြောတယ်
“ရိုးသားခြင်းဟာ ဘဝမှာ အရနည်းတယ်” တဲ့
ဒါပေမယ့်.....
“တစ်သက်လုံး လိပ်ပြာလုံစေတယ်” တဲ့.....။

ဟုတ်ကဲ့...ဒီမှာ.....
“လိပ်ပြာခြုံတဲ့စောင်”။

BURMESE
CLASSIC
.COM

“အပွင့်”

ငြိမ်

ဆိတ်နေသော ပန်းစိုက်ဥယျာဉ်လေးထဲတွင် တွဲ၍ မြင်
နေကျဖြစ်သော ခပ်သေးသေး တဲသာသာ အိမ်ကလေးတစ်လုံးနှင့်
မောင်းလက်တံ တပ်ဆင်ထားသောရေတွင်း၊ ရေတွင်းဘေးတွင် ရာသီ
စာ သီးပင်စားပင်ကလေးတွေ ရုန်းကြွစိမ်းမြစွာ သီးပွင့်နေကြသည်။
စိန်ခြယ်၊ ဂန္ဓမာ၊ မေမြို့ပန်းများ ငွါးငွါးစွင့် လန်းဆန်းနေကြ၊
လိပ်ပြာလှလှလေး ငါးကောင်ကလည်း ဘယ်အရောင် ဘယ်ပန်းကဖြင့်
သူတို့၏ဝမ်းကို ငြိမ်းချမ်းအေးမြစေမည်လဲ ဟူ၍ ရွေးချယ်နေကျ။
ပန်းစိုက်မြေလေး၏ အပြင်သဏ္ဌာန်သည် အေးမြနေသော်
လည်း ပန်းစိုက်မြေ အရှင်သခင်ဖြစ်သူ၏ ရင်တွင်းပူ အဖြစ်သန့်ကို
(ကျွန်တော်များ) ဟောသလို ဖွင့်လှစ်ရပါတော့မည်။

“လောကကြီး.. . ခင်ဗျားတော်တော်ကပ်စေးနည်းပါလား၊ လောကထဲမှာ ရိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်းနဲ့ အစအဆုံး နေထိုင်လာတဲ့ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားပြန်ပေးတာ ဒါပဲလား၊ ဟောဒီ ပန်းစိုက်စားဖို့ မြေလေး တစ်ကွက်နဲ့ တဲသာသာ အိမ်လေးတစ်လုံးပဲလားဗျာ”

ဖွေးဖြူနေသော မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နှင့် သျှောင်ထုံး ငုံးစိစိကို ဖြစ်သလို ထုံးထားသော မှန်ထဲက သူ့ပုံရိပ်ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုးရင်း ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ တင်ဖျဉ်ခွေ ထိုင်နေသော သူ့ဒူးခေါင်းရှိ ဂုံညင်းဒိုးကို လက်တစ်ဖက်က ခပ်သာသာ အညောင်းပြေ နှိပ်နယ်ရင်း ခပ်မဲ့မဲ့ မှန်ထဲ ပြုံးထည့်လိုက်သေး။

“ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ

ထမင်းဟင်းဖြစ်မလာတာတော့ သေချာသွားပြီ၊

အဲဒီဂုဏ်သိက္ခာကောင်ကြီး.. .

ရိုးသားဖြောင့်မတ်ကြီး.. .

ကြီးကောင်ကြီးမား လက်ပမ်းကျခါမှ

ခါးချိုအောင် လုပ်စားနေရတုန်းပါလား လောကကြီးရေ၊

ခင်ဗျားတော်တော်မတ်ရားတာပါလား.. . ဟား”

ထိုထိုသောစကားတွေကို အပူလုံးကြွနေသည့် လူလုံးမလှကြီး ၏ပါးစပ်မှ မထွက်ခင် မိနစ်ပိုင်းအလိုမှာဖြစ်ပါသည်။

သူ၏ပန်းစိုက်မြေ ခြံတံခါးဝသို့ ခမ်းနားသစ်လွင်လှသော SURF ကားကြီးတစ်စင်း ငြိမ့်ကနဲ ခေါင်းထိုး ဆိုက်ဝင်လာခဲ့သည်။ လောင်းကုတ်အကောင်းစားနှင့် လူရွယ်ကြီးတစ်ယောက် ကားပေါ်က ဆင်းပြီး ခြံဝ၌ တွဲလောင်းချိတ်ဆွဲထားသော ‘ရှေ့နေကြီးဦးဘတူ’ ဟူသော ဟောင်းနွမ်းနေသည့် ဆိုင်းဘုတ်လေး ရွဲ့စောင်းနေသည်ကို တည့်မတ်အောင် ပြုပြင်ပေးခဲ့သည်။

ထို့နောက် တဲအနီးသို့ အေးဆေးညင်သာစွာ ချဉ်းကပ်ပြီး သကာလ အထဲက အနီစကားတွေကို တဲဝမှ နားသောတ ဆင်ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးမှ တဲထဲသို့ ခေါင်းထိုးဝင်၍ အဘိုးအိုအား ပြုံးပြရင်း

ခါးကိုင်းဦးညွတ်လိုက်သည်။

အဘိုးအို ထိုင်လျက်မှပင် နောက်သို့ အနည်းငယ် လန်သွားပြီး မှန်ကို ထိုးနေသောလက်ညှိုး လူရွယ်ထံ လှမ်းထိုးလိုက်ပြီး.. .

“ဟင်.. . ဘမင်း.. . မင်း.. . မင်း.. .”

သရဲသဘက်တစ်ကောင်ကို အရှင်လတ်လတ် အနီးကပ် ဘွားကနဲ တွေ့လိုက်ရသလို အံ့ဩလန့်ဖြန့်သွားပြီး.. .

“မင်း.. . မင်း ငါ့ကို ဘာဒုက္ခပေးဦးမလို့လဲ၊ မင်း.. . ငါ့မြင်ကွင်းက အခုထွက်သွား.. . သွား”

လူရွယ် ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ပို၍နုငယ်သွားစေသော အပြုံးဖြစ်သည်။

“ဒုက္ခပေးဖို့ လာတာ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီး၊ ဒီတစ်ခါ လာတာ သုခပေးမလို့ လာခဲ့တာပါ။ အဲဒီပြတင်းပေါက်က လှမ်းကြည့်လိုက်၊ ဟိုး.. . ခြံဝမှာ ကျွန်တော့်ကား၊ အဲဒီကားပေါ်မှာ အစ်ကိုကြီး လက်ခံမယ်ဆို ကန်တော့ဖို့ ကျွန်တော် သိန်းနှစ်ရာကျော် တင်ဆောင်လာပါတယ်”

“မင်း ထွက်သွားဆို ထွက်သွား၊ မင်းငွေလည်း ငါတစ်ပြားမှ မလိုချင်ဘူး၊ မသမာနည်းနဲ့ ရတဲ့ငွေမည်းကလွဲပြီး မင်းမှာ ငွေဖြူတစ်ကျပ်တောင် မရှိဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်”

“သမ္မာအာဇီဝနဲ့ ရလာတာပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုမှ မချစ်ရရင် သေရပါလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ မမကြီးတစ်ယောက်ကို ဇီဝိတဒါန အသက်တစ်ချောင်း ကယ်ကောင်းလို့ ကယ်တင်ခဲ့တယ်လေ၊ အဲဒီဒါနကနေ ရတဲ့ မြတ်သောငွေပါ အစ်ကိုကြီးရ၊ ဘိန်းရောင်းတဲ့ငွေ မဟုတ်ပါဘူး၊

ခိုးဆိုးလုယက် ပါးကွက်အာဏာနဲ့ ရတဲ့ငွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါနနဲ့ ဆိုင်တဲ့ငွေပါ.. . ဖြူစင်သောငွေပါ”

အေးအေးလူလူ ပြောရင်း ဖိနပ်ချွတ်နေသည်။

“အဲဒီငွေက ပိုဆိုးတယ်ကွ၊ အဲဒါ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ထမီအနားကနေ တတောက်တောက် ဆင်းလာတဲ့ အညှီအဟောက် ငွေ

တွေကွ၊ မင်းမို့ မရွံ့မရှာ သိက္ခာမဲ့... ”

လူရွယ်သည် တဲကြမ်းပြင်ပေါ် တက်ထိုင်လိုက်ပြီး...

“ဟင်း.. ဟင်း.. အခုန အစ်ကိုကြီးပြောနေတာ ကျွန်တော် ကြားပါ့ဗျာ.. ဘာတဲ့.. ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ ထမင်းဟင်း ဖြစ်မလာ တာတော့ သေချာသွားပြီတဲ့၊ နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကျွန်တော်ကြားတာပါ နော်”

“ဟေ့ကောင်.. မင်းပိုင်နက်ကျူးလွန်တယ်၊ ချောင်းမြောင်း နားထောင်တယ်၊ ပုဒ်မနှစ်ခုနော်.. ”

အရေးထဲ ရှေ့နေကြီးဦးဘတူသည် သူ၏ရှေ့နေဝိညာဉ်က ပူးကပ်ဝင်လာနေသေးသည်။ ညည်းညူမိသော သူ့စကားကို မကြားစေ လိုသူမှ ကြားသွား၍ ရှေ့နေပီပီ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ တန်ပြန်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဒီမှာ အစ်ကိုကြီး၊ လူတချို့ဟာ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာကို ဟိုဘက် နည်းနည်းတွန်းပို့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ရွှေထမင်း ရွှေဟင်းတွေနဲ့ ဇိမ်ခံ ပစ္စည်းတွေကို ဘွားကနဲ သွားတွေ့တယ်၊ အဲဒီရွှေထမင်း ရွှေဟင်း၊ ဇိမ်ခံပစ္စည်းတွေနဲ့ပဲ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဝန်းရံကာကွယ်လိုက်ပြီး အရင်ထက် မက လက်လက်ထနေအောင် အရောင်ထင်လိုက်တယ်”

ဦးဘတူ မတ်တတ်ကုန်းထလိုက်၏။

အရိုးအရွတ်တချို့၏ဂျိုးဂျိုးလျှော်လျှော်အသံသည် တဲနံရံကိုပင် သွားကန်၏။

“ကျွတ်.. ကျွတ်.. ဟေ့ကောင်၊ မင်း ကဗျာလာဆန်မနေနဲ့၊ ဘာကဗျာမှ ငါမခံစားတတ်ဘူး၊ အခု ငါခံစားနေရတာက ငါ့မျက်စေ့ ရှေ့မှာ မင်းရှိနေတာကို ငါလုံးဝမကြိုက်ဘူး.. မင်းထွက်သွားတော့”

ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးကို ဘမင်းပြီးရင်း..

“တစ်လောကလုံးမှာ ပြေးကြည့်လိုက်မှ ဘတူနဲ့ဘမင်းဆိုတဲ့ ညီအစ်ကိုအရင်း ဒီနှစ်ယောက်ရှိတာဗျာ၊ အစ်ကိုကြီးကို လွမ်းလို့ လာ တာပါ”

ပြောရင်း ချစ်ခြင်းကြည်ညိုခြင်းဖြင့် အဖေလို အစ်ကိုကြီးကို လွမ်းကြည့်သည်။ ထိုအကြည့်ကိုတော့ဖြင့် ဦးဘတူ ရင်နှင့် ဖတ်ကြားပြီး ပြီးချင်း လွှားကနဲ ရှောင်ထွက်လိုက်သည်။

“အင်း.. ရှိတော့တာလည်း ဒီနှစ်ယောက်တည်း၊ ဒါပေမယ့် မင်းဟာ ချစ်ခြင်းတစ်ဆယ်သားနဲ့ ဒုက္ခကိုးဆယ်သား ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ ကောင်ကွ၊ ငါ.. ဒီဘဝရောက်ရတာ မင်းကြောင့်.. ”

ငါ မင်းကို လွမ်းရင် နာစရာတွေက ဒင်းကြမ်း၊ ဒါကြောင့် ငါ မလွမ်းတတ်တော့ဘူး၊ မင်းနဲ့ငါ ညီအစ်ကိုခန်းဖြတ်ထားတာလည်း ကြာ ပြီ၊ ဒီတော့.. မင်းထွက်သွားမလား ငါ့ရိုက်ထုတ်ရမလား.. ပြော”

ခါးခါးသီးသီး ပြောနေသော ဦးဘတူမျက်နှာကို ဘမင်း ခပ် အေးအေးပင် စိုက်ကြည့်ရင်း..

“ဘာပြဿနာမှ မရှိတဲ့ အဲဒီသိန်းနှစ်ရာကို.. အစ်ကိုကြီး တကယ်မယူဘူးနော်”

“မယူဘူး.. ငါငတ်နေပစေ တစ်ကျပ်တောင် မယူဘူးကွာ၊ သေခါနီးမှတော့ တစ်သက်လုံး ထိန်းသိမ်းလာတဲ့ ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာကို တစ်လက်မမှ နောက်မဆုတ်ပေးနိုင်ဘူး.. ”

“ဘဝဆိုတာ လိမ္မာပါးနပ်စွာ နေတတ်မှ ကျေနပ်စရာတွေနဲ့ ပြီးပြည့်စုံတာ အစ်ကိုကြီးရ၊ ပြည့်စုံနေမှ အပူအပင် ဘာမှမရှိ၊ ဇရာပိုင်း မှာ တရားအားထုတ်နိုင်မှာ၊ နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ်ကို သောကဒုက္ခကြားက ဘယ်လိုမှ ဖြတ်မသွားနိုင်ပါဘူး၊ ကဲ.. အမှန်တရားကြီးရေ ခါးချိပေဦး”

အမှန်ကန်ဆုံးစကားကို ပြော၍ ကျောပေးထွက်ခွာသွားသော ညီငယ်၏ကျောပြင်ကို အနည်းငယ် ချိနေသောခါးနှင့် ခပ်ဝါးဝါး မြင်နေ ရသေးသည်။

“အလို.. ငါ့မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ပါလား”

ဦးဘတူ မျက်လုံးကို တစ်ချက်နှစ်ချက် ပွတ်နေစဉ် အမြင် အာရုံထဲ၌ နွမ်းဖတ်စုတ်ပြတ်နေသော ပိုက်ဆံအကြွေစက္ကူများနှင့် အထပ်လိုက် အထပ်လိုက် ရှိနေမည့် ထောင်မလဲ သင်္ကေတ ငွေစက္ကူများ

ကို မြင်ယောင်နေ၏။

“သတိ.. သတိပြန်ဝင်စမ်း ဘတူ၊ ငါဟာ ဖြူစင်သူ၊ သိက္ခာ လုံခြုံသူ၊ အဲဒီထောင်မလဲ သဲကော်တွေဟာ မတရားမှု တစ်ခုခုနဲ့ ဧဝကံ အမှန် အလဲအလှယ် လုပ်ခဲ့တဲ့ ဒုက္ခငွေကြေးတွေ မသမာ ငွေကြေးတွေ”

ဦးဘတူ ငွေပုံကြီးကို အတွေးထဲက ဖျတ်ကနဲ မောင်းထုတ် လိုက်နိုင်ပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ ပို၍ကြည်ညိုလာသည်။ လိပ်ပြာလုံလုံနှင့် သူ၏ကျက်သရေရှိသောမျက်နှာကို ကိုယ်တိုင်ပြန်ကြည့်ညှိရန် မှန်သား ပြင်ဆီ လှည့်ကြည်လိုက်မိ။

(အလို...)။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

BURMESE CLASSIC .com

သူ၏တွန့်ခေါက်နေသောမျက်နှာပြင် အရေပြားများ ဆန့်တင်း မာကျောနုပျိုတင်းရင်းလာနေသည်။

အလို... .

တဲထဲက သူ၏ရှေးဟောင်းမှန်ကြီးသည်ပင် ကွက်နေသော ပြဒါးများ ပြန်လည်ကြည်လင်လာပြီး မှန်၏အက်နေသော ဒဏ်ရာဒဏ် ချက်များ အံ့ဩဖွယ်ရာပင် တစ်သားတည်း ပြန်ဆက်သွားပါရောလား ဘုရား... . ဘုရား... . ။

ထို့ထက်မက မှန်ကြီးကို ထောင်မတ်ထားသော နောက်ခံတဲ နံရံသည်ပင် ရုတ်ချည်း ဝေါင်းကနဲ ပြောင်း၍ ရှေးဟောင်းဝိတိုရိယ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်၏အိပ်ခန်းနံရံကြီးဖြစ်သွားပါပေါ့လား။

(အလကားနေ အလကားပါဗျာ။ ဂန္ထီရဝတ္ထုမှ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော်ဖြစ်စေချင်တဲ့ (Special Effect) နောက်ကြောင်းပြန်ကပ် လေးပါဗျို့၊ ဟဲ... . ဟဲ... . ။)

မှန်ထဲက သူ့ရုပ်သွင်သည် ကြည့်နေရင်းကြည့်နေရင်း... . တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည်နုပျိုလာ၍... . သူက တအံ့တဩ ဆက်ကြည့် နေမိသည်။

မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တွေ ပြန်၍တိုဝင်သွားနေသည်။ ဆံပင် အရောင်မှာလည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်လည်နက်ပြောင်မှောင်လက်လာ နေသည်။

ကြည့်နေရင်းကပင်... .

☺ ☺

☺ ☺

အခန်း(၁)

မှန် သားပြင်ပေါ်က သူ၏ခန့်ညားထယ်ဝါ ကျက်သရေရှိ လှစွာသောမျက်နှာကို သူ ခပ်တည်တည် ရှုလိုက်သည်။

မောင့်ကျက်သရေခေါင်းပေါင်းကို ခပ်ဆဆ ဆောင်း၍ လို အပ်သလို ဖိဖွပြုပြင်၍ ထပ်ရှုသည်။

ကျေနပ်စွာပင် ခပ်ခန့်ခန့်ကြီး ပြုံး၍ ထပ်ရှုပြန်သည်။ ခေါင်း ပေါင်းစကို လိုသလို ခေါက်ရိုးကျအောင် ပြင်ပြန်သည်။ ထပ်ရှုပြန်သည်။ အိုကေ... ကျေနပ်ပြီ။

ခေါင်းပေါင်းကို ခပ်ဖွဖွ ပြန်ချွတ်သည်။ မှန်တေးက စားပွဲပေါ်ရှိ ဗူးဝိုင်းထဲ ခေါင်းပေါင်းကို ရှိရှိသေသေ ပြန်ထည့်သည်။ အဖုံးဖုံးသည်။ မှန်ထဲ ပြန်ရှုသည်။ ဆံပင်အနည်းငယ် ပုံပျက်သွားသည်။ လက်ဝါးထဲ တံတွေးကို ပျစ်ကနဲ ထွေး၍ လက်ဝါးချင်း ပွတ်သည်။ ခပ်ဖွဖွ ဆံပင်ကို

သပ်သည်။ ဘီးပြီးသည်။ သွားတွေ စေ့၍ မှန်နား ခေါင်းထိုး၍ စစ်ဆေးသည်။ ပါးစပ်ပြန်ပိတ်၍ အရှေ့ဆုံးသွားတွေကို လျှာနှင့် သုတ်သင်သည်။ ပြီးကနဲ ပြန်ကြည့်သည်။ ရပြီ။

ခေါင်းပေါင်းလျှပ်ဗူးကို ညှာလက်က ပွေ့၍ အတာချီကွေ့စက်ကို ဘယ်လက်က ဆွဲရင်း အိပ်ခန်းထဲက ထွက်လာသည်။ ကျွန်းလှေခါးကြီးမှ ရှေ့နေကြီးဦးဘတူ (အသက် ၄၀) ခန့်သည် ခန့်ညားစွာ ဆင်းသက်လာလေသည်။ လှေခါးကြီး၏နောက်ဆုံးအဆင့်တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“မောင်ထွေးရေ”

“ခင်ဗျာ . . .”

အသံဩဇာကလည်း လိုတာထက် ပိုပြည့်သမို သူ့တပည့်ကျော် မောင်ထွေးသည် ခင်ဗျာမဆုံးခင် စွေ့ကနဲ ရောက်ရှိလာသည်။

“မင်း လက်သန့်သလား!”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အခုပဲ အိမ်သာတက်ပြီး အိမ်သာအထွက်က ဗေစင်မှာ ကာဘောလိပ်ဆပ်ပြာနဲ့ သုံးခါတောင် ဆေးခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အိုကေ . . . လုံလောက်ပြီ”

ဘာစကားမှ ဆက်မပြောဘဲ အကြည့်က လှေခါးရင်းက ဖိနပ်စင်ကို ထိုးစိုက်ပြသည်။ ချက်ဆို နားခွက်က ‘ယပ်ခတ်’ တတ်နေသော တပည့်ကျော်က ဒက်သည်။ သန့်ပြန့်နေသော ဆင်ခြောက်ကောင်ကတ္တီပါ လွှာချင်းဖိနပ်ကို ဘရပ်ရှ်နှင့် အသွားအပြန် ဆယ်ခေါက်လောက် ခတ်လိုက်ပြီး အသင့်စီးရန် အမြီးဘက်မှ ချပေးလိုက်သည်။

“မနက်စာ အဆင်သင့်ပါ အာစရီ”

ဖိနပ်စီး၍ ထမင်းစားခန်းထဲက မနက်စာ စားပွဲကို သုံးသပ်သည်။

“ရေခဲသေတ္တာထဲ ပြန်ထည့်ထားလိုက်၊ နက်ဖြန်ကျမှ လိုအပ်တာ ပြန်နွေးပြီးကျွေး၊ အေး . . . ငါ ဒီမနက် မုန့်ဟင်းခါး စားချင်တယ်” မောင်ထွေးက စတီးချိုင့် ပြေးဆွဲရန် ဟန်ပြင်သည်။

“နေဦးကွ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . . အဲဒီလမ်းထိပ်က ဆိုင်မှာ၊ ဟိုကွာ

ထိုင် . . . ထိုင်ပြီးစားချင်တာ”

သူ့အာစရီကို မောင်ထွေး အံ့ဩဟန်နှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး သကာလ . . .

“လမ်းဘေးက ဖုန်တသောသော ယင်တလောင်းလောင်းကို ရွံ့တယ် မျိုမကျဘူးဆို . . . ဘယ်တုန်းကကော အဲလိုဆိုင်မျိုးမှာ ထိုင်စားဖူးလို့လဲ!”

“တစ်ခါလောက် သွားထိုင်စားကြည့်ချင်လို့ပါကွာ . . . ဟဲ . . . ဟဲ၊ အတွေ့အကြုံအသစ်ပေါ့”

မောင်ထွေး ခဏစဉ်းစားလိုက်ရုံနှင့် သဘောပေါက်သွားသည်။ မုန့်ဟင်းခါး ရောင်းသောအပျိုကြီး ဒေါ်တင်ထွားတော့ မဖြစ်နိုင် . . . ။ သူ့တူမ (ဇာတိမြို့လေးမှ ရောက်လာသော) ‘ခင်မွန်’ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကောင်မလေး ရောက်လာမှ ဒေါ်တင်ထွား ရောင်းအားနှစ်ဆကျော်တက်လာသည်ဆိုလား။ အာစရီလည်း ဘယ်လိုများ မြင်ဖူးသွားပါလိမ့်။ ကောင်မလေးလှချက်က ကမ်းကုန်သည် . . . ။ မောင်ထွေး အာစရီကို နည်းနည်းကလိချင်လာသည်။

“အိမ်မှာ ဝယ်စားတာ အိန္ဒြေရပါတယ် အာစရီရယ်၊ မုန့်ဟင်းခါးပဲဟာ . . . ဘယ်မှာစားစား ဒီအရသာပါပဲ”

ချိုင့်ဆွဲရန် လှည့်ထွက်သည်။ ဦးဘတူ မောင်ထွေးပခုံး လှမ်းဖက်သည်။

“လာပါကွာ . . . ဒေါ်တင်ထွားဆိုင်က မုန့်ဖတ်လေးက ဖွေးဥနေလို့ပါ”

“ဗျာ . . . တခြားမုန့်ဖတ်က ညှိတိုတို ညစ်တစ်တစ် ရှိတတ်လို့လား!”

ဤသို့ဖြင့် မာစီဒီးဘင့်ဇ်ကြီး ကျွဲကနဲ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ရှေ့ ဆိုက်လာသည်။

“ဟိုမယ် . . . အခန့်သင့်လိုက်လေ မောင်ထွေးရေ”

ဆိုင်တွင် သူ့အဒေါ် ဒေါ်တင်ထွား မရှိ။ ခင်မွန်တစ်ယောက်

တည်း ရောင်းနေ၏။ အခြားစားပွဲတွေ ရှိသော်လည်း မောင်ထွေးက အလိုက်သိစွာ သူ့ဆရာကို ခင်မွန် မုန့်ဖတ်လေ့ရှိတဲ့ နေရာချပေး လိုက်သည်။ ခင်မွန်က မောင်ထွေးကိုတော့ သိနေ၍ ပြီးပြီ အပြုံးကို ဦးဘတူဘက် တစ်ဆက်တည်း ရွှေသည်။ ဦးဘတူ မျက်နှာကြီး ပြီးကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ရှေ့နေကြီးမှန်းလည်း သိပုံရသည်။

“ကဲ... ဘာနဲ့ စားမလဲ မောင်မောင်ထွေး!”

“ကျွန်တော်ကတော့ ပါးစပ်နဲ့ပဲ စားမယ်၊ ကျွန်တော့်အာစရိကို သာ အရင်မေး”

“ဘာနဲ့ စားမလဲ ရှေ့နေကြီးရှင်”

“ပြီးရင်း မေးလာသဖြင့် နှလုံးချင်း ခွေပြီး...”

“မောင်ထွေး... ငါ... ငါ ဘာနဲ့ စားသလဲ!”

“မျက်စေ့နဲ့... အဲ... ဟုတ်ပေါင်း၊ ကောကြီးပဲကြော်နဲ့ အိုးဘဲဥ နဲ့”

ကောင်မလေး မုန့်ပြင်နေစဉ် တပည့်ကျော်ကို ခပ်တိုးတိုး ကပ် ပြောသည်။

“ကြည့်စမ်း မောင်ထွေး၊ မုန့်ပြင်နေတဲ့လက်ချောင်းလေးတွေ တွေ့လား!... မုန့်ဖတ်ထက်တောင် ဖြူဖွေးနေသေးတယ်၊ တချို့ဆို ပဲကြီးခွဲလိုက်ပြီး... လက်သည်းပန်းကုံးတွေပြတ် လက်ထိပ်တွေ ဖွာလို့၊ ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်လှတဲ့လက်ချောင်းတွေလဲ... ဟင်း... ဟင်း”

ထိုစဉ်...

အိမ်ကြားထဲက ခုံဖိနပ်သံ တဂွပ်ဂွပ် ထွက်လာပြီး... ထမီကို ခါးတင်းသထက် တင်းအောင် ပတ်ရင်း ထွက်လာသော ဒေါ်တင်ထွေး ကြီးကို မြင်ကြရသည်။ သူတို့နှစ်ဦးကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“အလိုတော်... ညဉ့်က အိပ်မက်ထူးပါတယ်လို့ အိမ်သာထဲ စဉ်းစားနေတာ၊ ကြည့်စမ်း... ထူးထူးဆန်းဆန်း ရှေ့နေကြီးကိုယ်တိုင် မလာစဖူး အလာထူးပေတာကိုး၊ ဖယ်... ခင်မွန်၊ ဒေါ်လေးကိုယ်တိုင် ပြင်ပေးမယ်...”

နှုတ်ခမ်းနီနီနှင့် ဆေးပေါ့လိပ်နံ့က ရှေ့ကို နှစ်တောင်လောက် ငေါထွက်လာသည်။ အိမ်သာထဲက ထွက်လာသောလက်နှင့်ပင် မုန့် ဇလုံ ဝင်နိုင်တော့သည်။ လက်ချောင်းတွေက ပန်းကုံးပြတ်၊ ပဲရေခွဲ လိုက် ဖြူလျော်ဖွာလန်မို့ မောင်ထွေးတောင် အန်ချင်ချင်ဖြစ်သွားသည်။

မှာမူထားဘဲ ငါးဖယ်ကြော်၊ ငှက်သီးကြော်တွေပါ နင်းကန် ညှပ် ထည့်နေတော့သည်။ ရှေ့နေလူပျိုကြီး မာစီဒီးနှင့် တခုတ်တရ လာစား သဖြင့် ရင်ခုန်နေပုံရသည်။ မုန့်ပြင်ရင်း ထမီကို နှစ်ခါပြင်ဝတ်လိုက်သေး သည်။ အာစရိလည်း မျက်နှာပျက်နေပြီမို့ ချက်သိသော တပည့်ကျောင်း ပီပီ နာရီကြည့်၍...

“ဟာ... ဆရာ၊ အမှုသည် ချိန်းထားတယ်လေ”

“ဟေ... ဟုတ်သားပဲ”

“ကဲ... မထွားရေ ရုံးရောက်မှပဲ စားတော့မယ်၊ ပါဆယ်လုပ် လိုက်”

“အို... တစ်ခါတစ်လေ လာအားပေးလို့ ရှယ်လုပ်ပေးနေ တာ၊ အမှုသည်ပဲ... ရှေ့နေကို လာတဲ့အထိ စောင့်ပေါ့”

“မဖြစ်ဘူး... ကျွန်တော့်အာစရိက ကိုယ့်ဘက်က အချိန် တိကျတာကို သိပ်အရေးထားတာ၊ ကဲ... နောက်မှ၊ ပါဆယ်လည်း ထုပ်မနေပါနဲ့တော့ဗျာ”

အထာပေါက်သော ခင်မွန်က ဦးဘတူကို ကြာပါသော မျက် ဝန်းနှင့် ချိုင့်သည်ဆိုရုံ ပါးချိုင့်ကလေး ခွက်ထားသောမျက်နှာနှင့် မျက် စောင်းတစ်ချက် ပက်ကနဲ ပစ်ကျွေးသည်။

“လာ... လစ်မယ် မောင်ထွေး၊ ဒီနေ့ တန်တယ်၊ ငါ့ကို ကြာ ပစ်တယ်ကွ”

ဝူးကနဲ မာစီဒီးကား မောင်းထွက်သွား၏။ မီးခိုးတန်းလေး ဝေ့ဝိုက်ကျန်ခဲ့သည်။

ဝိုးခိုးတန်းလေးထဲ တိုးဝင်လာသူက . . ဘမင်း။ ဟူးကနဲ သက်ပြင်းမှုတ်ရင်း မုန့်ဖတ်လှုံနံ့ဘေး လက်ဆွဲအိတ် ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဟယ် . . . ကိုမင်း . . . ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ!”

ပန်းကန်ဆေးရာက မော့ကြည့်ရင်း ခင်မွန်က ဝမ်းသာအားရ ရင်ခေါင်းထဲက အသံနှင့် ပြောသည်။

“နောက်မှ သံတော်ဦးတင်မယ်၊ လောလောဆယ် ဆာလာ တယ်၊ နှစ်ပွဲတစ်ခါတည်း ပေါင်းထည့် . . . မြန်မြန်လုပ်”

“ဘယ်ပျောက်နေတာလဲလို့ စိတ်ပူလို့ မေးတာပါနော်၊ စိတ်ပူ ပေးတဲ့သူ ရှိနေတာကို မကြည်နူးတတ်ဘူး”

မျက်စောင်းလှလှ ထိုးရင်း မုန့်ပန်းကန် ပြင်နေသော ခင်မွန် အလှနှင့် ခင်မွန်၏မြောင်းပေးစကားကို သူ့ဂရုမပြုအား . . .

“ငါးဖယ် အိုးဘဲဥ ပဲကြော်၊ အာ . . . ရှိတာ အကုန်ထည့်ကွာ”

ဟင်းအိုးမွှေးရင်း ဒေါ်တင်ထွားက . . .

“ဘယ်နှစ်နပ် ငတ်လာပြန်သလဲ မောင်ဘမင်း!”

“နှစ်နပ်ဗျာ . . . ရထားပေါ် ဘာမှမစားခဲ့ရဘူး၊ အကြွေးရတဲ့ မမထွားမုန့်ဟင်းခါးနဲ့ ကြွေးသိမ်းမှာနော်”

“အိမ်ရောက်တော့မှာပဲ . . . အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ ချက်မထား

ဘူးလား၊ ခင်မွန် လိုက်ချက်ပေးရမလား!”

ပဲကြော်ချေရင်း ခင်မွန်မေးခြင်းကို အင်းမလုပ် အဲမလုပ်နိုင်၊ သူ အရမ်းဆာနေတာသာ သိသည်လေ။

“အိမ်မှာ မသေချာဘူး . . . ခိုးဝင်ရဦးမှာ”

“ဟဲ့ . . . ပဲကြော်နဲ့ဟင်းရည်က တစ်ပန်းကန်သပ်သပ်လုပ်၊ မုန့်ထဲ ဟင်းရည်အများကြီးမဆမ်းနဲ့၊ ထွေးထွေးလေး နယ်ဖတ်ပေး၊ မင်း လက်သန့်ပါတယ်နော်”

“သန့်ပါတယ်နော် . . . ခင်မွန်က သန့်သန့်လေး စေတနာပါပါ လုပ်ပေးနေတာ”

“ဟဲ့ . . . ငရုတ်သီးမှုန့် နည်းနည်းထည့်ဦး”

“မိန်းမကြီးကျနေတာပဲ . . . ပစ်ပစ်နဲ့”

သူက စနစ်တကျ ကြွေးသိမ်းရန်သာ စိတ်စောနေသည်။ ဗိုက် ထဲက ပိုးမျိုးရှစ်ဆယ်က အော်လှပြီ။ အရင်ချပေးလာသော မုန့်ရည်နှင့် ပဲကြော်ကို တစ်ဝက်လွေးပြီးမှ ခပ်ထွေးထွေး နယ်ထားသော မုန့်ပန်းကန် က ကြက်သွန်ဖြူဆီချက် ထပ်ဆမ်း၍ နံနံပင် အပေါ်ယံက ဖြူးပြီး သူ့ ရှေ့ ကျလာသည်။

“အခုပဲ မင်းအစ်ကိုကြီး လာသွားသေးတယ် မောင်ဘမင်း”

“မြင်သားပဲ . . . သူထွက်တဲ့အထိ ဟိုသစ်ပင်ဘေးက စောင့် နေရတာ၊ ဒါနဲ့ မမထွား ကျွန်တော့်ဘရာသာကြီးကို ညွတ်လာအောင် မလုပ်နိုင်ဘူးလား!”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . မမဘက်ကတော့ ဖိတ်စာတစ်ခြမ်း ရိုက်ပြီး သားပါပဲ . . . ဟဲဟဲ”

အားရပါးရ စားရင်း အကြွေးစားကောင်းအောင် သူ ပင့်နေ ခြင်းသာဖြစ်သည်။

“နောင်တော်က ပြောဖူးတယ်၊ အဲဒီမိန်းမ ငယ်ငယ်က တော် တော် လှမယ်ကွတဲ့”

“အွန် . . . ခုတော့ မလှတာ ကျနေတာပဲ၊ ဒါတောင် မမထွား

အေးရိုးဗစ် မလုပ်တာ ကြာလို့ ပြန်လုပ်ဦးမယ် ပြောလိုက်. . . သိလား!"

"မမထွား နောင်တော်ကို ငြိအောင်လုပ်နိုင်ရင် ကျွန်တော် ရမယ့်အမွေထဲက ဆယ်သိန်းပေးမယ်. . . စာချုပ်ချုပ်မလား!"

"ဟွန်း. . . မောင်လေးရယ်၊ မမထွားတို့က နှလုံးသားထဲက စစ်စစ်မြည်တဲ့မေတ္တာပဲ လို့အပ်တာ၊ ငွေစကား လာမပြောနဲ့၊ ဆောရီး နှစ်ထပ်ကွမ်းပဲ"

ခင်မွန်က ဟင်းရည်ပန်းကန်ကို ဟင်းရည်ထပ်ဖြည့်ရင်း ဒေါ် တင်ထွား ထအသွား၌. . .

"ကိုမင်းနောင်တော်ကို ခင်မွန် တစ်ချက်လှမ်းရှိုးလိုက်သေး တယ်၊ မတ်တတ်ကြီး ခဏမေ့သွားတယ်. . . ဟင်း. . . ဟင်း"

"အေး. . . ဒါဆို သူချိန်တာ နင်ဖြစ်ဖို့များတယ်၊ နင်ကော ငါ့အစ်ကိုကြီးကို ရအောင်မယူနိုင်ဘူးလား!"

"ဟင်း. . . ဟင်း. . . ဟင်း"

"ဟဲ့. . . ရယ်စရာပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ နင်ကောင်းစား မယ့်ကိစ္စ ပြောနေတာ"

"ကိုမင်း တကယ်ပဲ သဘောတူလို့လား၊ ကိုမင်းနဲ့ တစ်အိမ်ထဲ နေရလို့တော့ ဘယ်သူ့ယူရယူရ ယူတယ်"

"ခက်တော့နေပြီ. . . နင်က ငါ့အစ်ကိုကြီးကို ယူပြီးရင် ငါ့မနိုး လေ. . . ငါ့အစ်မလေ၊ ငါက နင့်ကို ရိုသေရမှာလေ. . ."

"မလိုချင်ဘူး. . . ရိုသေတာက ဖုတ်စားလို့မရဘူး"

"နင့်ဟာနင် ဖုတ်စားစား ပြုတ်စားစား၊ ငါတော့ ဝပြီ၊ အကြွေး စားတာနော်. . . မှတ်ထား၊ ကြာရင် မေ့သွားမှာပါ၊ ကဲ. . . သွားမယ်"

"ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး. . ."

အခန်း(၂)

 နယ်ရုံးဝင်းထဲရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်ဖြစ်သည်။

ဦးဘတူ သတင်းစာဖတ်နေသည်။

"ရှေ့နေကြီးဦးဘတူ ဟုတ်ပါတယ်နော်၊ သမီးခဏထိုင်ပါရစေ ရှင်"

"ထိုင်ပါကွယ်. . . ထိုင်ပါ"

ခဏတွင်းပင် ဦးဘတူ အကဲခတ်လိုက်သည်။ ဆံစတွေ ဖွာနေ သည်။ နားထင်နားရင်းတွေ ကျနေသည်။ အဝတ်အစားများသည် တစ် ချိန်က သစ်လွင်သော အကောင်းစားဖြစ်ခဲ့လိမ့်မည်။ ခုများတော့. . . နွမ်းပါးနေပြီ၊ ဘေးတိုက်အနေအထားမို့ ပူစတင်းစ ဝမ်းဗိုက်လေးကို ဆလင်းဘတ်ချ် တစ်ပတ်နှွမ်းလေးနှင့် မသိမသာ ကာကွယ်ထားသည် ကို ရှေ့နေမျက်စေ့ပဲကွယ်၊ မမြင်ဘဲ ဘယ်နေမလဲ။ အချစ်မီး လောင် ကျွမ်းလာသူမှန်း တန်းသိသည်ပေါ့။ ခေါင်းလေး ငုံ့၍ မပွင့်တပွင့် ပြော

လာသည်။

“အမှန်တရားဘက်က အမြဲတမ်း ရပ်တည်တဲ့ရှေ့နေကြီးလို့ ကြားကတည်းက သမီးက ကြည်ညိုနေတာပါ”

အသံလေးကအစ နံနံကြုံလို့နေပုံများ။

“ဘာကူညီရမလဲ သမီး၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော . . .”

“သ . . သမီးနာမည်က ‘အေးအေးရိမ်’ ပါ။ မိနီမားကတ်မှာ အရောင်းစာရေးမလေးပါ။ အမေ့ကို လုပ်ကျွေးနေတာပါ”

မျက်ရည်တစ်စင်းစင်းနှင့် သူမ ပြောပြသောဇာတ်လမ်းက သူ မှန်းထားသည့်အတိုင်းပင်ဖြစ်နေသည်။

“ နောက်ဆုံးတော့ သူခေါင်းရှောင်ဖို့ သူ့အမေစကား နားထောင်မယ့်ဘက်ကို ယိမ်းသွားပြီထင်ပါတယ်။ အမှန်တရားမှအပ သမီးမှာ အားကိုးစရာ ဘာမှမရှိတော့လို့ ဦးဆီကို ဦးတိုက်ပြီး ရောက် လာတာပါပဲရှင် . . အဟင့် . . အဟင့်”

လီဆယ်နေသော ရုပ်လက္ခဏာမဟုတ်၊ တကယ်ပင် အကျဉ်း အကြပ်ထဲက ကယ်သူဆယ်သူ ငတ်နေသူလေးမှန်း . . အကဲဖြတ်၍ ရသည်။

“ကဲ . . တိတ် . . တိတ်၊ စိတ်မပူနဲ့တော့၊ အမှန်အတိုင်း ဖြစ်စေ ရမယ်၊ ပြဿနာတိုင်းမှာ ဖြေရှင်းဖို့နည်းလမ်းရှိတယ်၊ အဖြေရှိတယ်၊ မင်းရှေ့မှာ ဘာတူရှိတယ်”

“အားရှိလိုက်တာ ဦးရယ်၊ သမီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေဖို့ နှစ်ခါကြိုးစားသေးတယ် . . မအောင်မြင်လို့”

“အမလေး . . အဖန်ငါးရာငါးကမ္ဘာ . . မင်းရင်သွေးပါ ပါမယ့် အလုပ်ကြီး . . . မကြံကောင်းမစည်အပ်ကွယ်”

“အဟင့် . . အဟင့်”

“ကဲ . . ဦးမေးတာဖြေ၊ မင်းမှာ သူပေးထားတဲ့ သူ့လက်ရေးနဲ့ စာ . . ဒါမှမဟုတ် ဓါတ်ပုံပို့စကင် သူ့လက်မှတ်နဲ့ တစ်ခုခုပေါ့ . . ရှိလား!”

“ပါးစပ်နဲ့ပဲ ပြောခဲ့တာလေ၊ အဲသလိုမျိုး ထုတ်ပြစရာ တစ်ခုမှ မရှိပါဘူးရှင်”

“အင် . . ဒါဆို သူနဲ့မင်း ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ကြတာကို သက်သေပြ နိုင်မယ့် သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ၊ မင်းတို့ ချိန်းတွေ့နေကျအိမ်ရဲ့အိမ်ရှင်”

“သူငယ်ချင်း သိပ်မရှိပါဘူးရှင်၊ ချိန်း . . ချိန်းတွေ့တာကလည်း တည်းခိုခန်းမှာပါ”

“ဟုတ်ပြီ . .”

ဦးဘတူ ဝမ်းသာအားရ လက်ဖျောက်ပင် တီးလိုက်မိ။ မိပြီ။ မင်းဘယ်ပြေးမလဲ။ ဝင်းပသွားသော ဦးဘတူမျက်နှာကို အေးအေးရိမ် နားမလည်စွာ လှမ်းကြည့်နေသည်။

မောင့်မှတ်ပုံတင်ရော၊ မယ့်မှတ်ပုံတင်ပါ မန်နေဂျာထံ တင်ပြ၊ ဧည့်စာရင်းတွင် လယ်ဂျာသွင်းပြီးမှ တည်းကြခိုကြ ချစ်လို့ရတာလောက် တော့ ဦးဘတူ သိထားသည်။

“ဟုတ်ပြီ . . အဲဒီတည်းခိုခန်းမှာ မင်းမှတ်ပုံတင်၊ သူ့မှတ်ပုံ တင်နဲ့ ဖွင့်ထားတဲ့ဧည့်စာရင်းတော့ သေချာအောင် ရှိရမယ်၊ ကဲ . . ဘယ်တည်းခိုခန်းလဲ သမီး ပြော”

“သူ . . သူ့မိတ်ဆွေ ပိုင်တဲ့ တည်းခိုခန်းပါရှင်၊ သူက ပိုင်တယ်၊ မှတ်ပုံတင် ပြစရာ မလိုဘူး၊ ပြီးတော့ သမီးက ရန်ကုန်မှတ်ပုံတင်လေ”

“ဟူး . . .”

တက်ကြွနေသော ဦးဘတူ အနည်းငယ် ညှိုးကျသွားသဖြင့် လေပူတွေ မှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။ သက်သေပြနိုင်သော Evedence က မရှိသလောက် ဝေးလာသည်။

ဦးနှောက် ကျိုးပူလာသည်အထိ စဉ်းစားကြည့်သောအခါ နောက်ဆုံးပြနိုင်မည့် သက်သေတစ်ခုသာ ကျန်တော့ကြောင်း ခေါင်းထဲ ပေါ်လာသည်။

“ဒီမယ် သမီး . . ဒီကိစ္စမှာ လူကြီးမိဘ အုပ်ထိန်းသူဆိုတာ လည်း ထုတ်ပြလို့ရတဲ့သက်သေပဲ . . .”

“ရှန် . .”

“သမီးနဲ့သမီးကောင်လေး မေတ္တာမျှနေကြတာ . . အဲ . .
ချစ်သူအဖြစ် သွားလာနေထိုင်စားသောက်ကြတာကို သမီးအမေ၊
အဒေါ် ဦးလေး စသဖြင့် တစ်ယောက်ယောက်က အသိအမှတ်ပြုဖူး
တာ မြင်ဖူးတာဟာလည်း အင်မတန် ခိုင်မာတဲ့သက်သေပဲ။ ကဲ . .
ရှိကိုရှိရမယ်”

အေးအေးရိမ်ဆိုသော ကလေးမ ဟီးချင်ပါတော့သည်။

“ဟဲ့ . . ဟဲ့ . . လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကွယ်၊ ဘေးမှာ လူတွေနဲ့”

“အဟီး . . အမေသိရင် သမီးကို ရိုက်မှာပေါ့၊ ခုလိုဖြစ်နေတာ
သိရင် သတ်တောင် ပစ်ဦးမယ်၊ ဦးလေးအဒေါ်တွေက တောမှာ၊ သူတို့
လည်း သတ်မှာပဲ . . အဟီး”

သွားပြီ။ သက်သေက နှစ်ပိုင်းပြတ်ပြီး သက်သက်ကြီးပင် သေ
လေပြီ။ အေးအေးရိမ်ရေ . . ညည်းကိုယ်ညည်း သတ်သေတော့ဟ။
မအောင်မြင်ရင်လည်း အသေသတ်ပေးမယ့် ညည်းအမေနဲ့ တောက
ဦးလေးနဲ့အဒေါ်ကိုပဲ နင့်ကိုယ်နှင့် အပြီးအပ်လိုက်ပေတော့ဟ အမိုက်မ
ရ။ စိတ်ထဲက မြည်တမ်းခေါ်ထူးရင်း စဉ်းစားရပြန်သည်။

“အင်း . . ညည်းတော်တော်မိုက်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် . . အမိုက်မ . . အမိုက်တုံးမပါရှင် . .

အဟင့် . . အဟင့် . .”

“ဟဲ့ . . ဟဲ့ . . မငိုလိုက်ပါနဲ့၊ နေဦး . . ညည်းကောင်လေး
နာမည်နဲ့ သူ အလုပ်လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီ ပြန်ပြောစမ်း”

“ကိုကျော်ဇောလင်းပါ . . နန်းဟေဝန် ဆောက်လုပ်ရေး
ကုမ္ပဏီပါရှင်”

“အေး . . ကောင်းပြီ၊ သန်ဘက်ခါ ဟိုနားက ဦးရဲရုံးခန်းကို
ဒီအချိန်ပဲ လာခဲ့”

“ဟုတ် . .”

အမှန်တရားအတွက် ဘယ်ခြေနှင့် တက်လို့မရရင် ညာခြေနှင့်

ထွက်မည်။ အမှန်တရားအတွက် တစ်လက်မမှ နောက်မဆုတ်တဲ့ ဘတူ
လာပြီ။ တက် . . ဆက်တက်။ . . . ချီ . . တက်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

“ဒေါက် . . ဒေါက် . . ဒေါက် . . ဒေါက်”

“အစ်ကိုလေး . . အစ်ကိုလေး . . ကျွန်တော်မောင်ထွေးပါ။ ဖွင့်
ပါဦး”

‘ကလစ် . .’

“ငါပြန်ရောက်နေတာ မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ!”

“ရေခဲသေတ္တာထဲက အာစရိ မနက်စာတွေ ပုံပျက်နေတာပဲ၊
တန်းသိတာပေါ့”

“အစ်ကိုကြီးရော”

“ကလပ်မှာ ဘိလိယက် ထိုးနေတယ်၊ ကျွန်တော် ညဉ့်စာပြန်
ချက်ပြီးမှ သွားကြရမှာလေ၊ ဒါနဲ့ အစ်ကိုလေး ဘယ်တွေ လျှောက်သွား
နေတာလဲ!”

အိပ်ရေးဝပြီမို့ သူ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား . . လှေ့ကျင့်ခန်း ကစား
ရင်း . . .

“ဘော်ဒါတွေနဲ့ ပဲခူးတစ်ညအိပ် သွားတာကွ၊ ဟော်တယ်မှာ
ဘောပွဲမောင်းထပေါက်တော့ တို့အုပ်စု မန္တလေး ရောက်သွားတာပေါ့၊
မန္တလေးမှာ ပါသမျှ ကုန်မှပဲ လူစုကွဲပြီး ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ကိုယ် ပြန်လာ

၂၈ နတ်ရွာစိုး

ခဲ့ကြတာ”

“ဆပ်ပလီ တစ်ဘာသာပဲ ပြောဖို့ ကျန်တာကို အစ်ကိုလေး သွားမပြောလို့ အာစရိ ဒေါက်နဲ့နေတယ်”

“အဲဒါ ခက်တာပေါ့၊ အဲဒီထမင်းစားလက်မှတ်က တကယ် ထမင်းပွဲ ရှေ့ရောက်မှာလား မေးလိုက်ကွာ”

“ညီအစ်ကိုချင်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် မေးလိုက်ပေါ့ဗျာ၊ ကြားက ငထွား ခါးနာနေပါ့မယ်၊ အဲ. . . ကြားက ငထွေး ခါးကွေးနေပါ့မယ်”

“ဒီရက်အတွင်း ငါ့ဆီ ဘယ်သူဖုန်းဆက်သေးလဲ!”

“ဆက်တော့ ဆက်တယ်၊ အာစရိ ကိုင်တာနဲ့ သွားတိုးနေတယ်၊ ကောင်မလေးအသံတဲ့. . . အာစရိအသံ ကြားတာနဲ့ ပြန်ချသွားတယ်တဲ့”

“တောက်. . . ခင်မူယာဆီကဆို ပြဿနာပဲ”

“ဘယ်က ခင်မူယာလဲဟင်!”

“နောက်မှ ပြောပြမယ်ကွာ. . . အမှိုက်စားလေးပဲ၊ ငါ အစ်ကို ကြီးနဲ့ ရင်မဆိုင်ချင်သေးဘူး”

“ဒါဆို သူ အိပ်မှ အစ်ကိုလေး ညဉ့်စာ ဘုဉ်းပေးရမှာပေါ့”

“ဟေ့ကောင်. . . ထမင်းဟင်းကျက်ရင် ဒီအခန်းထဲ ပို့ထားခဲ့ ကွာ၊ အပြင်က သော့ခတ်ထား၊ ငါ ပြတင်းပေါက်ပဲ သုံးမယ်”

“လောလောဆယ် အစ်ကိုလေး လိုအပ်တာတွေ ယူထားလေ”

“ငါလိုတာ ပိုက်ဆံပဲ၊ ငါးထောင်လောက် ကြံဖန်ဦးကွာ၊ မင်းက သော့ကိုင်ပဲ. . . ဟဲ. . . ဟဲ”

“သူ ငွေမစစ်ခင် အရင်လိုပဲ အစ်ကိုလေး ပြန်ထည့်ပေးရမယ် နော်”

“စိတ်ချပါကွာ. . . ငါ့နာမည် ဘမင်း”

© အာစရိစာပေ ©

လိပ်ပြာခြုံတဲ့တောင် ၂၉

အခန်း(၃)

“တိ. . . တိ. . . တိ. . . တိ”

“နန်းဟေဝန် ဆောက်လုပ်ရေးကလား!”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“မင်းတို့ဥက္ကဋ္ဌ မောင်မောင်အေးဝင်း ရှိလား!”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ရှိပါတယ်ရှင်၊ ဘယ်သူလို့ ပြောပေးရပါမလဲ!”

“ရှေ့နေကြီးဦးဘတူလို့ ပြောလိုက်ပါ”

“ခဏကိုင်ထားပါရှင်”

ချက်ချင်းပင် မောင်မောင်အေးဝင်းအသံ ဝင်လာသည်။

“ဟဲလို. . . ဦးဘတူလား၊ အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

“ကျန်းမာရဲ့လား မောင်မောင်အေးဝင်း၊ ကိစ္စရှိမှ ဆက်တာ

© အာစရိစာပေ ©

တော့ နားလည်ပေးပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော် ဘာများ အကူအညီပေးရမလဲခင်ဗျာ”

“ညနေရုံးဆင်းရင် တို့ကလပ်ကို မောင်အေးဝင်း လာနိုင်မလား...”

“လာနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျ. . . အစ်ကိုကြီးနဲ့ လက်မစမ်းရတာလည်း ကြာပြီလေ. . . ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါမယ်”

“ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ. . . ဒါနဲ့ မောင်ရင့် Site အင်ဂျင်နီယာ မောင်ကျော်ဇောလင်းဆိုတာ ရှိတယ်မဟုတ်လား!”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ရှိပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲခင်ဗျ!”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး. . . ကိုယ် သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်ချင်လို့ပါ။ ဒီညနေ သူ့ကိုပါ ဥပယ်တံမျဉ်နဲ့ အပါခေါ်ခဲ့ပေးပါလား!”

“ဒီပြင် အကြောင်းထူးများ ရှိသလားခင်ဗျာ. . . ဒီကလေးက ကျွန်တော်အားကိုးရတဲ့ကလေးမို့ပါ”

“လုပ်ငန်းနဲ့တော့ မပတ်သက်ပါဘူး၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စနည်းနည်းရှိလို့ ဒီညနေ ပါအောင် ခေါ်လာပေးပါ၊ အဲ့ဒါ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အကူအညီပဲ”

“စိတ်ချ. . . စိတ်ချ၊ ကျွန်တော် ဆက်ဆက်ခေါ်လာခဲ့ပါမယ်”

“ကိုယ် အကဲခတ်မယ်ဆိုတာ သူ့ကြိုသိနေလို့ မဖြစ်ဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ကြိုတင်ကျေးဇူးတင်တယ် မောင်ရေ”

❖ ❖ ❖ ❖

ဤနေရာ၌ ဇီဝကြောင်လူပျိုကြီး၏ သမာဓိပိုး ပိုးခန်းကို ထင်သာမြင်သာအောင် အနုပညာဆန်ဆန် ဖော်ပြလိုပါသည်။ သမရိုးကျ ရေးပြနည်းထက် ဗီဒီယို(သို့)ရုပ်ရှင်တစ်ကဒ်လို မြင်ကြည့်ရန် တောင်းပန်ပါသည်။

* အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော မုန့်ဟင်းခါးအိုးကြီး၊ ယောက်ချိုငွန်းနှင့် ထိုးမွေလိုက်သောအခါ ငှက်ပျောပင်ဖတ်တွေ၊ ကြက်သွန်ဥတွေ၊ အိုးဘဲဥတွေ ဘွားကနဲ ပေါ်လာ. . . ပြန်ငုတ်သွား နှစ်ခါသုံးခါ ဘွားလိုက်၊ ငုတ်လိုက်။

* မုန့်ဖတ်ဖျဉ်နေသော ခင်မွန်၏လက်သည်းလှလှ၊ လက်ချောင်းလေးများ၊ လက်သန်းလေးနှင့် နားသယ်က ဆံပင်ကို လှမ်း၍ သပ်တင်၊ တွဲလောင်းပါလာသော မုန့်ဖတ်လေးပါပြီ။

* ဂျွတ်ဂျွတ် ပဲကြော်ချေမွ၍ မုန့်ပွဲပေါ် ထည့်လိုက်ပုံ၊ တချပ်ချပ် ငါးဖယ်ကြော်ညှပ်၊ ကတ်ကြေးနှင့် လက်ကလေး။

* ဦးဘတူ၏ပြီးပြီးပြီးမျက်နှာနှင့် တံတွေးမျိုချ။
(မြင်ကွင်း၌ ဒေါ်တင်ထွား ဖျောက်ထား)

* အိုးဘဲဥနှင့် မုန့်ဟင်းခပ် ယောက်ချိုငွန်း မုန့်ပွဲပေါ် လောင်းချ၊ ဆီချက်နှင့် နံနံပင်ဖြူး။

* မောင်ထွေး ဖိနပ်ချွတ်၍ ခုံတန်းပေါ် ဆောင်ကြောင့်တက်

- ထိုင်၊ အားပါးတရလွေး။ (ရာဘာဖိနပ် ပက်လက် မှောက်ခုံ)
- * တပည့်ကျော်ကို ကြည့်၍ ဦးဘတူလည်း ဖိနပ်ချွတ် (အောကတ္တီပါ) ဆောင့်ကြောင့်တက်ထိုင်။
- * ဖိနပ်နှစ်ရံ အဆင်ပြေသလို ရောထွေးသွား။
- * ခင်မွန်၏မျက်နှာအလှနှင့်အပြုံး၊ မျက်စောင်း၊ ညှို့ကြည့်။
- * ဦးဘတူ၏အချစ်ရည်ရွန်းသော အငမ်းမျက်နှာကြီး၊ ဟတ်ချီး (မုန့်ဟင်းခါးသီး) လက်ကိုင်ပုဝါထုတ်၊ ရှက်ရမ်းသုတ်၊ ဘေးလူပေကျံ ဒေါပွ။ တောင်းပန်။
- * ပလုပ်ပလောင်း အမြန်စားနေသော မောင်ထွေး (ဖလင်ဆွဲ အမြန်ပြု) နောက်တစ်ပန်းကန်မှာ။
- * ဦးဘတူ အမြန်စား၊ ကုန်၊ နောက်တစ်ပန်းကန်မှာ။
- * အိမ်သာတံခါး ပွင့်လာ၊ ဆေးလိပ်မီးခိုးကြားမှ ဒေါ်တင်ထွားထွက်လာ ထမီပြင်ဝတ်။
- * ဦးဘတူ မျက်လုံးပြူးသွား၊ မောင်ထွေးကို တံတောင်နှင့်တို့ မောင်ထွေး ပိုက်ဆံပစ်ချ၊ ခြေထောက်ချ။
- ဖိနပ်မှားစွပ်(ရာဘာတစ်ဖက်၊ ကတ္တီပါတစ်ဖက်)
- * ဦးဘတူပါ မှားစွပ်။
- * ဆိုင်ရှေ့အထွက် ခင်မွန် တဟားဟား ရယ်ရင်း လက်ညှိုးထိုး၊ စားသောက်နေသူတွေ တဝါးဝါးဝိုင်းရယ်၊ ကားပေါ် တက်ခါနီး ဖိနပ်လဲ. . . စုံမညီသည်ကိုပဲ လဲစီး၊ မှားလျက်သားကြီးဖြစ်ပြန်လဲမှ ညီသွား။
- * ဂျိတ် ဂျိတ် ဝူး ကားကင်မရာရှေ့က ဝေးသွား။
- * နောက်ဆုံး ဖိနပ်မှား လဲနေသည်ကို ကာတွန်းလို တင်ပစ် အမြန်ပြ။ (ကဲ. . . အဲသလိုဆို အစ်ကိုတို့ မြင်လား?၊ သုခုမဝိညာဉ် ရှိသူတိုင်း မြင်ကြစေ)

၂၅. ၂၅. ၂၅. ၂၅

ဦးဘတူ၏ရုံးခန်းလေးထဲတွင်ဖြစ်သည်။

“ဦးအကဲခတ်မိသလောက်တော့ သူဟာ လူချုပ်လူပွေ မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့အမေကို အတော်ချစ်ပုံရတယ်၊ ကြောက်လည်း ကြောက်ပုံပဲ”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ပါတယ်၊ သမီးဈေးရောင်းတဲ့ကောင်တာကို သူ့မေမေ ဒေါ်သီတာကျော် လာဖူးပါတယ်၊ တန်ရာတန်ရာလုပ်တဲ့. . . ဒုက္ခများသွားမယ်လို့ လာခြိမ်းခြောက်ဖူးပါတယ်. . .”

“ဟင်. . . အဲ. . . အဲဒီစကားပြောတုန်းက ဘေးမှာ. . . အသိသက်သေရှိလား သမီး!”

မျှော်လင့်တကြီး အမေးဖြစ်ပါသည်။ ဒါလည်း ခုခံချေပနိုင်သည့် အကြောင်းတစ်ခုဖြစ်သည်လေ။

“ဟင့်အင်း. . . ဘယ်သူမှ မရှိခင် ခပ်တိုးတိုး ကပ်ပြောတာလေ”

“သေကွာ. . . အိမ်း. . . အမေဆိုတာကတော့ သူ့သားကို အရောင်းစာရေးမနဲ့ ဘယ်သဘောတူမှာလဲ၊ ဘုရင့်သမီးတော်ပဲ မုန့်ကြ

မှာလေ”

“သူ့ . . . သူက ဘာပြောလဲဟင်!”

“မင်းက လူချောပဲ၊ ရည်းစားသနာ ရှိလားလို့ မသိမသာ မေးတော့ . . . ရှိပါတယ်တဲ့ . . . ရှိလို့ပဲ စိတ်ညစ်နေရပါတယ်တဲ့”

“သူ့ . . . သူက ဒါပဲပြောလား ဦးရယ်”

“သူ့ စိတ်ညစ်နေတယ်ဆိုရင် . . . ဒါဟာ အလားအလာ ကောင်းတယ်လို့ ဦးတော့ ယူဆတယ်၊ ဘာခံစားချက်မှ မရှိမှာကို စိတ်ပူရမှာလေ . . . ကလပ်မှာ စကားပြောတာဆိုတော့ ဒီလောက်ပဲ ပြောဖြစ်ပါတယ် . . . အရေးကြီးတာက ရုံးကနေ သဗ္ဗန်ဆင့်ရင် သူ လာဖို့က အဓိကကွဲ့၊ မင်းမှာက ချစ်သူဖြစ်ကြောင်း ဘာအထောက်အထားမှ မရှိဘူး၊ သန္ဓေသားကို DNA စစ်လိုရတယ်၊ သူက DNA အစစ်မခံရင်လည်း တရားဥပဒေနဲ့ အတင်းအဓမ္မ စစ်လိုက ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး”

DNA ဆိုတာ ဘာမှန်း သိပုံမရ။

ပညာအရည်အချင်းက ဆယ်တန်းနှစ်ခါကျ။ ပြင်ပစာပေမဖတ်။ ငဟုသုတက နတ္ထိ။ ချစ်ဖို့ပဲ သိတာတဲ့။ ဪ . . . ဖြစ်ရလေ။

သူမ ခပ်တွေတွေ စဉ်းစားနေသည်။ ခဏကြာမှ . . .

“သ . . . သမီး တစ်ခု . . . ပြောစရာရှိပါတယ်၊ နားနဲ့ မနာ . . . ဖဝါးနဲ့ နာပါရှင်”

တော်တော်ချင့်ချိန်ပုံရသည်။ ဆက်မပြောဘဲ မျက်နှာရဲတက်လာပြန်သည်။

“ရှေ့နေကို အကုန်ပြောရတယ် သမီး၊ မကြားဝံ့ရှေ့နေ မရှိသလို မမြင်ဝံ့ ဆေးဆရာ မရှိဘူး . . . ပြော”

“ဘယ် . . . ဘယ်လိုပြောမလဲ . . . သူ့ . . . သူ့ရဲ့ မမြင်အပ်သောနေရာမှာ ထူး . . . ထူးခြားတဲ့ အမှတ်အသားတစ်ခု ထင်းကနဲ ရှိနေတာ ကျွန်မသိတယ်”

“ဟေ”

ဦးဘတူ ကုလားထိုင်နောက်မှီမှ ခန္ဓာကြီး ရှေ့သို့ ကြွကိုင်း၍

မျက်မှန်ကို နှာခေါင်းရင်းသို့ ထိုးတင်ရင်း “ဟေ” လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဟာဟာသလဲလည်း ဖြစ်သွားသည်။ လက်ဖျစ်တစ်ချက်ကို အသက်ပါပါတီးလိုက်ပြီး . . .

“ဒါ . . . ဒါ . . . မိန်းပွိုင့်ပဲ . . . ဟားဟား၊ သမီး ဒါ အလွန်အရေးပါတဲ့အချက်ပဲ . . . မင်းနိုင်ပြီ၊ ဘာတဲ့ . . . မမြင်အပ်သောနေရာမှာ ထင်ရှားတဲ့အမှတ် . . . တောက်! ကောင်းလိုက်တဲ့သက်သေကွယ်၊ အဲ့ဒီသက်သေဟာ . . . ချစ်သူတောင် မကဘူး၊ လင်မယားအရာပါ အတိအကျ မြောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ဒင်း ဘယ်လိုမှ မငြင်းနိုင်အောင် ပြမယ့်အဓိက သက်သေပေပဲ”

သူမက ခေါင်းငုံ့နေသည်။ ဦးဘတူက ရွှေထုပ်ကောက်ရသလို ဝမ်းသာနေသည်။

“ကဲ . . . မမြင်အပ်သောနေရာက ထင်းကနဲ နေတဲ့ ထူးခြားတဲ့ အမှတ်အသားတဲ့ . . . ဘာများပါလိမ့်ကွယ်၊ ရှေ့နေကိုတော့ပြောသမီး”

“လို့ . . . လိုအပ်လာရင် သ . . . သမီး ပြော . . . ပြောပါ့မယ်”

“အေး . . . အေး . . . သိပ်ကောင်းတယ်၊ ရုံးတော်အတွက် ဒါဟာ အင်မတန် ထိရောက်တဲ့သက်သေပဲ . . . ရုံးတော်ရောက်ရင်သာ သမီး မကွယ်မဝှက်နဲ့ . . . ငါ့သမီး နိုင်ကိုနိုင်စေရမယ်”

လက်ခမောင်း ထမခတ်ရုံတမယ် တက်ကြွသွား၏။ နိပ်ဟ။ မင်းဘယ်ပြေးမလဲ ကလေးအဖေ ကျော်ဇောလင်းရေ . . . ဟေဟေ။

အခန်း(၄)

‘ခုံ! . . . ခုံ! . . . ခုံ! . . .’

“အစ်ကိုလေး . . . အစ်ကိုလေး”

ထမင်းဟင်းတွေ ထည့်ထားသော လင်ဗန်းကြီး ကိုင်၍ ခေါက်စရာ လက်မအားသဖြင့် တံခါးကို နဖူးနှင့် ခပ်ဖွဖွ ဆောင့်ရင်း မောင်ထွေး ခပ်တိုးတိုး ကြိတ်ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ကလစ်! . . . ကျီ! . . .’

“နောက်ကျလိုက်တာကွာ . . . ငါ့ဆာလှပြီ”

“အာစရိက ဧည့်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း စစ်တုရင် ထိုးနေတယ်လေ၊ အခုနကမှ တက်အိပ်တာ”

ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်သန်းမှ သူ့အခန်းကို ရောက်သည်လေ။

☺ အာအေမြေစာပေ ☺

ဟင်းချိုနှင့်ပင် လက်ဆေး၍ ပလုပ်ပလောင်း အုပ်တော့သည်ကို မောင်
ထွေး ကရုဏာသက်စွာ ငေးနေမိ၏။

သူက အာလုပ်သံနှင့် . . .

“ငါပြန်ရောက်နေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ၊ အစ်ကိုကြီး ခိုပိမနေပုံ
ပေါ်လား မောင်ထွေး”

“ရိပ်မိ မရိပ်မိတော့ မသိဘူး၊ ရေချိုးခန်းက ခေါင်းလျှော်ဗူး
ကျန်နေတာ မေးတယ်၊ မနက်ကတွင် တစ်ခါလျှော်မက ကျန်နေပါသေး
တယ်တဲ့၊ နေ့ခင်းက ကျွန်တော်လျှော်ပစ်တာလို့ ညာလိုက်ရတယ်”

ဟင်းချို တရူးရှူးသောက်ရင်း . . .

“မောင်ထွေး . . . မင်းကျေးဇူးတွေ တစ်နေ့ ငါပြန်ဆပ်ပါမယ်
ကွာ . . . ယုံ”

“ဘာလဲ . . . နောင်တော် မိန်းမယူတဲ့နေ့ . . . ဒါမှမဟုတ်
အစ်ကိုလေး (၂၆)နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့လား . . . ဝေးပါသေးတယ်ဗျာ . . .
အစ်ကိုလေးအသက်က ၃၀ . . . ဘယ်လောက်!”

“(၂၄)နှစ်ပြည့်တော့မယ်လေ . . . ငါ့အမွေက လိုပါသေး
တယ်၊ မင်းအာစရိကိုသာ မိန်းမရအောင် အရင်တွန်းပါကွာ . . . ဒါနဲ့
နေပါဦး၊ ခင်မွန်နဲ့ မင်းအာစရိအခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ!”

“ခင်မွန်က အတည်ဆိုရင် လက်ခံမယ့်ပုံ ပေါ်တယ်၊ ခက်နေ
တာက သူ့အဒေါ် ဒေါ်တင်ထွားက အာစရိကို ခိုးကြွေနေတယ်ဗျာ၊
အသေရရ အရှင်ရရ ဂိုက်စပေါက်ကြီး”

“ဟားဟား . . . ဒေါ်တင်ထွားကြီး ငါအတင်း နသားပါယားပြီး
မပြေးရင် အစ်ကိုကြီး လမ်းကြောင်းရှင်းသွားမလားပဲ”

ဒါကျတော့ မောင်ထွေး အူယားဖားယား တားသည်။

“ဟမလေး . . . ကြိုကြီးစည်ရာဗျာ . . . မလုပ်ပါနဲ့၊ အစ်ကို
လေးအရွယ်၊ အစ်ကိုလေးရုပ်ရည်နဲ့ ဒေါ်တင်ထွား (ခေါ်) ဒေါ်ဆေးပေါ့
လိပ်ကြီးနဲ့ . . . ဖွဟဲ့ လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ . . . အကယ်တော့ ခင်မွန်လေး
နဲ့မှ အစ်ကိုလေး အတွဲညီတာပါ”

“ဟကောင်ရ . . . ငါလည်း သိတာပေါ့၊ အစ်ကိုကြီးအတွက်
တမင်ဦးဖယ်ထားတာ . . . ဖြစ်သွားပါစေ၊ မင်းလည်း မဖြစ်ဖြစ်အောင်
ဘေးက လှော်ပေး၊ မင်းကော သုံးအိမ်ကျော်က နော်ဂဲသာလေးနဲ့
အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ!”

မောင်ထွေးက ပြီးကနဲ ပါးစပ်ထဲက ရှိသမျှသွားတွေ ခင်းကျင်း
ရင်း . . .

“တိုးတက်လာတယ် ပြောရမှာပေါ့၊ တွေ့ရင် ခေါ်တာပြောတာ
တော့ ရပြီ၊ ဘယ်လဲ . . . ဒီနား၊ စားပြီးပြီလား . . . အင်း၊ နေကန်းလား
ကန်းတယ်၊ ပြီးပြီကွာ . . . ဟာဟ၊ အရင်ကဆို မျက်စောင်းတန်းထိုးတာ
လေ”

“အဲဒါ ငါလျှော်တာကွာ၊ မောင်ထွေးဟာ . . . ထမင်းချက် ကား
ဒရိုင်ဘာ မဟုတ်ဘူး၊ တို့ညီဝမ်းကွဲ တော်တယ်၊ အစ်ကိုကြီးက အမွေ
စားအမွေခံနဲ့ မွေးစားထားတာ . . . လို့၊ မင်းဟာ အိမ်မှာ သော့ကိုင်လို့
ငါပြောထားတာကွာ”

“အဲဒီကျေးဇူးကိုတော့ ကျွန်တော်ဘယ်လိုဆပ်ရမှန်းတောင်
မသိပါဘူး၊ နော်ဂဲသာ အခြေအနေက ကျွန်တော်ပွားမယ်ဆို ရလောက်
ပြီလားဟင် အစ်ကိုလေး”

“မင်း ချစ်တယ် လက်ထပ်ပါရစေ . . . ပြောလို့ရနေတာ ကြာ
ပြီကွာ”

“ပြောမှ မပြောရဲတာ”

“ဒါဆို ငါပဲ ပြောပေးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အစ်ကိုလေးရယ် . . . ကျေးဇူးရှင်
ရယ်”

မောင်ထွေး လက်အုပ်ကလေး တချီချီနဲ့ တကယ်ပြောခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ကဲ . . . ဒါဆို ငွေနှစ်သိန်း သွားထုတ်ခဲ့၊ အရင်လိုပဲ အစ်ကို
ကြီး မသိအောင် ငါပြန်ထည့်ထားပေးမယ် . . . မင်း ငါ့ကို ယုံတယ်

မဟုတ်လား”

“ယုံ . . . ယုံပါတယ်၊ ဒါ . . . ဒါပေမယ့် ကြာလို့တော့ မဖြစ်ဘူး နော်”

“မကြာပါဘူးကွာ . . . သွား . . . သွားယူ၊ ငါချိန်းထားတာ လေးတွေ ရှိလို့ . . .”

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ရိုးတော်သည် အပ်ကျသံပင် မကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သည်လိုအမှုမျိုးက လူတိုင်း စိတ်ဝင်စားတတ်သောကြောင့် တိတ်ဆိတ်နေသော်လည်း ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားနေသည်။

“ရုပ်ကလေးရော၊ ပစ္စည်းလေးရော၊ တင့်တင့်တယ်တယ်လေးကွာ၊ ငါ့ဆို ဒီအခြေအနေအတိုင်း အပိုင်ရ . . . ယူတယ် သိန်းရွှေကြည်”

“မဖြစ်နိုင်တာကို မတောင့်တပါနဲ့ ကိုစိုင်းလားရှိုးရယ်၊ ဒုက္ခသည် အသေးလေးကို ဒုက္ခသည်စခန်းကြီးဆီ မရောက်ရောက်အောင်”

“ကောင်လေးက အင်ဂျင်နီယာဆိုတော့ အရောင်းဈေးသမ

လေးကို ငြင်းတာပေါ့၊ တို့အင်ဂျင်နီယာ ကိုကြည်ဝင်းကတော့ ပန်းရံသမတောင် အတည်ကြိုတာကလား”

“မတူဘူးလေကွာ . . . ပန်းရံရိုးရင် ကိုးယောက်တဲ့၊ အင်ဂျင်နီယာ ရိုးရင် မီးရထားတစ်စီးတိုက်တဲ့”

“ရည်းစားဖြစ်တဲ့ အထောက်အထားတောင် မပြနိုင်ဘူးတဲ့”

“မိုက်လုံးကြီးလိုက်တာနော်”

“ချစ်လုံးကြီးတာ နေမှာပါ”

တရားသူကြီးကို . . . တရားခံ ကျော်ဇောလင်း၏ ရှေ့နေက လျှောက်တင်နေသည်။

“-----

-----ဆိုတော့ကား-----

တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား ကျွန်တော့်အမှုသည်ဟာ တရားလိုမအေးအေးရိမ်ကို ကျူးကျော်စော်ကားဖို့ နေနေသာသာ ချစ်သူ ရည်းစား ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်ဆိုတဲ့ သက်သေအထောက်အထားတောင် ပြစရာမရှိတဲ့အတွက် ဒီအမှုဟာ တည်ဆောက်လို့ကို မရတဲ့အမှု ဖြစ်နေပါတယ် . . . ရုံးတော်ကို လေးစားလို့ လာရောက်ကြားနာပေးရပေမယ့် စွပ်စွဲချက် မခိုင်မလုံဟာ ကျွန်တော့်အမှုသည်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ညှိုးနွမ်းစေပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အသရေဖျက်မှုနဲ့ တရားပြန်စွဲလိုကြောင်း ရုံးတော်ကို လျှောက်ထားပါတယ်ခင်ဗျား”

တရားခံ၏ရှေ့နေကြီး ထိုင်လိုက်သည်။ ဦးဘတူ ရင်အုပ်ဖွင့်၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ချောင်းဟန်၍ အသံရှင်းလိုက်သည်။

“လေးစားအပ်ပါသော တရားသူကြီးမင်းနဲ့ မင်းပရိသတ် အပေါင်းတို့ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်အမှုသည် မအေးအေးရိမ်မှာ တရားခံမောင်ကျော်ဇောလင်းနဲ့ ချစ်သူရည်းစားဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ အကြင်လင်မယားအရာ မြောက်ခဲ့ကြောင်း စာ၊ ပို့စကပ်၊ ဓာတ်ပုံနဲ့ လူကြီးမိဘ၊ လူကြီးသူမ သက်သေအထောက်အထားပြစရာ မရှိဘူးဆိုတာ မှန်ပါ

တယ်။

ခေတ်မီနည်းအရ DNA ကို သန္ဓေဆီက ယူပြီး မောင်ကျော်
ဇောလင်းရဲ့ DNA နဲ့ တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးရင် အဖြေမှန် အဖြစ်မှန်
ပေါ်နိုင်ပါတယ်။ ရုံးတော်က အလိုရှိတဲ့ အမှန်တရားကို သိပွဲနည်းကျ
ဖော်ထုတ်ပြီး ကျွန်တော်များ သက်သေပြနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်...

တရားခံရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ငဲ့ညှာသောအားဖြင့် ဆန္ဒမပါဘဲ
DNA ကို အဓမ္မ ထုတ်ယူစစ်ဆေးတာမျိုး ကျွန်တော်များ မလုပ်လိုပါ
ခင်ဗျား။

တီးတိုးသံများ ပွက်လောရိုက်သွား၏။ ကျော်ဇောလင်း၏မိခင်
ဒေါ်သီတာကျော်၏အကြည့်က အေးအေးရိမ်သာ ရုပ်ပုံကားချပ်တစ်ခု
ဖြစ်ပါက ချက်ချင်းလောင်ကျွမ်းပြာကျသွားလောက်၏။ သူ့သားနှင့်
အေးအေးရိမ် ရှိနေသောလမ်းကြောင်းကို သူမခန္ဓာကိုယ်ဖိုင်ဖိုင်နှင့်
ကာရင်း လက်ကောက်ချင်း တချင်ချင်မြည်အောင် သားတော်မောင်ကို
ယပ်ခတ်ပေးနေ၏။

“အဟမ်း... အမှန်တရားကို ဦးထိပ်မှာ ထားတဲ့ ရုံးတော်
ခင်ဗျား၊ ခုချိန်ကစပြီး... ကျွန်တော့်ရဲ့အင်မတန်မှ ရှက်ရွံ့အားငယ်နေ
ရှာတဲ့ အမှုသည် သမီးကလေး...”

“ကန့်ကွက်ပါတယ်... ဒါဟာ နိမိတ်ပြ အပြောအဆို ဖြစ်ပါ
တယ်”

တရားခံရှေ့နေက ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ထ,ကန့်ကွက်သည်။
တရားသူကြီးက လက်ပြ၍ ပြန်ထိုင်ခိုင်းသည်။

“ဆက်ပြောပါ တရားလိုသက်သေကြီး”

“ကျွန်တော့်အမှုသည် သမီးကလေး အေးအေးရိမ်ဟာ သူနဲ့
တရားခံ မောင်ကျော်ဇောလင်းတို့ဟာ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ရုံမျှမက အကြင်
လင်မယားပါ မြောက်ခဲ့ကြောင်း ငြင်းဆိုမရနိုင်တဲ့ သက်သေထွက်ဆို
ချက်ကို မင်းပရိသတ်နဲ့ ရုံးတော်ရှေ့မှာ ထွက်ဆိုတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်”

ထိုအချိန် ရုံးခန်းထဲ အပ်မရှိ၍ စာရွက်ချုပ်သည့် ကလစ်လေး

တစ်ချောင်း ပြုတ်ကျလျှင်တောင် ကြားနိုင်လောက်သည်။ (သို့သော်
ကလစ်လေးပင် ပြုတ်မကျခဲ့။)

“အဲ့ဒါကတော့... တရားခံ မောင်ကျော်ဇောလင်းရဲ့ မမြင်
အပ်သော ကိုယ်ခန္ဓာ တစ်နေရာမှာ ထူးခြားထင်ရှားတဲ့ အမှတ်အသား
တစ်ခု... ဝေကံ... အမှန်ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့အချက်ပါပဲ ခင်ဗျား”

တီးတိုးသံများ အုတ်အော်သောင်းနင်းဖြစ်သွားသော ယိမ်းထိုး
ပရိသတ်ထဲမှ ထိုးထွက်ထွက်လာသည်။ ကျော်ဇောလင်း ကျောပြင်သည်
ကျောမီထိုင်ခဲ့မှ ရှေ့သို့ ကြွလာသည်။ ခေါင်းငုံ့နေသော အေးအေးရိမ်
ထံ အာရုံအားလုံး စုပြုံပြုဆင်းလာသည်။

“ဒီထက်ခိုင်လုံတာ မရှိဘူးဟေ့”

“အပိုင်ကွက်ပဲ”

“ဘာများပါလိမ့်... လျှို့ဝှက်တဲ့နေရာဆိုတော့”

တရားခံ ထွက်လာသော တီးတိုးသံတွေက အုပ်နှင့်သင်းနှင့်မို့
တဝေါဝေါဖြစ်သွားသဖြင့် တရားသူကြီးက သစ်သားတူကို ဒုံကနဲ ထု၍
တိချလိုက်ရသည်။

တရားလိုမလေး၏လည်ပင်းသည် တဖြည်းဖြည်း လည်၍ ဦး
ခေါင်းသည် တရားခံဆီ လှည့်လာ၏။ တစ်ချိန်လုံး အေးအေးရိမ်ကို
မကြည့်ဖြစ်အောင် နေခဲ့သော ကျော်ဇောလင်းသည် အကြည့်ချင်း
ဆုံလိုက်သည်နှင့် မျက်နှာဖွေးကနဲ၊ နှုတ်ခမ်းဖြူကနဲဖြစ်သွားပြီး ယှဉ်ပြိုင်
ကြည့်နေရင်း ကြည့်နေရင်း တဖြည်းဖြည်း ရဲတက်လာ၏။ အေးအေး
ရိမ် မျက်လုံးတွေကတော့ ဖြည်းဖြည်းချင်း မျက်ရည်စွတ်စို စိမ့်ယိုလာနေ
၏။

“ကဲ... ရုံးတော်နဲ့ပရိသတ်အပေါင်း သိချင်နေကြပြီဖြစ်တဲ့
အမှန်တရားကို ပြောပြလိုက်တော့ သမီး၊ တရားခံရဲ့ မမြင်အပ်တဲ့
ခန္ဓာကိုယ်တစ်နေရာမှာ ပြတ်သားထင်ရှားတဲ့ ထူးခြားသော ဘာအမှတ်
အသား ရှိနေပါသလဲ!...”

ကဲ... ပြောချလိုက်တော့”

လူပုံအလယ် အသနားခံနေသော ချစ်သူမျက်နှာကို သူမ တွေ့တွေ့ကြီး ခဏကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် မျက်ရည်တွေ ကျလာနေသည်။

“ပြောလေ... သမီး... ပြောလိုက်”

အဲကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်၍ ကျစ်ကျစ်မြည်သံလေးပင် အပြင်ထွက်လာသည်။ မျက်ခွံပိတ်ချလိုက်သဖြင့် မျက်ရည်စက်တို့ တတောက်တောက် တန်းဆင်းသွားသည်။ ဦးခေါင်းကို ဘယ်ညာယမ်း ၍ ငဲ့ချရင်း ဟီးကနဲ တာတမံကျိုးသလို ဦးရင်း ငိုသံပါကြီးနှင့် ဗလုံးဗထွေး ထ၊အော်ချလိုက်သည်မှာ...

“ရှေ့နေကြီးရယ်... အဟီး... သမီးအရှုံးပေးပါတယ်၊ သမီး အရှုံးပေးလိုက်ပါပြီ... သမီးချစ်သူအရှက်ကို လူကြားထဲ သမီး မခွဲရက်ပါဘူး... ဟူး... သမီးမခွဲရက်ပါဘူး... ဟီး... အဟီး”

“ဟာ... ဟင်... အို... ဟဲ့... ဟိုက်... ဟင်”

ရှေ့သို့ ကိုင်းနေသော တရားသူကြီး၏ခန္ဓာကိုယ်သည်ပင် ကျောမှီနှင့် ဒိုင်းကနဲ ပြေးဆောင့်တော့သည်။

ပရိသတ်၏ပတ်တုတ်၍မရသော အသံတွေသည် တရား သူကြီး၏တံခွံ တူထုသံကိုပင် ဂရုမထားအားအောင် စီညံပွက်လောထ သွား၏။

ထိုအခိုက် ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားသောမြင်ကွင်းက ဝင် လာ၏။ တရားခံ ကျော်ဇောလင်းသည် အတင်းဆွဲထားသော မိခင် လက်ကို ဇွတ်အတင်း ရုန်းဖယ်၍ ခုံတန်းပေါ် မျက်နှာလေး လက်ဝါး အုပ်၍ ခေါင်းငုံ့ပြီး တတုတ်တုတ် ငိုကြွေးနေသော အေးအေးရိမ်ရှေ့ ခူးထောက်ထိုင်ချပြီး ချစ်သူခူးလေးနှစ်ဖက်ကို ဖွဖွကိုင်ကာ...

“ရိမ်... ရိမ်... ကြည့်စမ်း၊ မင်း ခုထက်ထိ မောင့်ကို... မောင် အရှက်ကို ကာကွယ်နေသေးတယ်နော်၊ မင်း... မင်း မောင့်ကို ဘယ် လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ မောင်သိပြီ၊ မောင်နားလည်ပြီ၊ တိတ်... တိတ် တော့၊ မငိုနဲ့... ကဲ... ထ... ထပါ အချစ်ရယ်”

ချစ်သူလက်မောင်းကို ယုယစွာ ကိုင်၍ ထူမတ်ထစေလိုက်ပြီး ပြတ်သားရဲရင့်သောအသံ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်ပင်...

“ရုံးတော်ခင်ဗျာ... တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျာ၊ ပရိသတ်အ ပေါင်းတို့ခင်ဗျာ၊ သူကလေး... အေးအေးရိမ်ဟာ ကျွန်တော့်ချစ်သူ စစ်စစ်ပါခင်ဗျာ၊ သူ... သူ့ဗိုက်ထဲက ကလေးဟာ ကျွန်တော့်ရင်သွေး ဖြစ်ကြောင်းနဲ့ အေးအေးရိမ်နဲ့ကျွန်တော့်သားကို တစ်သက်လုံး တာဝန် ယူပါကြောင်း ဒီနေရာက ကျွန်တော်ကျမ်းကျိန်၍ ကြေငြာအပ်ပါ ကြောင်း ခင်ဗျား”

မောင်မောင်အေးဝင်းက တဖြောင်းဖြောင်း လက်ခုပ်စတီး လိုက်ခြင်းဖြင့် တခဲနက် လက်အုပ်ဩဘာသံကြီး ရုံးတော်ထဲ ဝက်ဝက်ကွဲ မတတ် ထွက်လာ၏။ ပရိသတ်များ တဟေးဟေး ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေ သည်မို့ တရားသူကြီးပင် တူမသုံးတော့ဘဲ တပြုံးပြုံး ကြည့်နေ၏။

အခြေအနေသည် ပြောင်းပြန်ကြီးဖြစ်သွားတော့သည်။ အမှုတွဲ သည် ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းစည်းသော လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ ဖြစ်သွားပြီး မောင်မောင်အေးဝင်းနှင့် သူတပည့်အုပ်စုက နီးရာဆိုင်မှ ကော်ဖီ လက်ဖက်ရည် မုန့်မျိုးစုံကို အားချင်း စိမ့်ကျွေးမွေးခြင်းဖြင့် ပရိသတ်များ တပျော်တပါး နောက်ပြောင်ကျီစယ် စားသောက်ကြရသည်။

“အောင်ဇေယျတု သဗ္ဗမင်္ဂလာ” ဆိုပြီး ရှေ့နေကြီးဦးဘကူ လည်း ပြုံးဖြိုးပြီး မျက်နှာကြီးနှင့် ထိုနေ့က ဘိသိက်ဆရာဖြစ်သွားသောပွဲ လည်း ဖြစ်ချေ၏တမဲ့။

အခန်း(၅)

“အစ်ကိုလေး... မနေ့က ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဝင်လာလို့ ကိုင်လိုက်တော့ မိန်းမသံဗျ၊ သာယာနာပျော်ဖွယ် ရှိလိုက်တာဗျာ၊

ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုဘမင်းရှိရင် စကားပြောခွင့်ပြုပါရှင်တဲ့၊ ကျွန်တော် ကြည့်ပေးပါမယ်၊ ခဏကိုင်ထားပါခင်ဗျာ၊ တဆိတ် ဘယ်သူ ဆက်တယ်လို့ ပြောလိုက်ရမလဲလို့ ကျွန်တော်ကလည်း သကြားဖျားရည် ဆမ်းတဲ့အသံနဲ့ ပြန်မေးတော့ ခင်မူယာပါတဲ့၊ တစ်ရာတန်ဆိုရင် သူသိပါသတဲ့”

“သေက္ခာ... ငါအပြင်ထွက်နေတာနဲ့ သူ့ဖုန်း အမြဲလွဲတယ်၊ ဒီလိုမှန်းသိ ငါ မနေ့က အပြင်မထွက်ပါဘူး”

“ခင်မူယာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ မိန်းမလှလှတွေ မှည့်တတ်တဲ့အဲ... အင်လည်း ထုတတ်တဲ့နာမည်၊ တစ်ရာတန်ဆိုတာက ဘာလဲဗျာ၊

တစ်ရာဆိုရင်တော့ မောင်ထွေးတို့ အန်ဆင်းနံ တစ်ထောင်ဖိုးလောက် ကပ်ချင်တယ်”

မောင်ထွေးလာပို့သော မနက်စာကို ကိုးနာရီမှ လွေးရသော် လည်း သူကလည်း ခုမှပင် နီးသဖြင့် အံ့ကိုက်နေသည်။

ကော်ဖီလက်စသတ်ရင်း. . .

“တစ်ရာတန်ဆိုတာက. . . တို့နှစ်ယောက် အဲဒီတစ်ရာတန် ကြောင့် မိတ်ဆွေစုဖြစ်ကြလို့ သူ့နာမည် မမှတ်မိမှာစိုးပြီး ဝိသေသကို ထည့်ပြောသွားတာပဲ”

“လုပ်စမ်းပါဦး အစ်ကိုလေးရ၊ အစ်ကိုလေး ပြောဖူးတယ်. . . အမိုက်စားလေးတဲ့၊ တော်ရုံလှတဲ့မိန်းကလေးကို တို့အစ်ကိုလေး လှည့် တောင် မကြည့်တတ်တာ မောင်ထွေးတို့က သိနေတော့ အစ်ကိုလေး လှတယ် မိုက်တယ်ဆိုရင် မိုးကျနတ်သမီးနီးပါးတော့ ရှိရမယ်. . . ဟင်း. . . ဟင်း”

“အေးကွ. . . ရှစ်မိုင် မြင်ဟောဝန်ပန်းခြံက သူ ကားပေါ် တက် လာတာ၊ ကားက ပုံသေ(၂၀၀)ကွာ၊ အဓိပတိ အယားကွန်းသီးသန့် ဆိုတော့ လူကလည်း ခပ်ချောင်ချောင်၊ နေ့ခင်းဆိုပါတော့. . .

တစ်ကားလုံးက ပုရိသတွေရော၊ ကူထွီယ ပျိုပျိုအိုအိုတွေပါ ဝိုင်းကြည့်ပြီး လှလိုက်တာလို့ စိတ်က တညီတညွတ်တည်း ပြောလိုက်မိ ကြမှာ သေချာတယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်ဆို ငါ့နောက်က အသံပါ ထွက်လာတယ်၊ ဟယ်. . . လှလိုက်တာတဲ့၊ ကားတစ်စင်းလုံးလည်း မှန်တွေ ပိတ်ထားတော့ ချက်ချင်းမွှေးကြိုင်သွားတာပေါ့၊

စပါယ်ယာကို ငါးရာတန် ထုတ်ပေးတယ်၊ ရာတန်မရှိလို့ သုံးရာ ပြန်ပေးရမှာကို နှစ်ရာပဲပြန်အမ်းပြီး တစ်ရာထပ်ပေးမယ်နော်တဲ့၊ သူက ငါ့ရှေ့တစ်ခုံကျော် ဓါးလွယ်ခတ်မှာ ခပ်အိအိ ထိုင်နေတာလေ၊ ထိုင်တာ ကအစ လှတယ်ကွာ၊

မထိုင်ခင် နောက်ပိုင်းမှာ ခုံရှိလိုရှိငြား မျက်လုံးဝိုက်အကြည့်မှာ တစ်ချက် ငါ့ကို လက်ကနဲ့ စိုက်ကြည့်သွားတယ်၊ အဲဒီအချက်ဟာ ဟတ်

ကို လာထိတယ်၊ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ တွေးပြီး စပယ်ယာ သူ့အနားက ဖြတ်သွားတိုင်း စပယ်ယာ လက်ထဲက ပိုက်ဆံအထပ်ကို လိုက်ကြည့်နေတယ်။ တစ်ရာတန် ရပြီလားလို့ပေါ့၊

ကားက ခုနစ်မိုင် အေဒီကျောင်းကွေ့ ကျော်လာတယ်၊ စပယ် ယာ သူ့နားအမြတ်မှာ. . .

“လှည်းတန်းဆင်းမှာနော်. . . တစ်ရာအမ်းဖို့ မေ့နေမှာစိုးလို့”

“သိပ်သတိရတာပေါ့၊ အစ်မလေးရယ်. . . စိတ်ချနေပါ၊ ရာတန် ရရချင်း လာပေးပါမယ်”

ဖြစ်ချင်တော့ (၆)မိုင်ခွဲက တက်လာတဲ့ မိန်းမဝဝကြီး တစ် ယောက် ငါ့နောက်နား ဝင်ထိုင်တယ်၊ ရာတန်နှစ်ရွက် စပါယ်ယာကို ပေးတယ်၊ စပါယ်ယာက ငါနဲ့ မျက်မှန်းတန်းမိနေတဲ့ မိတ်ဆွေမဖြစ် တဖြစ်ဆိုတော့ သူ့သွားအမ်းတော့မယ့် ရာတန်နှစ်ရွက်လုံးကို ငါ တစ် ထောင်တန်နဲ့ လဲလိုက်တယ်၊ စပါယ်ယာက ပေါက်တယ်၊ သူနဲ့ငါ နည်း နည်းလေး ဇာတ်တိုက်လိုက်တယ်. . . အိုကေတဲ့၊

အဲသလို လှည်းတန်းဆင်းဖို့ သူမ ထရပ်ရင်း. . .

“ရာတန်မရသေးဘူးလား. . . လှည်းတန်းဆင်းတော့မှာ”

စပါယ်ယာက ရာတန်မရှိကြောင်း လက်ထဲက ပိုက်ဆံတွေ ရေပြရင်း ပြီးပြီး နှစ်ရာတန်ကို ဆွဲထုတ်တယ်၊ သူမနောက်နား ကပ်ရပ် ရင်း ငါက. . .

“ညီလေး. . . အစ်ကိုကိုလည်း တစ်ရာအမ်းရဦးမယ်နော်”

“လှည်းတန်းပါတယ် ဆရာရေ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီက အစ်ကိုနဲ့ အစ်မကို ပေါင်းအမ်းလိုက်ပါရစေ၊ ကွမ်းယာဆိုင်မှာ လဲယူလိုက်ကြပါ ဗျာ”

“ဒါပဲ ရှိတော့တာပေါ့ကွယ်. . . မအမ်းနိုင်လို့ ဖောက်သည်ကို တစ်ရာလျှော့မယ်ဆိုတဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးတွေရဲ့ဝန်ဆောင်မှုမျိုးတော့ မြန်မာ ပြည်ဘတ်စ်ကားမှာ ဘယ်မှာ မျှော်လင့်လို့ရမလဲနော်”

သူမကလည်း လှသလောက် စကားတတ်တာ တွေ့ရတယ်၊

ငါပြီးပြရင်း စပယ်ယာ ပေးတဲ့ နှစ်ရာတန်ကို ယူလိုက်တယ်။ ကားရပ်
တယ်။ ပလက်ဖောင်းပေါ် ရောက်ရောက်ချင်းပဲ စပယ်ယာက...

“မြန်မာပြည်မှာ ကျွန်တော်တို့တစ်လိုင်းထဲ လက်မှတ်ရောင်း
တာ အစ်မလေးရေ၊ အတိအကျ အပ်ရတာမို့ပါ။ စပယ်ယာ ခိုးမရတဲ့
အတွက် အိပ်မစိုက်နိုင်တာ ခွင့်ပြုပါ။ ဒါပေမယ့် အကောင်းဆုံး ဝန်
ဆောင်မှု ပေးလိုက်ပါတယ်။ သွားပြီ နောင်တော်ရေ၊ မင်္ဂလာအပေါင်း
ခရညောင်းပါစေ၊ ဆွေ... ဆရာရေ...”

အနီးအနားမှာ ကွမ်းယာဆိုင် မရှိဘူး၊ နှစ်ယောက်လျှောက်
ရင်း...

“ဒီက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဟင်”

“လှည်းတန်းဈေးထဲကို”

“အတူတူပါပဲ... ကျွန်တော်က ပန်းဝယ်မလို့”

သူမက ခပ်ပြီးပြီးမျက်နှာနဲ့ ရှုတို့ရှုနဲ့တန် ဖြစ်နေတာ တွေ့ရ
တယ်။

“ရှစ်မိုင်နဲ့ လှည်းတန်းကို ငါးဆယ်ခရီးပါရှင်၊ ချောင်ချောင်ချိချိ
စီးချင်လို့ လေးဆပေးပြီး နှစ်ရာကား တက်စီးတာ သုံးရာကျနေတာ
တော့ သူ့သူကိုယ်ကိုယ် နှမြောစရာမို့ပါ”

သူမက တစ်ရာလောက်ကို နှမြောတသနေရတဲ့အကြောင်း
လျှောက်ရင်း ရှင်းပြလာတယ်။ ဖောလိုလိုက်ရတော့မှာပေါ့။

“ဒါပေါ့ဗျာ... တကယ်ဆို ခရီးအစအဆုံးကို (၂၀၀)ယူတာပဲ
ဟာ၊ လေးပုံတစ်ပုံတောင် မရှိတဲ့ခရီးကို သူက မအမ်းနိုင်တဲ့ကိစ္စ၊
တစ်ရာပဲ ယူပြီး ခရီးသည်ကို ဝန်ဆောင်မှု နားလည်မှု ပေးသင့်တာပေါ့”

အင်းစိန်လမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကူးလိုက်ကြသည်။ ပလက်ဖောင်း
ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ရာတန်နှစ်ရွက် အမ်းကြည့်တယ်။ မရဘူး၊ ကွမ်းယာ
ကုလားက တမန်တော် မိုဟာမက်ရဲ့မစင်တော်က ရှာရင် တွေ့နိုင်သေး
တယ် အားကို ဆိုလို့ ရယ်ကြရသေးတယ်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဘမင်းပါ... နောက်ဆုံးနှစ် အီးမေဂျာ

တက်နေပါတယ်၊ တံတားလေးလမ်းဝမှာ နေပါတယ်”

“ခင်မူယာပါ... တစ်ရာကို တစ်ရာတစ်ဆယ်ပါ၊ မိဘလုပ်စာ
ထိုင်စားနေတယ်၊ ရှစ်မိုင်မှာ နေပါတယ်”

“မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ကိုယ်စားတာ ကိုယ်ရှင်းကြေး တစ်ခုခု စား
ကြရအောင်”

ငါ့စကားကြောင့် သူရယ်ပြီး ငါ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်တယ်။

“ဒါ အမေရိကား မဟုတ်ဘူးလေ၊ ခိုးရာယဉ်ကျေးမှုကို အလွန်
ထိန်းသိမ်းလေ့ရှိတဲ့ မြန်မာပြည်ရှင်၊ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ယောက်ျား
လေးကပဲ ကျွေးရတာလေ”

ငါ့မှာ ပိုက်ဆံအများကြီး ပါပါတယ်၊ ကြိုက်တဲ့ဟော်တယ်မှာ
တစ်ဝကျွေးနိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလိုခက်တာထက် ခပ်သွက်သွက်
မိန်းမလှတစ်ယောက်ကို သမရိုးကျနည်းနဲ့ တစ်ခုခု လိုက်စားပါလားလို့
သွားကွိုင်ရင် လန်သွားလိမ့်မယ်၊ နှစ်ရာတန်ကလည်း မခွဲရသေးဘူး
မဟုတ်လား၊ တစ်ယောက်တစ်ရာခွဲဖို့က ရှိသေးတယ်လေ၊

“ကျွန်တော်က ရှေးဆန်တဲ့နောင်တော်နဲ့ နေရတာဗျ၊ တစ်နေ့
မုန့်ဖိုးနဲ့ ခရီးစရိတ် တစ်ထောင်ပဲ ရတာ”

“စပ်စုမယ်နော်... ယူအစ်ကိုက ဘာလုပ်သလဲဟင်!”

“အမှန်တရားတို့ရဲ့ဖခင်ကြီး လုပ်စားတယ်”

“ဥပဒေသမား ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်... ရှေ့နေ”

လှည်းတန်းဈေးထဲက သူမစားနေကျတဲ့ လက်သုတ်ဆိုင်
ဝင်ထိုင်ကြတယ်။

“မူယာကျွေးပါမယ်၊ အပြန်လမ်းစရိတ်လည်း ပေးပါမယ်”

ရေညှိရောင် ဘီဘဲလ် စကတ်ထမီကြောင့် သူ့ကိုယ်လုံးအလှ
ဟာ တစ်တစ်ရစ်ရစ် အိအိတင်းတင်း ရှိလှတယ်၊ ဖက်ဖူးစိမ်း အင်္ကျီ
လက်ပြတ်နဲ့ အလှအပတွေကို အပေါ်ပိုင်းမှာ တိတိကျကျ သိမ်းထုပ်
ထားတယ်၊ အရည်စိမ့်ကျနေလား ထင်ရတဲ့ ကျောက်စိမ်းနားကပ်နဲ့

ကျောက်စိမ်းလည်တံက လည်တိုင်အလှကို ပိုလှအောင် ပင့်မထားတယ်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ချာတိတ်တွေက လူမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဥစ္စာစောင့် မြစိမ်း ဈေးထဲ ဝင်လာတာများလားလို့တဲ့ စသွားတယ်။ ခပ်စိမ်းစိမ်း ပြုံးတယ်။

“စားကြည့်လေ... ဘာလို့လဲ၊ လိုတာပြော၊ မူယာ ဒီဈေးကိုလာတဲ့ ဒုတိယရည်ရွယ်ချက်ဟာ ဒီအသုပ်ပဲ” တဲ့။

ဟုတ်ပါ... တော်တော်လည်း ကောင်းနေတယ်၊ ဟင်းခါးကလည်း ကောင်းတယ်။

“ပထမရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲဟင်”

“ဟင်း... ဟင်း... ဘယ်ပြောလို့ဖြစ်မလဲ၊ တွေ့တာမှ မိနစ်ပိုင်းပဲ ရှိသေးတဲ့ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို”

“စိတ်မရှိနဲ့နော်... ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့... သံသရာအဆက်ဆက် တွေ့ခဲ့ကြသလို ခံစားနေရပါတယ်”

“ဟင်း... ဟင်း... ဝက်ဝံနည်းနဲ့ ပြောတဲ့ ရည်းစားစကားပါကလားရှင်”

သူက ခပ်ပွင့်ပွင့် ရယ်နေတယ်၊ ငါ ဘာဆက်ပြောရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားရင်း ဟင်းခါးကို တရှုပ်ရှုပ် သောက်နေရတယ်။ စကားလုံးရပြီ။ ဟုတ်ပြီ။

“ဒါနဲ့ မသိလို့ မေးတာနော်၊ အမိတို့ မိန်းကလေးတွေ ရည်းစားစကား အပြောခံရရင် ပထမဦးဆုံး ဘယ်လိုခံစားရသလဲဟင်၊ မူယာက ပွင့်လင်းတယ် ထင်လို့ မေးတာပါ”

စကားစုရဲ့နောက်ပိုင်းအပိုဒ်က တမင်ဆွဲချုပ်လိုက်တာပါ။ အဲဒီစကားမျိုး မိန်းမလှ ခေတ်မီမီတိုင်း ကြိုက်လေ့ရှိကြတယ်။

“ရည်းစားစကား လာပြောတာ ကိုယ့်အလှကို အသိအမှတ်ပြုလို့ ချစ်စရာကောင်းလို့ ချစ်လို့ လာပြောတာပဲ၊ အို... ပျော်တာပေါ့”

“ဒါပေါ့... မူယာက ခေတ်မီသားပဲ၊ တချို့ဆို ပါးကျိုးသွားမယ်တို့ဘာတို့... ဟင်း... ဟင်း”

“တကယ်ဆို မိန်းမတိုင်း ငါ့ကို ကြိုက်နေတယ်တော့ဆိုပြီး မသိစိတ်က ပျော်ပါတယ်၊ ပြန်ကြိုက်တာ မကြိုက်တာ တစ်ပိုင်းပေါ့၊ ဒါပေမယ့် တချို့က ပြောင်းပြန်တဲ့ပြန်တယ်၊ မူယာကတော့ စိတ်ထဲ ရှိတဲ့အတိုင်းပဲ တုံ့ပြန်တတ်တယ်”

“ဒါဆို အခုနတုန်းက မူယာ ပျော်သွားသလားဟင်”

တမင်အကြောင်ဖမ်းရိုက်ပြီး မေးလိုက်တာ၊ သူ့စကားနဲ့လည်း သူ့ကို ချည်ပြီးပြီလေ။

“ဘယ်တုန်းက ဘာအတွက်လဲ”

“ဪ... သံသရာအဆက်ဆက်လို့ ကျွန်တော်ပြောတုန်းကပါ၊ မူယာကတောင် ဝက်ဝံနည်းနဲ့ ရည်းစားစကားလို့ မှတ်ချက်ပေးသေးတာပဲ... ဟင်း... ဟင်း...”

“ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါကို မပြောခင် မူယာဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချဉ်းကပ်တိုင်း ဒီလိုပြန်ဆက်ဆံလေ့ မရှိဘူးဆိုတာ ယုံလိုက်ပါ။

မူယာ ဖလော်ဆော်ဖီကို ဘွဲ့လွန်သီးဆစ် တင်နေတာပါ။ အရာရာ သူများနဲ့ မတူအောင် အလေးအနက်ထားတယ်ဆိုတာ ယုံပေးပါ”

“ကျွန်တော်လည်း မိန်းမလှလှ မြင်တိုင်း မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဖြစ်တတ်တဲ့လူစား မဟုတ်ပါဘူး၊ လေးနက်လွန်းတဲ့ အစ်ကိုကြီးကို အရွဲ့တိုက်ရင်း ခပ်ပေါ့ပေါ့ နေကျင့်ရှိပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ အချစ်နဲ့ လောကအမြင် လေးလေးနက်နက် ရှိပါတယ်”

လင်းကနဲ့ သူမအပြုံး ပြက်တယ်။

“မယုံရင်နေပါ၊ ခက်နေတဲ့ တစ်ရာတန်တစ်ရွက်ကိစ္စက... မူယာနဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် ကံကြမ္မာရေစက်လို့... အလေးအနက် သဘောထားပါတယ်၊ ဟောဒီမှာ ကျွန်တော့်အိမ်ဖုန်းပါ၊ ကျွန်တော့်ကို စုံစမ်းလေ့လာနိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်မဆက်ပါမယ်၊ အဲဒီကျမှ မူယာဖုန်းနဲ့လိပ်စာ ပြောပါမယ်၊ အစ်မရေ... အုန်းနို့ကျောက်ကျောနှစ်ခွက် မှာပေးပါ”

သူမကပဲ အားလုံးရှင်းတယ်. . . ကျောက်ကျော လက်စသတ် ရင်း. . .

“ပျော်လား မပျော်ဘူးလား မဖြေရသေးဘူးနော် မူယာ”

“ဖြေပါ့မယ်. . . ပထမရည်ရွယ်ချက် သွားလုပ်မလို့ ဒီဆိုင်က ပဲ ခဏစောင့်နော်၊ အပေါ်ထပ် သွားမှာ၊ (၁၅)မိနစ်အတွင်း ပြန်လာ မယ်”

“ကောင်းပါပြီ. . . (၁၅)နှစ်ဆိုလည်း ထိုင်စောင့်ရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိပါခင်ဗျား”

သူမ ခြေသလုံးလှလှလေးတွေ လှစ်ကနဲ လှစ်ကနဲ ပြရင်း အပေါ်ထပ် တက်သွားတယ်၊ ငါက နှင်းဆီပွင့်လှလှကြီးတစ်ပွင့် ဝယ်ပြီး အဲဒီဆိုင်ကပဲ ထိုင်စောင့်နေတယ်။ (၁၀)မိနစ်ကျော်ကျော်မှာ ပြန်ဆင်း လာတယ်။ ပိုပြီး ပြုံးပြုံးပျော်ပျော်ဖြစ်နေတယ်။ ဘတ်စ်ကားဂိတ် လိုက်ပို့ ခိုင်းတယ်။ ကားပေါ် တက်ခါနီးမှာ စာရွက်ခေါက်လေး ထိုးပေးခဲ့တယ်။ ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့. . .

ကိုမင်း

သိတ်ရာသီအတွင်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ တွေ့ရ မယ်လို့ ဟောတဲ့ ဗေဒင်ဆရာဆီ လာတာ၊ ရန်တွေ့မလို့၊ ရန်မတွေ့ ပြစ်တော့ဘူး. . . ကားပေါ်မှာ ရာတန်နှစ်ရွက်ကို ထောင်တန်နဲ့ပေးဝယ်တဲ့ လူလိမ်လူလည်ကလေးကို. . . ဘက်မှန်ထဲက တွေ့လိုက်လို့။ ပျော်ပါတယ်။

မူယာ

“ဟိုက်. . .”

☺ အာအေမြေစာပေ ☺

အခန်း(၆)

အမှန်တရား ဘက်တော်သားကြီး ဦးဘတူ ခေါင်းပေါင်းစ တလူလူနှင့် တစ်ပတ်ကျော်ကျော် ပီတိတော် ခံယူနေခဲ့သည်။ အသပြာ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မရလိုက်သည့်အပြင် အမ်ဒီမောင်မောင်အေးဝင်း ရှင်းစရာပိုက်ဆံ ကုန်သွားသော ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုးတချို့ပင် စိုက်ရှင်းလိုက်ရသော်လည်း ကြည်နူးပျော်ပိုက်နေလေသည်။

‘ဦး. . . ဝေါ’

ဦးဘတူကို ရုံးသို့ ကားမောင်းပို့ရင်း မောင်ထွေး အတွေးဖြင့် ပူလောင်လာသည်။

“အင်း. . . အစ်ကိုလေး ငွေနှစ်သိန်းယူပြီး ပျောက်သွားတာ တစ်ပတ်တိတိ ရှိနေပြီ၊ အာစရိ ငွေစစ်ရင်တော့ ပေါ်တော့မှာပဲ၊ ငါ လည်း ခေါင်းနဲ့ ဆင်းရဲကိန်းပဲ”

ထိုစဉ်. . .

☺ အာအေမြေစာပေ ☺

၅၆ နတ်ရွာစိုး

“မောင်ထွေး.. ဟိုမယ် အိတ်တစ်လုံးနဲ့ လျှောက်နေတာ မင်း
အစ်ကိုလေး မဟုတ်လား၊ ကပ်.. ကပ်ရပ်စမ်း”

ဘုရားတရင်း ပလက်မောင်းဘေး အစ်ကိုလေးနား ထိုးရပ်
လိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင် ဘမင်း.. ကားပေါ်တက်”

“ဟာ.. အစ်ကိုကြီး”

“ဟေ့ကောင်.. တက်ဆိုတက်စမ်း”

“အိမ်ကို ပြန်ခေါ်မယ်ဆိုရင်တော့ လိုက်လို့မဖြစ်သေးဘူး..
သူ.. သူ.. အိမ်ကို သိနေတယ်”

“ဘယ်သူလဲ.. ဘာဖြစ်ဖြစ် တက်ဆိုတက်ကွာ”

ဘမင်း ကားပေါ်တက်ထိုက်လိုက်သည်။

“မောင်ထွေး အိမ်ကိုပြန်မောင်း”

“ဝူး.. ဝေါ..”

ဘမင်း ကားတွင်းတွင် တွေးလာသည်။

‘အင်း.. နဲ့ချိန်ဆိုတော့ အိမ်မှာ ဆူချိန် သိပ်မရဘူး အစ်ကိုကြီး
ရေ၊ မလိုက်ချင်ပါဘူးဆိုလျက်သားနဲ့ အစ်ကိုကြီးခေါ်တာနော်..’

ခြံတံခါး ဆင်းဖွင့်၍ ခြံထဲ ဝင်လာသည်။ ဆင်ဝင်အောက်တွင်
ကားထိုးရပ်၍..

“ကဲ.. ဆင်း.. အိမ်ထဲဝင်၊ မင်း ငါ့ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ ခြံပြင်
ထွက်ကြည့်၊ ဒီတစ်ခါ အမွေပြတ်၊ သေခန်းပြတ်”

“ဟုတ်”

“ဂျိတ်.. ဝူး..”

ခြံတံခါးကို အပြင်ကနေ ဦးဘတူကိုယ်တိုင် သေ့ခတ်ထားခဲ့
လေသည်။

“ဝူး”

❖ ❖ ❖ ❖

လိမ္မော်ပြာခြုံတဲ့တောင် ၅၇

တစ်နေ့ကုန် မြို့နယ်ရုံးနှင့် ဗဟိုတရားရုံး ကူးသန်း၍ လက်
ပန်းကျလာသဖြင့် ကလပ်ပင် မဝင်ဘဲ ဦးဘတူ အိမ်တန်းပြန်လာသည်။
ခြံဝ၌ လူထွားကြီးတစ်ယောက် ကုတ်အင်္ကျီအဟောင်းကြီး ဝတ်၍ ငုတ်
တုတ်ထိုင်နေသည်။ ခြံတံခါး ဆင်းဖွင့်သော မောင်ထွေးက..

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လဲ”

“ဘမင်း”

မာဆတ်ဆတ် ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောသော မျက်နှာကြီးကို
မောင်ထွေး လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ တွန့်ကနဲ တုန်သွား၏။ မျက်စေ့
တစ်ဖက်က ကျောက်မျက်လုံးကြီး အဖွေးသားနှင့်။ ကားထဲက ဦးဘတူ
လည်း ဒီကောင်ကို ငါမြင်ဖူးပါတယ်ဟူ၍ စဉ်းစားနေ၏။

“အာစရိ.. အစ်ကိုလေးဧည့်သည်တဲ့”

“အကျိုးအကြောင်း သိရအောင် ခေါ်ခဲ့”

အိမ်တံခါး ဖွင့်ဝင်ပြီး ဦးဘတူ ဘမင်းအခန်းရှေ့မှ လှမ်းအော်
သည်။

“ဘမင်း.. မင်းဧည့်သည်တဲ့၊ လာထွက်တွေ့လိုက်”

ညွှန်သည်က ဆိုဟောကျော့မှပေါ် လက်ဆန်တင်၍ ခပ်မိန့်မိန့် ထိုင်နေသည်။ ဘမင်း ထိုင်နေသော ကျောက်မျက်လုံးကို မြင်မြင်ချင်း ဒူးခေါင်းပြေးကိုင်သည်။

“ကျွန် . . ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါ . . ဒါ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီးအိမ်ပါ။ ဘာ . . ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ကိစ္စ ကျွန်တော်ရှင်းပါမယ် . . အချိန်နည်းနည်း”

ညီဖြစ်သူ ဒူးထောက်နေရသဖြင့် ဦးဘတူ မခံချင်ဖြစ်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် ဘမင်း . . . ဘာကိစ္စလဲ!”

“နေ . . နေပါ အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော့်ကိစ္စ ကျွန်တော်ရှင်းပါမယ်”

ကျောက်မျက်လုံးက ပြုတ်တူလို လက်ကြီးနှင့် ဘမင်းလက်ဖမိုးကို ဖတ်ကနဲ ဖမ်းဆုပ်၍ နောက်ပြန်လိမ်လိုက်သည်။

“ဘယ်မလဲ . . . နက်ဖြန်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ငါ့ပိုက်ဆံ၊ နက်ဖြန် ဘယ်နှခါရှိပြီလဲ!”

“အား . . အား . . ကျွန်တော်ပြန်ပေးမှာပါဗျာ၊ အ . . အချိန်နည်းနည်း . . အား . . အား”

“ဟေ့ကောင် . . ငါ့ညီကို လွှတ်လိုက်စမ်း၊ ဒါ ငါ့ပိုင်နက်ကွ၊ မင်းက ဘယ်သူလဲ!”

“ဘယ်သူ့ပိုင်နက်ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ရှေ့နေကြီးက ပညာတတ်ဖြစ်ပြီး ထင်သလောက် မှတ်ဉာဏ်မကောင်းပဲကိုး၊ ကျုပ်နာမည် ကျောက်တစ်လုံး ကျော်ပိုင်လေ . . ငှင်း . . ငှင်း . . ”

ဦးဘတူ မှတ်မိသွားသည်။ အစိုးရရှေ့နေဘဝက . . ထောင်ဆယ်နှစ်ကျအောင် သူကြိုးပမ်းခဲ့သော ရွှေတောင်ကြားခါးပြု၊ တစ်ညတည်း သုံးအိမ်ဆက်တိုက် ခါးပြုတိုက်ခဲ့သော နာမည်ကျော် ခါးပြုကြီး ကျောက်တစ်လုံးကျော်ပိုင်ဖြစ်နေသည်။

“မင်း . . ငါ့ညီလက်ကို မလွှတ်ရင် ငါရဲခေါ်လိုက်မှာနော်”

“ခင်ဗျားညီမို့ ကျုပ်ယုံလို့ ပေးလိုက်တာ၊ ကျုပ်ငွေပြန်ပေးမှ လွှတ်မယ်၊ ကြိုက်တဲ့ကောင် ခေါ်လိုက်”

“အား . . အား . . နာတယ်ဗျာ၊ လွှတ်ပါ . . ခင်ဗျားငွေ ပြန်ပေးမယ် . . အား”

ဘမင်း မျက်နှာတွေ နီရဲ၍ မျက်ရည်ဝဲနေပြီ။

“ငွေက ဘယ်လောက်မို့လို့လဲ”

“ရှစ်သိန်း”

“မောင်ထွေး သွားယူပေးလိုက်၊ ဟေ့ကောင် . . . ငါ့ညီလက်ကို လွှတ်လိုက်”

လက်လွှတ်ပေးလိုက်မှ ဘမင်း သူ့လက်ကို သူပြန်နှိပ်ရင်း မျက်ရည်တွေတွေကျလာသည်။

“နောက်နောင် ကျွန်တော် ဂျင်မပေါက်တော့ပါဘူးလို့ . . . က . . ကတိပေးပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

“ယောက်ျားကတိနော်”

“ကျွန်တော် ကတိပေးခဲ့ပါတယ်၊ ပေးပြီးရင် တည်တာလည်း အစ်ကိုကြီး သိပါတယ်ဗျာ . . အဟင့် . . ဟင့်”

မောင်ထွေးလာပေးသော ဘဏ်ပက်ကင်ထုပ်တွေကို မသင်္ကာသလို စစ်ဆေး၍ တချို့ကို စိမ်ပြေနပြေ ရေနေသေးသည်။ ကျေနပ်မှ အိတ်ထဲ ကောက်ထည့်ပြီး . . .

“ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနိုင်ဘူး၊ အတိုးမဲ့ ချေးတဲ့ ကျုပ်ငွေ ကျုပ်ပြန်ရတာ . . သွားမယ်၊ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ ရှေ့နေကြီး”

ဦးဘတူ၏အောက်ကတ္တီပါ ဖိနပ်ခေါင်ကို ဘွတ်ဖိနပ်အစုတ်နှင့် တက်နင်းပြီးမှ ခပ်အေးအေးပင် ကျောပေးထွက်ခွာသွားလေသည်။

“တောက်”

မောင်ထွေးရာ ဦးဘတူပါ ပြိုင်တူခေါက်လိုက်သော တက်ခေါက်သံဖြစ်ပါသည်။ ဘမင်းကတော့ ခေါင်းကြီးငုံပြီး ငူတူတူ ထိုင်နေ

၆၀ နတ်ရွာစိုး

လေ၏။

“ဟေ့ကောင် . . လာ၊ မင်း ဖေဖေနဲ့မေမေကိုပါ တိုင်တည်ပြီး ကတိပေး”

နှစ်ယောက်သား ခေါင်းရင်းနံရံရှိ ဖေဖေနှင့်မေမေပုံကို ပြိုင်တူ ကန်တော့ကြသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူက ကန်တော့ပြီး မတ်တတ်ရပ်သည်။

“လိုက်ဆို့ . . နောက်နောင်”

“နောက်နောင်”

“လောင်းကစားမှန်သမျှ”

“လောင်းကစားမှန်သမျှ”

“ကျွန်တော်မလုပ်တော့ပါဘူးလို့”

“ကျွန်တော်မလုပ်တော့ပါဘူးလို့”

“ဖေဖေ မေမေနဲ့ အစ်ကိုကြီးကို”

“ဖေဖေ မေမေနဲ့ အစ်ကိုကြီးကို”

“ကျွန်တော်ဘမင်း ကတိပေးပါတယ်”

“ကျွန်တော်ဘမင်း ကတိပေးပါတယ်၊

ယောက်ျားကတိဖြစ်ပါတယ်”

အပိုဆောင်းလေးပင် သာသာထိုးထိုး အဆစ်ထည့်ပြီး ဦးချ လိုက်၏။ ပြီးတော့ ဆိုဖာတွင် ထိုင်ခိုင်းပြီး ဓါတ်ပြားဟောင်းကြီး ဖွင့် တော့သည်။

“မင်းကို ငါ ညီလေးလို သားလေးလို ဘယ်လောက်ချစ်ခင် ယုယခဲ့သလဲ မင်းအသိပါကွာ”

(၁၅)နှစ်ကျော်ကျော် ငယ်သော ညီငယ်ဘမင်းကလည်း ထုံးစံ အတိုင်းပင် ကော်ဇောပေါ်က အမွှေးတွေကို ခြေမနှင့် အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာ လျှောက်ဖိရင်း အာရုံကို ခြေမထိပ်၌ ထားလိုက်ခြင်းအားဖြင့် သူ့နားထဲ ဘာစကားမှ ဝင်မလာတော့ချေ။ အဟောသိကံ ကောင်းလေ စွ။

“ ဆိုတော့က . . . ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်းမှာ

လိပ်ပြာခြုံတဲ့တောင် ၆၁

ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့အလုပ်တစ်ခု မင်းရွေးချယ်ဖို့အချိန်ရောက်ပြီ ဘမင်း”

“အလုပ်ဟူသမျှ ဂုဏ်ရှိစွာပါ အစ်ကိုကြီး၊ အရင်းအနှီး မလိုတဲ့ သမ္မာအာဇီဝအလုပ် ကျွန်တော်ပြောထားပါတယ်၊ ရိုးရိုးသားသား ကျွန်တော်လုပ်ပြပါမယ်”

ဤသို့ဖြင့် . . .

အခန်း(၇)

LAWYERS' CLUB

ဦးဘတူ ရှေ့နေကလပ်ကို မရောက်ဖြစ်သည်မှာ တစ်ပတ် ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သည်နေ့ မောင်မောင်အေးဝင်းက ဘီလိယက် ထိုးရန် ချိန်းဆိုထားသောကြောင့် မောင်ထွေးကို ပို့ခိုင်းပြီး ကလပ်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ အသင့်စောင့်နေသော မောင်မောင်အေးဝင်းနှင့် ကို အောင်မြင်ဦးတို့နှစ်ယောက် စနုကာ ထိုးကြသည်။ တစ်ပတ်ကျော် ထူရိန်နင် ပျက်နေ၍ ဦးဘတူ သုံးပွဲဆက်တိုက်ရှုံးသည်။ ဘီယာဘက် တင်ကြေးမို့ ဦးဘတူက တိုက်ရလေသည်။

“နည်းနည်းမကစားတာ ကြာသွားတယ်၊ လာကြ... ဘီယာ ခန်းမကို...”

“ကျွန်တော်က အပြင်းနည်းနည်း ရောမယ်နော်”

မောင်မောင်အေးဝင်းကို မြင်ကတည်းက လျှင်သောစားပွဲထိုးက ချီးဗက်စ်နှစ်ပက်နှင့် ဒိန်ခဲတစ်ပွဲ လာချပေးသည်။ လာချပေးသော စားပွဲထိုးကို ဦးဘတူ မော့ကြည့်လိုက်သည်တွင် . . .

“ဟင် . . . ဘမင်း”

ကွက်ကနဲ ပျက်သွားသော ဦးဘတူမျက်နှာကို မောင်မောင်အေးဝင်း မြင်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးဘတူ၊ အစ်ကိုကြီးက ဘီယာဖိုးပဲ ရှင်းရမှာပါဗျာ၊ ချီးဗက်စ်နဲ့ဒိန်ခဲဖိုးက ကျွန်တော့်ဟာကျွန်တော် ရှင်းမှာပါ။ ကဲ . . . ညီလေး၊ ဘီယာသုံးလုံး ဘဲကင်တစ်ခြမ်း ထပ်ပို့ပေးပါ”

“ဟုတ် . . .”

လှည့်ထွက်သွားသော ဘမင်းကျောပြင်ကို မောင်မောင်အေးဝင်းက လိုက်ကြည့်ရင်း . . .

“ဒီကောင် လူရည်သန့်လေးဗျ၊ အသစ်ပေမယ့် အင်မတန် လူရည်လည်တယ်၊ ဖောက်သည်ဘာကြိုက်သလဲ တန်းသိတယ်၊ အစ်ကိုတို့ကလပ်မှာ ဒီလို လူရည်လည်တွေ ခပ်များများ ရှိသင့်တယ်”

ဦးဘတူ သန့်စင်ခန်းခဏ ပြောပြီး ဘမင်းနောက် လိုက်ချလာသည်။

သန့်စင်ခန်းထဲ ညီဖြစ်သူကို ဆွဲသွင်း၍ . . .

“မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ ဘမင်း”

“ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် သမ္မာအာဇီဝ အလုပ်လုပ်တာလေ၊ ကျွန်တော်ဘာမှားနေလို့လဲ အစ်ကိုကြီး”

“မင်း ငါ့ကို တမင်အရွဲ့တိုက်တာလား၊ မင်း ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာကို စော်ကားတာ”

“ဟာ . . . ကျွန်တော် လောင်းကစား လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ လစာနဲ့ ဘောက်ဆူးနဲ့ ထမင်းနှစ်နပ်နဲ့ အဆင်ပြေ ဝင်ငွေကောင်းတဲ့ အလုပ်ပဲဟာ”

“မလိုချင်ဘူး . . . အခုထွက်၊ အစ်ကိုက ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ အောင်

မြင်တဲ့ရှေ့နေ၊ ညီက အစ်ကိုကလပ်မှာ စားပွဲထိုး၊ ကျွေးတာစား၊ ပေးတာယူ . . . ဒါ ငါ အမြဲတမ်း အသင်းဝင်ထားတဲ့အရပ်ကွ . . .”

“ဒါဆို ကျွန်တော်ဘာလုပ်စားရမှာလဲ အစ်ကိုကြီး”

“မင်း ဒီအပြင် ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် ဘာမှ လုပ်မစားတတ်တော့ဘူးလား”

“လုပ်တတ်ပါတယ် . . . အရင်းအနှီး ပေးလေ”

“မင်းကို ငါ အရင်းအနှီးပေးတာ ငါးခါတိတိ၊ သိန်းသုံးဆယ်လောက် ရှိပြီ၊ ဘာတစ်ခု ဖြစ်လာသလဲ ဘမင်း၊ ငါ့မှာ အိမ်နဲ့ အမေ့ပစ္စည်းနည်းနည်းပဲ ရှိတော့တာကွ”

“ကျွန်တော့်မှာ လိုင်စင်အနီ ရှိတယ်၊ အစ်ကိုကြီး ကက စပေါ်တင်ပေး၊ ကျွန်တော် တက္ကစီမောင်းမယ်”

“အေး . . . အဲဒါ ကောင်းမယ်၊ မောင်မောင်အေးဝင်းမှာ တက္ကစီနှစ်စင်းရှိတယ်၊ ငါမေးကြည့်မယ်၊ မင်း အခု ဒီအလုပ်ကထွက်”

“ဟုတ် . . .”

ဤသို့ဖြင့် . . .

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

တစ်ပတ်အတွင်း တက္ကစီကားနှင့် သူ့အသားကျသွားသည်။ ကံလိုက်သည်ပဲဟု ပြောရတော့မည်။ လမ်းကြောင်းအကြီးတွေချည်း ရသည်။ ပါစင်ဂျာ ချပြီးတာနှင့် နောက်ပါစင်ဂျာက အသင့်ရှိ

နေတတ်သည်။ လမ်းပေါ်တွင် ခါလီသိပ်မောင်းရုံ။ လှည်းတန်းဈေးတွင်တော့ သူဂိတ်ထိုးနေကျ။ ယနေ့ မင်္ဂလာခွဲ တိုင်းခန်းမ၌ ပါစင်ဂျာချပြီး ပြန်လာနေခြင်းဖြစ်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ ပါစင်ဂျာ ချက်ချင်းမရှိ။ ရှိစေတော့။

“ဟင်... ဟိုရှေ့က ပရာဒို ဘယ်လိုမောင်းနေတာလဲဟ၊ မူးများ မူးနေသလား”

ယာဉ်ကြောကို မှားမောင်းလိုက်၊ လမ်းဘေး ဆွဲချလိုက်၊ ပြန်တက်လိုက်ဖြစ်နေသော နောက်ဆုံးပေါ် ပရာဒိုကားကို သူ ဘေးချင်းယှဉ်၍ ကျော်မည်အလုပ် ယာဉ်မောင်းသူက စတီယာရင်ပေါ် ခေါင်းစိုက်နေသည်။

ဘေးက ခပ်လှလှ အမျိုးသမီးက ကြောက်လန့်တကြား အော်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လဲ မသိဘူးရှင်၊ ကယ်ကြပါဦး... ကယ်ကြပါဦး၊ ရပ်ပေးကြပါ... ရပ်ပေးကြပါဦး”

အမျိုးသမီးက ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ငယ်သံပါအောင် အော်၍ သူ့ကို လှမ်းကြည့်၍ စတီယာရင်ကို လမ်းတည့်အောင် မနည်း ထိန်းနေပုံရသည်။

“ဟင်းဘရိတ် ဟင်းဘရိတ်ကိုဆွဲ အစ်မ... ဟင်းဘရိတ်”

“ဘယ်နားကဟာလဲ... အစ်မ မသိဘူး”

“ထိုင်ခုံဘေးက ဂီယာနားမှာ အောက်မှာ”

“ဝူး... ဝေါ... ကျီး... ရီ... ရီ... ရီ”

ကားသည် အနည်းငယ် လည်ထွက်သွားပြီး ပလက်ဖောင်းကို ဒုန်းကန် ဝင်တိုက်၍ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ထိုးရပ်သွားသည်။ သူ နောက်နားကပ်ရပ်ပြီး အပြေးဆင်းသွားသောအခါ ယာဉ်မောင်းက သတိလုံးဝမေ့၍ ခွေကျနေပြီ။ ဟွန်းပေါ် ခေါင်းပိနေ၍ တီဆိုသော မြည်သံရှည်ကြီး ထွက်နေပုံက သွေးပျက်ဖွယ်ရာပင်။ စက်နိုးတုန်း ကားရုန်းတုန်းမို့ သူသော့ကို အရင်ပိတ်လိုက်မှ ဟွန်းသံပါ ရပ်သွားသည်။

ခပ်ဝဝ သူဌေးကို နှစ်ယောက်သား ရှေ့ခန်းမှ ဆွဲချ၍ နောက်ခန်းသို့ မနည်းထည့်ယူရသည်။

“မမ မမောင်းတတ်ဘူး၊ သျှင်ပါဂူ... သျှင်ပါဂူကို မောင်းပေးပါလား မောင်လေး”

“ရွှေဂုံတိုင်က ပိုနီးတာပေါ့”

“လုပ်... လုပ်ပါ မောင်လေး”

“နေဦး... ကျွန်တော့်ကား လော့ခ်ချထားခဲ့ရဦးမှာ”

သူ ကားလော့ခ် ချ၍ လမ်းဘေးတွင်ပင် ထားခဲ့ပြီး ပရာဒိုကို အမြန်မောင်းထွက်ခဲ့ရသည်။

“မမနာမည် ခင်သူဇာပါကွယ်၊ မောင်ကယ်တဲ့အသက်ပဲ မမမှာ ရှိပါတော့တယ်၊ မမော့ကရင် တစ်ခုခုနဲ့ တိုက်ဖို့ သေချာနေတာပဲ၊ အမလေး... ပြန်တွေ့တာတောင် ကြက်သီးထတယ်”

“လူနာက ဒီလို ခဏခဏ ဖြစ်ဖူးလား!”

“မဖြစ်ဖူးပါဘူး... ဒါပေမယ့် Heart attack ရှိတယ်လို့တော့ ဆရာဝန်က ပြောဖူးတယ်”

သူ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ကားကိုသာ ဂရုတစိုက် မောင်းလာသည်။ မကြာခင် ရွှေဂုံတိုင်အထူးကုဆေးရုံကြီးဆီ ရောက်လာသည်။ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းရောဂါမို့ အရေးပေါ် ခွဲစိပ်ရမည်တဲ့။ အသွေးလိုနေ၍ သူကပင် သွေးတစ်ပုလင်းပါ လှူလိုက်သေးသည်။

“မောင့်ကျေးဇူးကွေ့ မမ ဘယ်လိုပြန်ဆပ်ရမှန်းတောင် မသိအောင်ပါပဲကွယ်၊ ဒီမှာ မမလိပ်စာကပ်၊ ပြီးတော့ မောင် ဘယ်လိုမှ သဘောမထားနဲ့၊ မင်း တစ်မနက်လုံး မမကို အချိန်ပေးရလို့ မင်းကားနဲ့ ငွေမရှာနိုင် ဖြစ်သွားတဲ့အတွက်”

ခင်သူဇာဆိုသော မိန်းမလှလှကြီးက ထောင်တန်တစ်ထပ် ကမ်းပေးသည်။ သူ ခဏစဉ်းစားနေ၍ ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်ရင်း...

“မောင့်ကျေးဇူးက ဒီထက်မက ရှိပါတယ်ကွယ်၊ ယူပါ မောင်၊ မမဆီကို အချိန်မရွေး ဖုန်းဆက်ပါ”

သူ ငွေယူ၍ နှုတ်ဆက်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဤသည်ပင် သူ့ဘဝ၏ ကြီးမားသော အချိုးအကွေ့တစ်ခုဟု သူ့ကြိုမသိခဲ့။ တက္ကစီ ငှား၍ ကားဆီ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူရပ်ထားသည့်အတိုင်းပင်။

ထိုနေ့ညနေမှာပင် သူရပ်နေကျလှည်းတန်းဈေးတွင် ခဏရပ်၍ ထွန်းဝေမြင့်၏ စင်္ကြံဝဠာနှင့်တီကောင် ကဗျာစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုခဲ့စားနေစဉ် . . .

“ညီလေး . . . ကားအားလား!”

“အားပါတယ်ခင်ဗျ”

အင်မတန် ခေတ်မီသောစုံတွဲတစ်တွဲဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးက လိုအပ်သည်ထက် ပို၍လန်သည်။ လန်းသည်။

“ညီလေးကား ဟိုက်ဝေးကော ရမလား၊ သုံးရက်လောက် ဆက်တိုက်ယူမှာ”

“ဘယ်ကို သွားမှာလဲခင်ဗျာ”

“ချောင်းသာ”

“ချောင်းသာဆိုတော့ မိုင်ကိုးဆယ်၊ သုံးရက်ဆိုတော့ လူက အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်ထဲလား!”

“လှိုင်မြင့်မိုရ်အိမ်ယာမှာ တစ်ယောက်ဝင်ခေါ်ရဦးမယ်၊ ပစ္စည်းပစ္စယတွေလည်း အဲဒီမှာပဲ၊ သုံးယောက်သုံးရက်ကွာ၊ ဆီထည့်ပေးမယ်၊ လူကိုပါ စားစရိတ် ခံမယ်၊ တစ်ပုံးပေးမယ် . . . ဘယ်လိုလဲ!”

ရတောင့်ရဲခဲ့ အခွင့်ရေးဖြစ်သည်။ စရိတ်ငြိမ်း တစ်သိန်းတဲ့။ ချောင်းသာမရောက်တာလည်း ကြာပြီ။ လိုက်သည်။

“ဂျိတ် . . . ဂျိတ် . . . ဝူး . . .”

လှိုင်မြင့်မိုရ်အိမ်ယာ၌ လက်ဆွဲအိပ်တွေနှင့် ဦးထုပ်ကြီး ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထားသော လူကြီးတစ်ယောက် နောက်ခန်း၌ အမျိုးသမီးနှင့် ဝင်ထိုင်သည်။ ငှားသူက ရှေ့ခန်းဝင်ထိုင်သည်။ ကားထွက်စမှာပင် နောက်က လူကြီးက အမျိုးသမီးပေါင်ပေါ် ခေါင်းတင်၍ ဦးထုပ်ကြီး မျက်နှာအုပ်ပြီး အိပ်ရင်းလိုက်လာသည်။ အမျိုးသမီးက အယားကွန်း

ဖွင့်ခိုင်းပြီး ဟေမာနေဝင်းသီချင်းတွေ ဆို၍ ပျော်ပျော်ပါးပါးပင် ပါလာသည်။ အသံလည်း တော်တော်ကောင်း၍ သူ့ပါ သဘောကျသွားသည်။ ငါထင်တဲ့အတိုင်းဖြစ်မှာပါလေ။

ညောင်တုန်းရောက်တော့ မှောင်စပျိုးပြီဖြစ်သည်။ နောက်က ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး နိုးလာသည်။

“ဘီယာဆိုင်ကောင်းကောင်းမှာ ရပ်ဟေ့၊ ငါ့ကိုယ်တော်မြတ် ရေကြည်တော် ငတ်ပြီ မောင်မင်း . . .”

“ဟင် . . . ကျောက်မျက်လုံး ကျော်ပိုင်ကြီး”

အခန်း(၈)

“မင်းကားမောင်းနေမှန်း သိလို့၊ လည်းတန်းမှာ ဂိတ်ထိုးမှန်း လည်း သိလို့ မင်းကားကို တမင်ရွေးပြီးငှားတာကွ”

“ကျွန်တော် မကောင်းတာ မှန်သမျှ ဘာမှမလုပ်တော့ဘူး ကိုကျော်ပိုင်”

“ငါလည်း ကောင်းတာမှန်သမျှပဲ လုပ်ပါတော့တယ် ညီလေး ဘမင်း၊ မင်းဆီက ပြန်ရတဲ့(၈)သိန်းနဲ့ ငါးရာလောက် ပြန်ဖြစ်လာတယ်၊ မင်းကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့သဘောပဲ၊ မင်းကြိုက်တာ လုပ်စမ်း၊ စင်သီယာ ဒါ၊ ငါ့ညီအရင်းလို ချစ်တဲ့ ဘမင်းတဲ့၊ သူ့ကို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့အောင် မင်းထားရလိမ့်မယ်”

အမျိုးသမီးက ဘီယာငဲ့ပေးရင်း...

“စင်သီယာနဲ့ တွေ့ရင် မပျော်တဲ့သူ မရှိဘူး၊ မင်းကို တွေ့တွေ့ ချင်းမှာပဲ စင်သီယာက ကြိုတင်ပျော်နေခဲ့တာ၊ ဟင်း... ဟင်း၊ မင်းက နုလည်းနု ချောလည်း ချောတယ်၊ စင်သီယာစိတ်ကြိုက် ဒီဇိုင်းလေးပဲ”

အစကတည်းက အညှာလွယ် အပျော်ကြိုက်လေး ဘမင်း အပျော်တွင်းထဲ ဆွဲချခန်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကပဲ ခြေစုံပစ် ခုန်ဆင်းလိုက်ပါသည်။ အပျော်ဝတ်နေတာလည်း ကြာပြီလေ။ ရေမီး အစုံအလင်နှင့် ဝင်ငွေလည်း ကောင်းနေမှတော့ ဘဝတာတိုတိုမှာ အရသာချိုချို ရှာလိုက်ဦးမည်ပေါ့။

ဘီယာအနည်းငယ်သောက်ပြီး ခရီးဆက်ရန် ထကြသည်။

“ကဲ... မောင်ငယ်လေး၊ မင်း ဇိမ်နဲ့ ကားစီးပေတော့၊ မမ မောင်းမယ်၊ ဒီမှာ လိုင်စင်အနီ တွေ့လား!”

“ဖြစ်ပါ့မလား မမ၊ ကျွန်တော့်ကား မဟုတ်ဘူးနော်”

“မင်း မမပေါင်ပေါ် ခေါင်းအုံးပြီး ဇိမ်နဲ့ အိပ်လိုက်ခဲ့၊ ပေးပါ

သော့”

အမျိုးသမီးက ကားမောင်းညက်ပါသည်။ သို့သော် အမြန် မောင်းကျင့်ရှိသည်။ ရှစ်ဆယ်ကီလိုအောက် မချ။

“မြန်မြန်ရောက်တော့ မြန်မြန်ပျော်ရတာပေါ့နော့၊ ဒီလမ်းတွေ မမ အလွတ်ရပြီးသားပါ... စိတ်ချ”

မထူးတော့ပြီ။ မွေးမွေးအိအိပေါင်ပေါ် ခြေထောက်လှမ်းတင် ၍ အိပ်ရင်း လိုက်ခဲ့သည်။

“မောင်ငယ်လေး... ခြေထောက်က ငြိမ်ငြိမ်နေကွာ၊ ကား မောင်းတဲ့အာရုံ ပျက်တယ်၊ ဟိုရောက်ရင် တွေ့မယ့်ဥစ္စာ”

ချောင်းသာကို ရှစ်နာရီမထိုးမီပင် ရောက်လာသည်။ အိပ်ခန်း နှစ်ခန်းပါသော ဘန်ဂလိုတစ်ခုကို တစ်ပတ်စာ ယူလိုက်ကြသည်။

ကျော်ပိုင်ကြီးက ဆာလာအိပ်နှင့် ထည့်ယူလာသော ငွေစက္ကူ တွေကို သူ့ကုတင်အောက် ပစ်ထည့်ထားသည်။ မန်နေဂျာကို အပ်ထား သင့်ကြောင်း ဘမင်းအကြံပေးသည်ကို လက်မခံ။

ချောင်းသာရောက်တော့လည်း ပုထုဇဉ်လူငယ်ပီပီ ချောင်းသာ အရသာကို အပြည့်အဝ ခံစားပစ်လိုက်သည်။ ခေတ်မီသော စင်သီယာ က...

“ဟောဒီမှာနော် မက်ဒီကယ်ချက်ခံကပ်၊ မနေ့တစ်နေ့က ဒီတံနိုး၊ စိတ်ချလက်ချဖြစ်အောင် ပြတာ”

တစ်ဖက်ဘန်ဂလိုမှ ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိန်းကလေး အေးအေး ခိုမိနှင့် သူမယောက်ျား ကျော်ဇောလင်းက သူတို့အဖွဲ့ကို အကဲခတ်နေ သည်။ ပိုလာရိုက် အော်တိုကင်မရာနှင့် ဓါတ်ပုံတွဲရိုက်ရင်း ဘမင်းနှင့် ကျောက်မျက်လုံးကျော်ပိုင် လည်ပင်းဖက်နေပုံ နောက်ခံတွင် မတော် တဆ ပါသွားသည်။ ဘမင်းတို့က သိတောင် မသိလိုက်။ သောက်လိုက် စားလိုက်၊ ပျော်လိုက်ပါးလိုက်နှင့် နှစ်ရက်သည် ချက်ချင်းကုန်သွား သည်။

၆ ၆ ၆ ၆

ဝါတိယမြောက် နံနက်ခင်း ဝေလီဝေလင်းကြီးတွင် တစ် ယောက်တည်း အိပ်သော ဘမင်း တံခါးကို ကျော်ပိုင်ကြီး တဝန်းဝန်း လာထူသည်။

“ဘမင်း... ဘမင်း... ထ၊ဦး... ထ၊ဦး... ပြဿနာတက်ပြီ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ အစ်ကိုကြီး”

“စင်... စင်သီယာ မရှိတော့ဘူး၊ ငါ့... ငွေအိတ်ကြီးပါ ပါသွားပြီ”

“ဟာ!.. ကျွန်တော့်ကားသော့.. ဟာ!.. ကားပါ ပါသွားပြီ”

“ဟေ့ကောင် အောင်ကျော်... မင်းဟာမ... မင်းပိုင်တယ် ဆို...”

“ဒီလိုလုပ်မယ် ဘယ်ထင်မလဲ အာစရီရာ၊ (.....) ကလပ်က မလာတာပဲဗျာ”

သူ့တပည့် ကော်လာဆွဲ၍ ဆော်မည် တကဲကဲ လုပ်နေသည်။ ဘမင်း ချက်ချင်းစဉ်းစားသည်။ ညစောင့်ဆီ တန်းပြေးတော့သည်။ ကားထွက်သွားတာ မြင်သည်။ နာရီဝက်ကျော်ကျော်သာ ကြာသေး သည်ဟု သိရသည်။ အိပ်ကပ်ထဲ ထည့်ထားသော လက်ကျန်ငွေ နှစ်သိန်းခန့် ကျော်ပိုင်တွင် ရှိနေသေးကြောင်း သိရသည်။ မန်နေဂျာ အကူအညီနှင့် SURF ကားတစ်စင်း ငှား၍ရသည်မို့ ချက်ချင်းပင် လိုက် ကြသည်။

“ဒီကားနဲ့သာဆို လမ်းမှာပဲ မီလောက်တယ်၊ အမြန်ဆုံးသာ မောင်းပေးပါ၊ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေးပါ့မယ်”

ချောင်းသာအထွက် တောင်တက်တောင်ဆင်းလမ်းများပေါ် တွင်ပင် ကျွမ်းကျင်ခရိုင်ဘာက ဝီခေါ်အောင် မောင်းတော့သည်။ မကြာ ပါ၊ ချောက်ကမ်းပါးထိပ်တွင် ဘတ်စ်ကားပေါ်က လူတွေ အောက်ဆင်း ပြီး ချောက်နက်ကြီးထဲ ကြည့်နေကြသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ကြရသည်။ သူတို့ ဒိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားပြီး ကားရပ်၍ ဆင်းကြည့်ကြသောအခါ...

ချောက်ကမ်းပါးထိပ်က သစ်ပုတ်ပင်ကြီးတစ်ပင် တစ်ခြမ်း ကြေမွနေပြီး ပြန်ဆယ်၍မရနိုင်သော ချောက်ကမ်းပါးအောက်တွင် မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေသော သူ့ Taxi ကားလေးကို ကြေကွဲဖွယ် မြင်လိုက်ကြရသည်။

“သွားပြီကွာ... ငါ့ငွေတွေ မီးထဲ ပါသွားပြီ၊ ဒီအယုတ်တမာမ မင်းခေါ်လာတာ”

“ဖျောင်း...”

“အ...”

“အဲဒီငွေထက် ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီး အာမခံပေးထားတဲ့ကား သူများကား၊ သွားပြီ... သွားပြီ... ကျွန်တော့်ကြောင့် အစ်ကိုကြီးပါ ဘဝ ဖျက်ပြီ”

ဟူး... ချောက်ထဲ ခုန်ချချင်စိတ်ပင် ပေါ်လာ၏။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

“ဦး... သမီးတို့ ချောင်းသာက ပြန်လာလို့ ဂဏန်းနဲ့ကောင် တွေ လာဝင်ကန်တော့တာပါ”

“ဦး ကျန်းမာပါတယ်နော်၊ သားတို့ ကန်တော့ပါရစေ”

“အေး... ကျန်းမာပါသကွ၊ ဝမ်းသာပါသကွ၊ ဘေးဘယာ ဝေးကွာလို့ သည်လင်သည်မယား အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေ၊ ကျန်းမာ... ထိပေါက်... နိဗ္ဗာန်ရောက်ပါစေ...”

ဝမ်းဗိုက်ပူလေးနှင့် ခက်ခက်ခဲခဲ ကန်တော့နေသော အေးအေး ရိမ်က ဆလင်းဘတ်ချ် ဖွင့်၍ ဓါတ်ပုံတစ်ပုံ ထုတ်ကမ်းရင်း...

“အရင်က မောင့်ဓါတ်ပုံလေးတစ်ပုံတောင် မရှိလို့ ဝမ်းနည်း

အားငယ်ခဲ့ဖူးပါတယ် ဦးရယ်၊ ဦးကျေးဇူးကြောင့် အခုတော့ မောင်နဲ့ အတူတွဲပြီး အမှတ်တရခါတ်ပုံတောင် ရိုက်နိုင်ခဲ့ပါပြီ၊ ဦးကို အမှတ်တရ ပေးခဲ့ပါရစေ..”

“ဪ.. အေး.. အေး.. မင်းတို့အတွဲရဲ့အမှုက ဦးရဲ့ ရှေ့နေသက်တမ်းမှာတော့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းမို့ ဦးကလည်း အမှတ်တရပါပဲ ကွယ်.. မှန်း.. ဟင်!..”

သူတို့စုံတွဲနောက်ခံ၌ လည်ပင်းဖမ်းကာ ဘဝင်းနှင့် ကျောက်မျက်လုံးက အထင်းသား ရှင်းကနဲ ပါနေ ။

“မောင်ထွေး.. မောင်ထွေး.. လာကြည့်စမ်း၊ ဒီမှာ လာ ကြည့်စမ်း”

“ဘာပါလိမ့် အာစရီ.. အလန့်တကြား”

ကျော်ဇောလင်းနှင့် အေးအေးရိမ်လည်း မျက်လုံးပြူးလေးတွေ နှင့် လန့်ဖြန့်သွား၏။

“ဒါ.. ဒါ.. ငါ့ကို ပူးပေါင်းလုပ်ကြံသွားတာ”

“ရှင်..”

“ဗျာ..”

“ဟာ.. အစ်ကိုလေးနဲ့ကျောက်မျက်လုံး ဘယ်လိုက.. ဘယ်လို”

“သမီးတို့ကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနောက်က ပုံတွေ ဒီအဖွဲ့ အကြောင်း ဘာသိခဲ့ကြသလဲဟင်!”

“သမီးတို့ဘန်ဂလိုနဲ့ သူတို့ဘန်ဂလိုက ကပ်နေတယ်လေ.. မိန်းမတစ်ယောက်လည်း ခါတ်တယ်၊ လှပမယ့် အားလုံးနဲ့ တွဲနေတာပဲ၊ ယောက်ျားက..”

“ဟဲ့ ထပြန်သွားသောအခါ..”

“တောက်.. ဒီကောင် ကျော်ပိုင်နဲ့ ပေါင်းပြီး ငါ့ကို လိမ်တာ ကွ.. ငါ ဒီတစ်သက် ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ ဟင်း.. ငါကတော့ ငါ့ညီလေး ငါ့ရှေ့မှာ ကိုယ်ထိလက်ရောက် အစော်ကားခံနေရတာမို့ မရှုစိမ့်လို့

ပိုက်ဆံထုတ်ပေးတာ၊ ပူးပေါင်းကြံစည်ပြီး သူက သွားပြုန်းနေရက်တယ် ကွာ..”

ဒါတောင် နှစ်သိန်းပြန်မထည့်သေးတာ မသိသေးလို့ဟု မောင် ထွေး ထွေးလန့်နေ၏။ ထိုစဉ်..

“အိမ်ရှင်တို့.. အိမ်ကြီးရှင်တို့”

“.. အာစရီရေ.. မခင်မွန်”

“အိမ်ရှင်တို့အနေကတော့ တင်လို့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ လာပို့တာ ပါရှင်”

မောင်ထွေး ပျာပျာသလဲ ချိုင့်မြဲနေသည်။ ညိုပုတ်နေသော ဦးဘတူမျက်နှာကြီး ချက်ချင်းပင် ဝင်းလံက ချိုကြည်လာသည်။ မြန်မာ ဆန်ဆန်လေး လှနေသော ခင်မွန်က စကားဝါရောင် လက်ရှည် ကိုယ် ကြပ်အင်္ကျီနှင့် ဘီဘဲလ်အဝါရင့်လုံချည်ကို ပန်ရစွာ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ပြီး လည်ပင်းမှ ပုလဲသွယ်က ရင်ညွန့်မို့ပေါ် ယိမ်းခါနေသည်။ ပါးပေါ်က သနပ်ခါးက.. မွေးကနဲ ဦးဘတူနှာဝကို ကလူသည်လေ။ မောင်ထွေးက..

“လာလေ.. ဝင်ပါ ထိုင်ဦးနော်၊ ချိုင့်တော့ မပါဘူးမဟုတ် လား၊ အာစရီ ဧည့်ခံထားလိုက်ပါဦး၊ ကျွန်တော် ချိုင့်လှယ်လိုက်ဦးမယ်”

မောင်ထွေးက ခင်မွန်ကို ကျောပေး၍ ပြော ပြော ဟု အသံ တိတ် လုပ်ပြသွားသည်။

သာသာဖွဖွ ဆိုဖာပေါ် ဝင်ထိုင်နေသော ခင်မွန်ကို ဦးဘတူ တစ်မိမိမိကြည့်ရင်း ရင်တွေ ဖိုကော ဘာကဘယ်လို စရာမုန်းမသိ ဖြစ်နေ သည်။ နောက်ဖေးက ဂလုံးဂလွမ်းအသံနှင့် အသံချင်းသံ ထွက်လာ ၏။

“ဒီလိုပဲ ကြည့်နေလို့တော့ ပြီးမှာလား မောင်ထွေး ဟေ.. ဟေ”

ခေါင်းငုံ့နေသောခင်မွန်က ခေါင်းကလေး မော့၍ ရွန်းရွန်းစား စားဖြင့် ကြည့်လာနေပြီ။ ဦးဘတူ တံတွေးမျိုလိုက်သည်။

“အိမ်း... မပြောမပြီး မတီးမမြည် ဆိုတဲ့စကားကလည်း ရှိနေတော့... အိမ်း”

အိမ်းနှင့် ထိုးရပ်နေပြန်သည်။ ခင်မွန်က ပါးလေးပေါ်က ဆံစကို သပ်တင်ရင်း မခိုတရို့ ပြီးပြသည်။ ဦးဘတူ မချင့်မရဲ ဖြစ်လာသည်။

“ခင်... ခင်မွန်တို့တူဝရီး ညမနက်ဆိုရင် ဆန်ဘယ်နှစ်လုံး ချက်ရသလဲဟင်”

“ရှန်... နှစ်လုံးခွဲပဲ ချက်ရပါတယ်ရှင်... ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ!”

“အဲ... ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာပြောရမှန်း မသိတာနဲ့... အဲ... ”

“ရှေ့နေဆိုတာ ရှေ့ကနေပြီး ပြောရတာလေ၊ ဦးက နောက်နေမှ မဟုတ်တာ၊ ပြောစရာရှိတာသာ ပြောပါ၊ ခင်မွန် နားထောင်နေပါတယ်”

ခင်မွန်က ရေလာအောင် မြောင်းဖောက်သောစကားကို ပြောလာ၏။ ဦးဟု သုံးသွားသည်ကတော့ ဦးဘတူ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွား၏။

“(၃၉)ပဲ ရှိပါသေးတယ် ခင်မွန်ရဲ့၊ အစ်ကိုကြီးတန် အစ်ကိုကြီးပေါ့၊ အဲ... ဒါနဲ့... ခင်မွန်မှာ ရည်းစားသနာ ရှိ... ရှိသလားဟင်!”

ခင်မွန်က အံ့ရည်လည်နေသော မျက်နှာဝန်းလေး ထောင့်ကပ်၍ ကြည့်ရင်း...

“မရှိပါဘူးရှင်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ... ခင်မွန် ရည်ရွယ်ထားတဲ့သူရော ရှိလားဟင်!”

“မရှိပါဘူးရှင်”

“အိမ်း... ကောင်းကယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်”

ဦးဘတူ ကြည်နူးပြီးပြီး ဆိုဖာလက်ရန်းကို လက်ဝါးနှင့် အကြောင်းမဲ့ ရိုက်နေသည်။ မောင်ထွေးက လိုက်ကာကြားမှ ချိုင့်ခွက်ကို ရေသုတ်ရင်း ချောင်းကြည့်နေသည်။

“ဘယ်... ဘယ်လိုလူမျိုးကို... အဲ... မင်းကလေး ရည်ရွယ်သလဲဟင်”

“ဪ... ဒါကတော့ ကျွန်မကို အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင်နဲ့ တင့်တောင်းတင့်တယ် ထားနိုင်မယ့်သူ၊ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့အောင် ထားနိုင်မယ့်သူ၊ ကျွန်မကို ချစ်ပြီး အလိုလိုက်နိုင်မယ့်သူပေါ့”

“ဟင်း... ဟင်း... ဒါ... ဒါဆို အသက်အရွယ်ကကော”

“အသက်အရွယ်က သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကြီးရင်မှီ ငယ်ရင်ချီ ဆိုတဲ့စကားလည်း ရှိသေးတာကိုး”

ဦးဘတူ ထိုင်ရာမှ ထလာပြီး ခင်မွန်နံ့ဘေးသို့ ခပ်ဖွဖွ ဝင်ထိုင်ရင်း ခပ်ကြုံကြုံလေး ပြောချလိုက်သည်မှာ...

“ဒါ... ဒါဆိုရင်... အစ်... အစ်ကိုကြီးကို ခင်မွန် မှီလိုက်ပါလားဟင်၊ ရွှေ... ရွှေပေါ်မြတင် ချစ်ချစ်ခင်ခင် အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ပြီး အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်း... ပေါင်းပါရစေ”

ပြောရင်း ခင်မွန်ပုခုံးလေးပေါ် လက်တင်ရင်း သူ့ဘက် ဆွဲယူလိုက်မိသည်။

“အို... ”

“ဂလွမ်း... ဂလုံး... ဒေါင်”

လိုက်ကာကြားက မောင်ထွေး ချိုင့်ခွက်တွေ ပြုတ်ကျကုန်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဟေဟေ... အိုတဲ့... ငါ့အာစရိ အိုရချည်သေးရဲ့ဟဲ့”

အခန်း(၉)

အကြောင်းမသာသော ချောင်းသာပြန်ကြီး ဘမင်း အိမ်ပြန်ဖို့ ခြေခင်းလက်ခင်း ဘယ်လိုမှ မသာတော့ပြီမို့ ငွေတစ်သိန်းကျော် ပိုက်ပြီး ရန်ကင်းက သူငယ်ချင်းဇော်ဇော်၏တိုက်ခန်းသို့ ရောက်လာသည်။ တိုက်ခန်းထဲ အင်တာနက်တစ်လုံးနှင့် အမြဲရှိနေတတ်သော ဇော်ဇော် အခန်းက သော့တန်းလန်းဖြစ်နေသည်။

မထူးပါဘူး။ နေလည်း စောင်းပြီမို့ ဘီယာဆိုင်မှာ ငါရှိနေတယ် ဘမင်း ဟူ၍ စာကပ်ပြီး ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဘီယာမှာပြီး တစ်ငုံစုပ်သည်။ ဖုံးကို သူလှမ်းမြင်သည်။ သည်အချိန် အစ်ကိုကြီး အိမ်၌ မရှိနိုင်။ မောင်ထွေး ထမင်းဟင်း ပြန်ချက်ချိန်ဖြစ်သည်။ မောင်ထွေးကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြထားသင့်သည်ဟု သူဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“မောင်ထွေးလား!”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုလေး”

“အစ်ကိုကြီး ရှိလား!”

“ကလပ်မှာ”

“ငါတော့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ သေခန်းရှင်ခန်းပါ ဒီတစ်ခါတော့ ပြတ်ပြီထင်တာပဲ”

“ကျွန်တော်လည်း အရမ်းဖြူနေပြီ အစ်ကိုလေး၊ ချောင်းသာက အာစရိတပည့်နှစ်ယောက် လာကန်တော့တယ်၊ ချောင်းသာမှာ ရိုက်တဲ့ သူတို့စုံတွဲနောက်ခံမှာ အစ်ကိုလေးနဲ့ ကျောက်မျက်လုံး လည်ပင်းဖက် နေပုံ ပါလာတယ်”

“ဟေ့ . . .”

“ဒေါသပုန် ထလိုက်တာဗျာ . . . ပူးပေါင်းကြံစည်ပြီး ငွေလိမ် တယ်တဲ့”

“အဲဒီစုံတွဲက ဗိုက်နဲ့ မဟုတ်လား!”

“ဟုတ်တယ် . . . အစ်ကိုလေးတို့ ကောင်မတစ်ယောက်ပါ ပါတယ်လို့ ပြောသွားတယ်”

“အဲဒါထက် ဆိုးတယ် မောင်ထွေးရေ၊ အစ်ကိုကြီး အာမခံပေး ထားတဲ့ကားပါ ချောက်ထဲ ကျပြီး မီးလောင်သွားတာ ကုန်ပြီ”

“ဗျာ . . .”

ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို နတ်သံနှော၍ပြောပြလိုက်သည်။

“ဟား . . . အိမ်ပါ ရောင်းရမယ့်ကိန်းပါလားဗျာ”

“အေး . . . ငါလည်း ဘာအမွေမှ အစ်ကိုကြီးဆီက မတောင်း ရဲတော့ဘူး၊ ယူလည်း မယူတော့ဘူးလို့သာ ပြောလိုက်တော့ကွာ၊ ဒါနဲ့ ငါ့ဆီ ဖုန်းလာသေးလား!”

“လာတယ် . . . လာတယ် . . . ခင်မူယာပဲ၊ ဖုန်းနံပါတ် ပေးထား တယ် . . . ပြန်ဆက်ပါတဲ့”

မောင်ထွေး ရွတ်ပြသောဖုန်းနံပါတ်ကို သူ စာအုပ်ထဲ ရေးမှတ် လိုက်သည်။

“မင်းကော နော်ဂဲသာနဲ့ အဆင်ပြေပြီလား!”

“အဖြေပေးဖို့ စဉ်းစားနေပြီ အစ်ကိုလေး”

“လက်ဆောင်တွေဘာတွေ ပေးကွ၊ လက်ဆောင်ဆိုတာ အရာ ရာကို အောင်မြင်ချောမွေ့စေတယ်”

“ဘာပေးရင် ကောင်းမလဲ!”

“အဝတ်အစားတို့၊ ဆလင်းဘတ်ချ်တို့၊ ရေမွေး၊ မိတ်ကပ်၊ လက် သည်းနီတို့ပေါ့ကွ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ အလှအပ ပစ္စည်းပေးလိုကတော့ ဝမ်းမသာတဲ့လူ ငြင်းတဲ့လူ မရှိဘူး”

“တန်ဖိုးကြီးကြီးလည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ”

“ဟေ့ကောင် . . . အပေါင်ဆုံးဆိုင်တွေမှာ လိုက်ရှာ . . . ပေါ ချောင်ကောင်းတွေ အများကြီးရှိတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ အစ်ကိုလေးရေ . . . ဒါပဲနော်”

“အေး . . . အေး”

တဆက်တည်းပင် ခင်မူယာဖုန်းကို နှိပ်လိုက်သည်။

“ခင်မူယာပါရှင်”

“ရာတန်လေးနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါခင်ဗျာ”

“”

“ဟဲလို . . . ရာတန်လေးလားဟင်!”

“”

“စကား ဘာလို့ပြန်မပြောတာလဲဟင်!”

“စိတ်ကောက်နေတာ . . . ဒီက ဆက်တာ ငါးခါတောင် ရှိပြီ၊ အိမ်ကို မကပ်ဘူး၊ ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေလဲ!”

“တစ်ပြည်လုံးပဲ”

“အိမ်မှာ မိသားစုဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလဲ”

“သုံးယောက်ပဲ ရှိတာလေ၊ ကိုယ်ရယ် အစ်ကိုကြီးရယ် ညီဝမ်း ကွဲ မောင်ထွေးဆိုတဲ့ကောင်လေးရယ်”

“အခုကော ဘယ်က ပြောနေတာလဲ!”

“ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာတစ်ခုက ပြောနေတာ”

“ဟင်း. . ဟင်း. . မူယာဖုံးက ခိုဆီတ ပါဝါအရမ်းကောင်းတာနော်၊ သီချင်းသံနဲ့ ပုလင်းသံ ဖန်ခွက်သံတွေ ကြားနေရတယ်”

“အလှူလုပ်နေလို့ သီချင်းဖွင့်ထားတာ၊ ဘုန်းကြီးတွေကို အအေးကပ်နေတာ”

“ဟုတ်လား. . . ဘီယာနောက်တစ်ဖျားတဲ့ ကြားလိုက်တယ်လူညာလေးရဲ့၊ ဘယ်ဘုန်းကြီးကို ဘီယာကပ်နေတာလဲ!”

“ခင်မူယာဆိုတဲ့မိန်းမလှလေးရဲ့အိုင်ကျူကို စမ်းသပ်နေတာပါ။ အင်မတန် လှတဲ့မိန်းမတွေဟာ ဉာဏ်ရည်ဘက်ကျတော့ သိပ်မထက်မြက်တတ်ကြဘူးလို့ ရှေးပညာရှိကဝိတွေ မိန့်ဆိုဖူးတယ်လေ၊ မူယာကို မမြင်ဖူး မခင်ဖူးကြလို့ ပြောတာနေမှာပါ”

“မူယာက ပေါ်တင်ကြီး မြောက်ပြောရင် မမြောက်တတ်ဘူးရှင့်”

“ဒါဆိုရင် မသိမသာ ဘယ်လိုမြောက်ပြောရမလဲဟင်”

“ဖြစ်ရလေ. . . မသိမသာ မြောက်သွားအောင် မြောက်နည်းကို ကျွန်မဆီက တောင်းနေတာတော့ လွန်တာပေါ့”

“ကျွန်တော်က မိန်းမလှတွေနဲ့ သိပ်မပတ်သက်ဖူးတော့ သူတို့နဲ့ သိပ်မဆက်ဆံတတ်ဘူးဗျ၊ အဲ့ဒါ ကျွန်တော့်အားနည်းချက်ပါ”

“ဟင်း. . ဟင်း. . ယူက ဟာသလည်းပြောတတ်တယ်နော်”

“ရယ်စရာ ဘာပါလို့လဲဗျာ၊ နေပါဦး. . . ငါးခါတောင် ဖူးဆက်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာအမြူးကြောင်း ပြောဖို့ မေ့သွားတယ်၊ အခုပြောပြီနော်၊ ဝမ်းသာတာမှ အူထဲကို မြူးနေတာပဲဗျာ အဟုတ်ပါ”

“ဝမ်းသာမနေနဲ့ဦး ကိုသံသရာ၊ ဖုန်းဆက်ရတဲ့အကြောင်းရှိတယ်”

“ဘာပါလိမ့်ဗျာ”

“ရှင်နဲ့ တွေ့တဲ့ညက မူယာ အိပ်မက်မက်တယ်”

“ဘုရား. . ဘုရား. . အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားလေးက ဘလက်ကာလာနဲ့ မတော်မတရားတွေများ”

“သွား. . . သူများက အကောင်းပြောမလို့၊ အိပ်မက်က ရှင်းလင်းပြတ်သားလွန်းလို့၊ ပြီးတော့ အဲ့ဒီအိပ်မက်ကို ရှင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောလို့မရဘူး ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဟာ. . . အရမ်းစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းပါလား!၊ ပြော. . ပြောစမ်းပါဦး”

တစ်ဖက်က ခဏငြိမ်နေပြီးမှ. . .

“အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်မက မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ မွေးဖွားပေးနေခဲ့တယ်”

“ဝမ်းဆွဲလက်သည်လား မူယာက”

“ဟုတ်တယ်. . . ဖြတ်မမေးနဲ့၊ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ၊ အသေးစိတ်ကို စဉ်းစားပြီး ပြန်ပြောရမှာ”

“ကောင်းပါပြီ. . . အသေးစိတ်နော်”

“ကြည့်. . . ဖြတ်ဝင်ပြန်ပြီ”

“မပြောတော့ဘူး. . ကပ်ပြီ. . ပြော”

“သူကလည်း သားဦးဖြစ်နေတော့ အရမ်းကြောက်တာလည်းပါတယ်၊ ညှပ်ရိုက်လည်း ကျဉ်းနေတော့ အရမ်းနာနေတာလည်း ပါတာပေါ့နော်၊ ခုလို ခေတ်မီကိရိယာ ဖောဆက်စံတို့ဘာတို့ မရှိတော့ ညှပ်လည်း ဆွဲမရနဲ့ တော်တော်ခက်နေတာပေါ့၊ ရေမွှာတွေဘာတွေ ပေါက်သွားတာ ကြာပေမယ့် ကလေးခေါင်းက ငယ်ထိပ်မှာပဲ တစ်နေတယ်၊ ညှပ်အားဖိအားနဲ့ မနည်းကို ကြိုးစားနေရတယ်၊ မိခင်လည်း နှုတ်ခမ်းတွေ ပြာပြီး ငယ်သံပါအောင် အော်နေပြီ”

ဒီအမျိုးသမီး ဘာကြောင့် ငါ့ကို ဒီအကြောင်းတွေကို ဘာလို့ လာပြောနေပါလိမ့်ဟူ၍ သူတွေ့လိုက်မိသေးသည်။ သို့သော် သူမပြောနေပုံက အိပ်မက်မဟုတ်ဘဲ အပြင်မှာ အမှန်တကယ်ပင် သူမနှင့် ကိုယ်ဝန်သည်မိခင်တစ်ဦး ကလေးမီးဖွားနေရသလို ပြောနေပုံမျိုးဖြစ်သည်။

“နောက်ဆုံး မူယာကလည်း အားကုန်မိတွန်း၊ ညှစ်. . ညှစ်လို့

တအားအော်လိုက်မှ ငွက်ကနဲ ထွက်လာတယ်။

ချက်ကြိုးတန်းလန်း၊ ဂွေးတန်းလန်းလေးနဲ့ မူယာ လန့်သွားတယ်။ ကလေးက လှုပ်တောင်မလှုပ်ဘူး၊ အဲဒါနဲ့ ခြေကျင်းဝတ်ကနေ ခြေနှစ်ချောင်းကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ ပူးကိုင်ပြီး ဇောက်ထိုးတဲ့လောင်း ချလိုက်ပြီး ဖင်ပြောင်လေးကို လက်ဝါးနဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ် သုံးလေးချက် ရိုက်ပေးလိုက်မှ ဝါးကနဲ အူဝဲဆိုပြီး တက်မတတ် ချက်မတတ် အသံပြုကြီးနဲ့ ထ၊အော်တယ်။ ဟယ်! . . . ငါ့လက်စွပ် မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး . . . မိခင်ကိုယ်ထဲများ ကျန်ခဲ့သလား ရှာသေးတယ်၊ လုံးဝမရှိဘူး။

ဒါနဲ့ လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားတဲ့ကလေးရဲ့လက်ကို အတင်းဖြည့်ကြည့်တော့ ကြည့်စမ်း ကလေးလက်ထဲမှာ လက်စွပ်၊ နက္ခတ်တာရာကို တွက်ကြည့်တော့လည်း စောရနက္ခတ်လေး၊ ချက်ကြိုးဖြတ်ပြီး မျက်နှာသစ် ရေချိုးပြီးမှ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီကလေးလေးဟာ ဘယ်သူဖြစ်နေလဲ သိလား ကိုသံသရာ ဘမင်း၊ ရှင်ပဲ . . . ကိုဘမင်း”

“ဗျာ . . . အစ်မ . . . မဖြစ်နိုင်တာဗျာ”

“သေချာတာမှ တပ်အပ်သေချာတယ်ရှင်၊ မူယာ မွေးပေးနေတာက မူယာသမီးအရင်း၊ အဲဒီကလေးလေးက မူယာမြွေးအရင်း၊ ကြီးလာတော့ သူခိုးကြီး ငတက်ပြားဖြစ်သွားတယ်၊ ကိုဘမင်းပဲ ပြောခဲ့တာလေ၊ သံသရာမှာ မူယာနဲ့ရှင်နဲ့ ကြုံဆုံဖူးကြတယ်ဆို၊ ကျွန်မ ရှင့်အဖွား ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ် သူခိုးလေးရဲ့”

သူ အားရအောင် ရယ်မောရင်း ပုံပြောကောင်းသော မူယာကို နက်ဖန်(၉)နာရီတိတိ မြိုင်ဟေဝန် ပန်းခြံဝ၌ တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ဇော်ဇော် ဆိုင်ထဲ ဝင်လာရင်း လက်မြှောက်ပြသည်။

အခန်း(၁၀)

ဇော်

ဇော်၏အစ်မတွေက အမေရိကမှာ အလုပ်လုပ်နေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အပျိုကြီးတွေဖြစ်သည်။ မောင်ငယ်ဇော်ဇော်ကို လိုလေသေး မရှိအောင် လှမ်းပို့ထားသည်။ ဇော်ဇော်က အစ်မတွေ အဒေါ်တွေနှင့်သာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသောကြောင့်လားမသိ။ အနည်းငယ် မိန်းမဆန်သည်။ ယောက်ျားဟော်မုန်းထက် မိန်းမဟော်မုန်း များသည်။ လိင်ကိစ္စအထိ ပါဝင်ပတ်သက်ခြင်း အလျဉ်းမရှိသော်လည်း ပျော့စိစိနှင့် မသိသူက အခြောက်ဟု ထင်နိုင်သည်။

E.major ပထမနှစ်မှာကတည်းက (King ဖြစ်သော) ဘမင်းကို လာမိတ်ဖွဲ့သည်။ ချောလို့ခင်တာဟု ဖြောင်ပင် ပြောလာသည်။ ကပ်စေးနည်းသော အစ်ကိုကြီးကြောင့် ဘမင်းအိပ်ကပ် ပိန်ကပ်ကပ်ကို ဇော်ဇော်က ပြည့်ဖောင်းစေသည်။ သူငယ်ချင်းတချို့က အခြောက်လင်

ဟု စကြနောက်ကြသည့်ကြားက ဇော်ဇော်၏ဖြူစင်သောချစ်ခင် တွယ်တာမှု၊ ဂရုတစိုက် အလိုက်သိမှုတွေ ယာဇဉ်ကြီးပုံတွေကို နိုးရှင်းစွာ မြင်သိခံစားလာရသည်။

ပထမတော့ ဇော်ဇော်ကို ယောက်ျားပီသလာစေရန် သူ အမျိုးမျိုး ကြိုးစားကြည့်သေးသည်။ သူလုပ်သော ယောက်ျားလေးအလုပ်တွေကို ဇော်ဇော် လိုက်လုပ်ပါသည်။ ဝါသနာပါလို့ လိုက်လုပ်တာတော့ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ မင်းလုပ်တာ လိုက်လုပ်တာက မင်း ဘယ်လိုခံစားရသလဲဆိုတာ နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ လေ့လာချင်လို့တဲ့၊ သူလုပ်သလို လိုက်လုပ်နေစဉ်မှာတော့ ပီဘီယောက်ျားသားတစ်ယောက်လိုပါပင်။ သို့သော် အရှိန်ကုန်သွားသည်နှင့် သူ့မူလစတိုင်လ် မူလစရိုက်ကို ပြန်၍နေမြဲအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကြာတော့ ယောက်ျားလည်းမဟုတ်၊ မိန်းမလည်းမဟုတ်၊ ကြားလူတန်းစားတစ်မျိုးနှင့် သံယောဇဉ်ရှိရှိ ကြင်ကြင်နာနာ စေတနာပါပါ ပေါင်းသင်းရသော အရသာတစ်မျိုး၌ သူတို့ယံတိုင်ပင် သာသာယာယာဖြစ်လာသည်။ ညစ်ညမ်းမှု လုံးဝမပါသောအခါ ဇော်ဇော်ကို သူ့သူ့စရိုက်အတိုင်းပင် အလိုက်သင့် ပေါင်းရင်း ချစ်ခင်နှစ်သက်လာသည်။ သံယောဇဉ်ကြီးလာသည်။ ပြီးတော့ common sence ကောင်းသောဇော်ဇော်က သူ့ထက် စာတော်သည်။ အိုင်ကျူမြင့်သည်ကို တွေ့ရ၍ အထင်ဘယ်လိုမှ သေး၍မရခြင်းသည်လည်း ကာလကြာမြင့်စွာ မိတ်ဆွေဖြစ်ရခြင်း၏ အကြောင်းအရင်းတစ်ခုဖြစ်ပေမည်။

နောက်တစ်ခုက ဇော်ဇော်၏အစ်မများဖြစ်သော မမချယ်ရီနှင့် မမအယ်နီကလည်း ယောက်ျားပီသ၍ ဟာသဉာဏ်ရွှင်သော သူ့ကို မြင်မြင်ချင်းပင် မောင်အရင်းလို ချစ်ခဲ့သည်။ (အငယ်မ မမအယ်နီက နှစ်ယောက်တည်း ရှိသောအခါ ရွှန်းရွှန်းစားစား ကြည့်၍ ပိုလ်ဆန်သူ ပီပီ ဖိတ်ကြားစကား ခဏခဏ ပြောဖူးသည်တော့ ရှိသည်။ ဇော်ဇော်ဆိုသော သူငယ်ချင်းမျက်နှာနှင့် မောင်အရင်းလို တကယ်ချစ်သော မမချယ်ရီ၏မျက်နှာက ကာထားသည်။ ငတုံးလေးဟု ရေချိုးခန်း ပုဝါ

ပတ်၍ အပြောခံရဖူးသည်။ ချိုမြိန်မည်မှန်း သိသိကြီးနှင့် မစားကောင်းသော သစ်သီးစာရင်းထဲ ဘယ်ထည့်လိုက်ရသည်။ အံ့ကြိတ် စိတ်ဖြေရင်းပေါ့. . ဒါတော့ ရှိသည်။ စကားချပ်)

“သောက်လေကွာ ဇော်ဇော်”

“ဘီယာဆိုင် လိုက်လာမှတော့ သောက်ရတော့မှာပေါ့နော့၊ မင်း ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ!”

“ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် အလုပ်လုပ်နေတာ”

“ဘာအလုပ်လဲ!”

“တက္ကစီ မောင်းနေတာကွာ. . . ဖြစ်ချင်တော့. . . ”

ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောနေကျမို့ ပြောပြလိုက်ရပြန်သည်။

“ဟာ. . . မင်းဘရားသားကြီးတော့ ခေါင်းမီးတောက်ပြန်ပြီပေါ့”

“မတတ်နိုင်ဘူးကွာ. . . ကံကြမ္မာအတိုင်း ဒီအချိန်မှာ ဒါဟာ ဖြစ်ကိုဖြစ်နေဖို့ ငါမွေးကတည်းက ပုံသေကားကျ ပါလာပြီးသားပဲ”

“နိမ္မိတပေးလစ်ဇင်တွေ အတွေးပါကွာ၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာလို့ ဖော့ပစ်လိုက်နိုင်တာလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပါပဲ၊ ငါကတော့ မင်း ငါနဲ့ အပြီးလာနေဖို့ ဇာတ်ညွှန်းရေးတဲ့ ကံကြမ္မာကို ကျေးဇူးတောင် တင်သေး”

ဇော်ဇော်က ဘီယာခွက်ကို ကောက်မော့သည်။ ဇော်ဇော်က သူ့ထက် တစ်နှစ်ငယ်သည်။ သူ့နာမည် နောက်ဆုံးအလုံးကို ခေါ်ရင်း မင်းနဲ့ငါသာ ပြောဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါက မင်းလို တီဗွီဂိမ်းပဲ စိတ်ဝင်စားပြီး အစ်မတွေ စကတ်အနား ခိုမစားနိုင်ဘူး ဇော်ဇော်၊ ငါ့ရှေ့ရေးက ရှိသေးတယ်”

“ဟင်း. . . ဟင်း. . . ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ပါနဲ့ မောင်လေးရယ်၊ မမတို့ စိတ်မချလို့ပါတဲ့၊ ပါရမီပြည့်ပြည့် ရှေးဘုန်းရှေးကံနဲ့ လာတဲ့ ဇော်ဇော်ပါ မင်းရ၊ စကပ်အနားမကလို့ ပင်တီအနားခိုဆိုလည်း ခိုရဲ့ပဲ. . . ဟဲ. . . ဟဲ”

ဆေးဘဲဥသုတ်ကို သူ ပလုတ်ပလောင်း စားရင်း..

“ဘဝမှာ ဘာအခက်အခဲမှ မရှိတာ တကယ်တော့ မကောင်းဘူးကွ၊ အားလုံး ချောချောမောမော အမြဲတမ်း ဖြစ်နေတာ လူ့ဘဝရဲ့ ပြည့်စုံတဲ့အရသာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟ.. ငါလည်း ရှိတာပေါ့ မင်းရ၊ ဒီည ဖိလစ်ပိုင်က ဘွာနို ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ ငါ စစ်တုရင် ဖိုင်နယ်တစ်ပွဲရှိတယ်၊ နက်ဖန် (၁၀)နာရီ တိတိမှာ ချီလီက မက္ကနမ်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ ဆီမီးဖိုင်နယ် ကားပြိုင်မောင်းရမယ်”

သူ ဘီယာတစ်ကျားနှင့် ဘဲကင်တစ်စိပ် ထပ်မှာလိုက်သည်။

“ဒါတွေ ဒီတစ်ခါ ငါရှင်းပါရစေ ဇော်ဇော်၊ နက်ဖန်(၁၀)နာရီ မင်း ဘယ်မှ သွားစရာမရှိတာကို ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါ၊ ငါ ကိုးနာရီမှာ ဒီတိတစ်ခု ရှိတယ်ကွ၊ ဟ.. ဟ.. မင်းကားယူသွားမလို့”

“ရပါတယ် မင်းရာ၊ ချောက်ထဲ ထိုးကျပြီး မီးမလောင်ရင် ပြီးတာပဲ”

“ဒါကြောင့် ချစ်နေရတာ.. ပွက်”

“သွားပါ.. ကွယ်ရင်မေ့.. တွေ့ရင် အရိုးထဲကလွှမ်းကြီး၊ လက်ဖယ်.. မုန်းတယ်”

ခပ်နွဲ့နွဲ့ မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည်။ ပျော့စိစိ ချက်ချင်းဖြစ်သွားသည်။ ဒါသည်ပင် ဇော်ဇော်အစစ်ဖြစ်ပါသည်။

“ဟယ်တော့.. မေ့နေလိုက်တာ၊ မနက်က တို့ စက်ဖွင့်နေတုန်း မမအယ်နီ လိုင်းထဲ ဝင်လာတယ်၊ Email လိပ်စာလည်း ပြောင်းသွားတယ်၊ မင်းကို သတိရတယ်တဲ့၊ သူတစ်ယောက်တည်း တစ်ပတ် အတွင်း အလည်ပြန်လာဦးမယ်တဲ့၊ ဝိတ်ချထားတယ်၊ ရက်ရက်စက်စက် လှနေလိုက်တာ မင်းရယ်”

သူ ရင်ထဲက ဒိတ်ကနဲ မြည်သွား၏။

၂၁ ၂၂ ၂၃ ၂၄

BURMESE CLASSIC

အဝေးကပင် ဝါလွင်သော ချပ်ဝတ်တန်ဆာ ဒွါဒရာတွေနှင့် နတ်ပြည်က ခုပင် ကျလာသော နတ်သမီးလေးလို မတ်တတ်ရပ်နေသော ခင်မူယာအား လူအုပ်ကြားမှာ သူမြင်လိုက်ရသည်။ ဘွားကနဲ သူမနံ့ဘေး ကားထိုးရပ်ပေးလိုက်သည်။ ပြုံးပြရင်း ကားတံခါးကို အတွင်းက တွန်းဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ခဏကြောင်ကြည့်နေပြီးမှ ဆင်မယဉ်သာ လွင့်လာပြီး အိကနဲ ဝင်ထိုင်သည်။ ကားထဲ မွှေးကြိုင်သွားသမို့ သူ မမောင်းသေးဘဲ အသက်တဝရှူသွင်းလိုက်စဉ်..

‘ပွမ်.. ရဲ့’

“ဘတ်စကားစတင် ဆရာရေ၊ မောင်းသင့်မောင်း ဆွဲသင့်ရင် ဆွဲ ဟိုရှေ့မှာရဲ့”

ဘတ်စကား ဒရိုင်ဘာက အသံပြကြီးနှင့် ခေါင်းပြု၍ မဆဲရုံတမယ် အော်သည်။

‘ဂျိတ်.. ဝူး..’

“အထင်မကြီးနဲ့နော်.. သူငယ်ချင်းကား ငှားလာတာ၊ ဓါတ်ဆီတော့ မူယာထည့်ပေး၊ ဘယ်သွားချင်သလဲ!”

“လှည်းတန်းကို မောင်းပါ။ တစ်ရာပဲ ပေးနိုင်မယ်၊ ရှင့်ဘောင်း
ဘီအိတ်ထဲမှာ ထောင်တန်အထပ်လိုက် လှမ်းမြင်နေရတယ်”

“ဒါက ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ပြည်သူတွေကို ဝေမလို ဘုရင့်ဘဏ္ဍာ
တော်တိုက်က ဖောက်လာတာ၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ မသုံးကောင်းဘူး”

ခင်မူယာ သူ့ပုံပြင်နှင့်သူမို့ ဖွေးလက်နေသော သွားကလေး
တွေ စီကနဲ ရယ်သည်။

“ကန်လမ်းထိပ်က Moon Bakery မှာ တစ်ခုခု သွားစားရ
အောင်”

ကန်လမ်းထဲက ကားပါကင်ကျဉ်းကျဉ်းတွင် ဝင်ရပ်၍ ထိုင်ချင်
စဖွယ်ကောင်းသော စားသောက်ဆိုင်လေးထဲ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။
နန်းပြားသုတ်နှင့်ကော်ဖီ မှာလိုက်သည်။

“ဆိုင်ထဲမှာ အတွဲတွေချည်းပဲနော် မူယာ၊ ကျွန်တော်တို့ကို
လည်း ထင်ကြတော့မှာပဲ”

“နစ်နာစရာ ရှိလို့လား!။ ထင်တဲ့လူတိုင်းကို မူယာ သွားရှင်းပြ
လိုက်မယ်လေ၊ အတွဲမဟုတ်ဘူး . . . မြေးအဖွားလို့”

“ရှင်းမှ ရှုပ်ကုန်မယ်၊ ဘယ်လိုများ မွေးထားပါသလဲဆိုရင် မူယာ
ရဲ့အိပ်မက်ပုံပြင်ပါ ပြောပြနေရလိမ့်မယ်၊ အတိတ်သံသရာက ကိုယ့်
မေမေကို အရှိအတိုင်း မိမွေးတိုင်း ခင်းကျင်းပြသသလိုကြီးလေ”

အစားအသောက်များ ရောက်လာ၍ စကားစ ပြတ်ပြီး အစား
ထဲ အာရုံသွင်းရင်း ဘာစကားနဲ့ ပစ်ရင် ကောင်းမလဲဟု ဘမင်း စဉ်းစား
သည်။ အင်း . . . ရပြီ။

“ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံး တွေ့တဲ့နေ့က မူယာ့ကို ကားပေါ်
တင်ပေးပြီး ကျွန်တော် လှည်းတန်းဈေးကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်သွား
တယ် . . . သိလား!”

“ဟင် . . . ဘာဝယ်ဖို့ ကျန်ခဲ့လို့လဲ!”

“ဗေဒင်မေးချင်လာလို့ပါ”

“အင် . . .”

“မူယာ မေးဖူးတဲ့ ဗေဒင်ဆရာမကို သွားရှာတာလေ”

“ဘယ်လိုရှာလဲ . . . ဆိုင်းဘုတ်မှ မတင်ထားတာ”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ကျွန်တော်နဲ့မူယာ စားတဲ့အသုတ်ဆိုင်က
အစ်မကြီးကို မေးတာပေါ့”

“ဟင် . . . သူ ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ!”

ကော်ဖီမွေရင်း ဘမင်း လှပခန့်ညားစွာ ပြီးသည်။ သည်အပြုံး
သည်ပင် ဣတ္ထိယတိုင်း ဘိုင်းကနဲ လဲစေသောအပြုံးဖြစ်သည်။

“မင်း ပထမလျှို့ဝှက်ချက်အတွက် အပေါ်ထပ် တက်သွားတုန်း
အဲဒီအစ်မကို ကိုယ်ပြုံးပြလိုက်တယ်၊ ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဒါပဲလေ၊ အဲဒီ
ဗေဒင်ဆရာမ သိပ်မန်ကြောင်း မင်းကို သူပဲ သတင်းပေးတာတဲ့”

“ . . . ဟင်း . . . ဗေဒင်ဆရာမကို ဘာသွားမေးတာလဲ၊
အမှန်အတိုင်းပြော”

“ကျွန်တော့်ချစ်ရေးချစ်ရာနဲ့ ကျွန်တော့်လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို
နှစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတဲ့ သူစိမ်းမိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘယ်ပြောလို့
ဖြစ်မလဲ၊

ဣတ္ထိဝက် နဒီဝက်ဆိုတဲ့စကားလည်း ရှိတော့ ရှေးစကား
လေးစားရမယ်လေ”

ခင်မူယာပြောခဲ့ဖူးသောစကားနှင့်ပင် ပါးပါးနပ်နပ် ပြန်ထည့်
ရင်း . . . မိန်းမဟူသည် မြစ်ကဲ့သို့ ကောက်ကွေ့တတ်သောသဘော
ရှိကြောင်း အပေါ်စီးယူ၍ သာသာနာနာ နှပ်ထည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။
(ဘမင်း၏မိန်းမကျမ်းကျေနည်းစာအုပ်မှ အခန်းတစ် အဖွင့်သာ . . . ။
စာရေးသူ)

“အွန် . . . အဲဒီနေ့က မူယာလျှို့ဝှက်ချက်ကို စာနဲ့ ပြောပြခဲ့
တယ်လေ”

သူ မူယာအတွက် ကော်ဖီမွေ၍တွန်းပို့ရင်း . . .

“ကောင်းပြီ . . . အဲဒီစာလေးကို ကိုယ်ပလတ်စတစ် လောင်း
ပြီး သိမ်းထားတယ်၊ ဘဝမှာ အမှတ်တရမို့ပါ၊ ကဲ . . . အဲဒီစာအ

www.burmeseclassic.com

ကြောင်း ဆွေးနွေးရအောင်”

“မူယာ မမှတ်မိတော့ဘူး”

“ကိစ္စမရှိဘူး... ကိုယ်အလွတ်ရတယ် ပြန်ရွတ်ပြမယ်၊ ကိုမင်း
တဲ့... သိပ်ရာသီအတွင်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ တွေ့ကိုတွေ့ရမယ်လို့
ဟောတဲ့ ဗေဒင်ဆရာဆီ လာကာ... ရန်တွေ့မလို့တဲ့၊ မတွေ့ဖြစ်
တော့ဘူးတဲ့...”

အဲဒီမှာ အရေးကြီးတဲ့ မေးခွန်းကုဏ္ဍ ဝင်ချင်တယ်၊ မမေးခင်
ကိုယ်ပြောချင်တာက... ဟုတ်တယ် အဲဒီနေ့ဟာ သိပ်ရာသီခွင်ရဲ့
နောက်ဆုံးနေ့ပဲ... မေးပြီနော်...

ဗေဒင်ဆရာမကို ဘာလို့ ခေါ်မိသလဲ ဒေါ်ခင်မူယာ”

သူက လက်သီးဆုပ်ကို (မိ... ကပ်၍
မေးခြင်းဖြစ်ပြီးနောက် လက်သီးကို... ကပ်
ပေးလိုက်သည်။

“မသိဘူး”

“ဒါဆို နောက်တစ်မျိုး မေး... လို့ လိုက်ရာသီခွင်ရဲ့
နောက်ဆုံးနေ့မှာ ဗေဒင်မမှန်လို့... အလာ လမ်းခရီးမှာပင်
ဗေဒင်ဟာ သွေးထွက်အောင် မှန်... ဖျော်ရွှင်အားရစွာ တွေ့
လိုက်ရတယ်ဆိုရင် ဒီစကားဟာ... ပါသလားခင်ဗျာ”

လက်သီးဆုပ်ကို သူမနှုတ်ခမ်းဖူးဖူးနှင့် မထိတထိ တိုးကပ်ပေး
လိုက်ပြီး သူပြုံး၍ကြည့်နေလိုက်သည်။

“မသိဘူး”

သူ ရယ်၍ နှုတ်ခမ်းနှင့်လက်သီး အတင်းဖိသည်။ မူယာက
ဇက်ကနဲ ပါးစပ်ဖွင့်၍ ကိုက်ထည့်လိုက်သည်။ သိပ်မနာသော်လည်း သူ
ကုန်းအော်ပစ်ပြီး...

“အား... ဟေ့ကောင်လေး... ချာတိတ်”

“ဗျာ... အစ်ကို”

စားပွဲထိုးကော ဘေးဝိုင်းက အတွဲများပါ သူတို့ဆီ အာရုံ

ရောက်ကုန်၏။

“ဟို... ဟိုဟာရှိလား!”

“ဘာ... ဘာလဲ အစ်ကို!”

“ကြောင်စား... ခွေးစား ဒီမှာ အစာမှစားရလို့ ငါ့လက်ကို ဟပ်
နေတယ်”

“ကိုမင်းနော်...”

“ဘုန်း... ဘုန်း...”

“အဲဒါပဲဗျို့ လင်နေစ... ဆင်သေမှဆိုတာ...”

တစ်ဆိုင်လုံး ပြုံးနေကြလေသည်။

(ဟုတ်ကဲ့... ချစ်သူဖြစ်ကားကြလေသည်။)

Sweet Valentine

♥ တချပ်ချပ်နှင့်
စက္ကန့်ရွှေမျှော
နရီကြောမှာ
လွမ်းမျှောလွင့်ပါ
ဆောင်းလကြာခဲ့။

♥ နွဲ့ကနွဲ့နှင့်
သဲ့သဲ့လွင်ချို
ဥဩမျိုရဲ့
နွေကြိုတေးသွား
စည်းဝါးလိုက်မှတ်
သတိချုပ်ရင်း
ဖျတ်ကနဲနီး
ဘဝဆိုးဆီ
နှိုးပို့ပြီလား ဥဩငယ်

♥ မနိုးစာဝက်
နိုးစာဝက်နှင့်
နိုးလျက်မက်မြင်
အိပ်မက်ရှင်ကို
ဝါလျှင်ကြင်ခွင့်ပြပါဦး

♥ အိပ်မက်သခင်
ပန်းသခင်ရဲ့
ကြည်လင်မျက်နှာ
စံလွတ်ရွာကို
ရမ္မက်ကင်းလွတ်
ရင်သည်းပွတ်မှ
နှုံးညွတ်ဖူးခွင့်ပြပါဦး...။

♥ ခရီးကကြမ်း
ကိုယ်လက်ပမ်းမို့
စိတ်နှမ်းအိပ်ချိန်
နလုံးအိပ်မှာ
အေးငြိမ်ပုတ်နှိုး
သူကကြိုးတွေ
ပြတ်ပြီးပြခွင့်ပြပါဦး...။

♥ နွေကြိုငှက်ရယ်
ခဏကလေး
သည်းခံပေးပါ
မင်းတေးဆိုတာ ရပ်ပေးပါ

♥ အိပ်မက်ဝဠာ
ငါ့ကမ္ဘာသည်
နွေလာရင်ပျောက်
နွေကိုကြောက်တယ်
အိပ်မက်နေရ
ထိုခဏသည်
ဘဝမို့ပါ ဥဩရယ်...။

နွေကြိုငှက်သို့ တောင်းပန်ခြင်း...

ဘမင်း

E.major

★ စဉ်းစားကြည့်ဗျာ
အိမ်ထက် မသာယာပါဘဲနဲ့
“အိမ်သာ” တဲ့...

★ ခြင်တွေကို
ထည့်မလှောင်ပါဘဲနဲ့
“ခြင်ထောင်” တဲ့..
လောကကြီးဟာ
အူကြောင်ကြောင်ကြီး။

လိပ်ပြာချိုတဲ့တောင် ၉၉

အခန်း(၁၁)

သူ့ အပြင်းအထန် အံ့သြသွားသည်။ E.major ပထမနှစ်က ထုတ်သော ဌာနပေါင်းစုံကျောင်းသားများ၏ ‘အိပ်မက်အလင်းပြန် တမ်း’ စာအုပ်လေးကို မူယာက အသစ်အတိုင်း တရိတသေ ထုတ်ပြ သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

စားသောက်ဆိုင်တန်းတွင် ကားရပ်ပြီး မူယာနှင့်သူ ကန်ပေါင် ပေါ်က ချစ်စဖွယ် ခုံတန်းလျားတွင် ထိုင်ရင်း ပြောလာသည့် မူယာ စကားက...

“ကိုမင်းကို မူယာ သိနေတာကြာပြီ”

“ဗျာ..”

သူကတော့ သူ့လို ပေါက်ကရဲ ဘဝစုံ ဟိုခုန်ဒီခုန်ကောင်မျိုးကို

အရင်ထဲက သိနေသည်ဆိုသဖြင့် ဗျာကနဲ့ အာမေဇိုက်သံ ထွက်ကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ကဗျာစာအုပ်လေးကို မူယာက ဆလင်းဘတ်ချ်ထဲက သူမ ခိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲတွင် မတွန့်မကြေအောင် ညှပ်ထားရာမှ ထုတ်ပြခြင်း ဖြစ်သည်။

“နွေကြိုငှက်သို့တောင်းပန်ခန်း ကဗျာကို မူယာအကြိုက်ဆုံးပဲ”
ဖဲပြားဝါလေး တခုတ်တရ ညှပ်ထားသည့် သူ့ကဗျာစာမျက်နှာ ကို ဖွင့်လှန်ပြသည်။ သူ တော်တော်လည်း ပျော်သွားသည်။ နည်းနည်း လည်း မလုံမလဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကြည်ကြည်နူးနူးပင် သူပြန်ဖတ်နေမိ သည်။

“မူယာက Open Hearted နော်၊ နှလုံးပွင့်စွာ ပြောရရင် E.major ဘုရင် ကိုမင်းကို မူယာတို့အုပ်စု ခပ်လှမ်းလှမ်းက အမြဲတမ်း အကဲခတ်နေခဲ့ကြတာ...”

“ဒီလောက်လှတဲ့မူယာကို ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်း ထဲမှာ မျက်စေ့မှောက်နေခဲ့ပါ့လိမ့်!”

“ရှင်က... ရှင့်ဘော်ဒါအုပ်စုနဲ့ လောင်ပြောင်နေရတာကိုပဲ ကျောင်းသားဘဝလို့ ထင်တာလေ၊ မိန်းကလေးတွေကို ဂရုမစိုက်တဲ့ စတိုင်လ်ကို တမင်ဖမ်းထားတာလားမှ မသိတာ”

“ကျွန်တော့်ဘော်ဒါဇော်ဇော်က အရာရာ ကျွန်တော့်စပွန်ဆာ လေ၊ သူက မိန်းကလေးတွေနဲ့ ရောတာ သိပ်မကြိုက်ဘူး၊ မိန်းကလေး တွေအတွက် ကျွန်တော် အကုန်အကျမခံနိုင်တာလည်း ပါ၊ ပါတယ်၊

အေးဗျာ... ကျောင်းသက်ပဲ ကုန်တော့မယ်၊ မူယာကို ကျွန် တော့်ကိုယ်စောင့်နတ်ကပဲ ဖွက်ထားသလား!”

ဝယ်လာသောဇီးပေါင်းကို သွားဖြူဖြူလေးနှင့် ကိုက်ဖောက်၍ သူ့ကို အရင်ပေးသည်။ သူ တစ်စေ့ယူဝါးပြီး ပြန်ပေးသည်။

“မူယာက First Year, First Semester ပြီးတော့ တောင်ကြီး ပြောင်းသွားရတာလဲ ပါ၊ ပါတယ်”

“ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး”

“ဒီမှာ Thesis တင်နေတာလည်း မမေ့နဲ့ဦးနော်၊ မနှစ်ကမှ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တာ”

“ကျွန်တော်က နှစ်နှစ်ကျနေခဲ့တာလည်း မမေ့နဲ့ဦး၊ ဒီနှစ် လည်း အခြေအနေမကောင်းဘူး”

“ဖူးဆက်တိုင်း အိမ်မှာ မရှိတာက အိပ်မက်ပဲဘူးဆိုတာ ပြနေ တာပဲ၊ ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ!”

“အစ်ကိုကြီးနဲ့ကိုယ်က သိပ်အစေးမကပ်ဘူးလေ၊ ခုတောင် သူငယ်ချင်းဇော်ဇော်နဲ့ သွားနေတာ၊ သူ့ကားယူလာတာ”

“ကဗျာဆက်မရေးဘူးလားဟင်”

“ကိုယ်က ကဗျာပါရမီ သိပ်မပါဘူး”

“အဲဒီကဗျာ ကောင်းသားပဲ”

“ဟင်း... ဟင်း... မူယာက စွင့်လင်းတော့ ကိုယ်လည်း ပွင့် လင်းရတော့မှာပေါ့၊ အဲဒီကဗျာ ကိုယ်ရေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်အစ်ကို လို့ ခင်နေတဲ့ အရက်သမား အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် ဖောင်ကြီး သင်တန်းကို ဆောင်းတွင်းကြီး သွားတက်ရင်း ခံစားလာရလို့ ရေးထား တာ”

“ဘယ်လိုခံစားရတာလဲ... ရှင်းပြပါဦး”

“သူတို့ ဖောင်ကြီးသင်တန်းမှာ အယ်ကိုင်နန်းဆိုတဲ့ ကချင်မ လေးတစ်ယောက် Law Officer, L.O(IV) ပေါ့လေ၊ ပါလာတယ်၊ သူ့အပြောအရ Queen လေးပေါ့၊ ဇင်ပြာဝတ်စုံနဲ့ စစ်ရေးပြကွင်းထဲ မှာတောင် ထင်းကနဲနေအောင် လှသတဲ့...”

ဖြူစင်ရိုးရှင်းမှုကလည်း အရှင်းသား ပေါ်နေတယ်တဲ့... အဲဒီ ကချင်မလေးနဲ့အဖွဲ့ ပြည်ထောင်စုနေ ယိမ်းကတာလည်း သူက Lead Guitar တီးပေးရတယ်တဲ့၊ တပ်စုလည်း တစ်စုတည်းမို့ လက်ပွန်းတတီး ရင်းနှီးခွင့်လည်း ရနေခဲ့သတဲ့”

ဇီးပေါင်းကို လျှာလေး ရဲအောင် စားရင်း...

“ဟိုက အပျိုပဲ မဟုတ်လား၊ ကိုယ်လည်း အင်ဂျင်နီယာပဲ... ထုတ်ပြောလိုက်ပေါ့”

“အပျိုပါပဲ... သူ ထုတ်မပြောဖြစ်ခဲ့လို့ ကဗျာပဲ ရေးခဲ့တာတဲ့၊ နွေမှာ သင်တန်းက ဆင်းရဲမှာလေ၊

ဒါကြောင့် နွေကို ကြိုတင်ငှက်ကို နွေကို မခေါ်ဖို့ မကြံဖို့ သူ တောင်းပန်နေတာလေ”

“ဘာလို့ သူက ထုတ်မပြောခဲ့တာလဲ! သူက သိပ်ရုပ်ဆိုးနေလို့ လား!”

“သူလည်း လူချောလူခန့်တစ်ယောက်ပါပဲ၊ Peter Founda ဥပဓိရုပ်မျိုးပေါ့၊ ထုတ်ပြောလို့ မရတော့ဘူးလေ၊ Night Pass ထွက်ကြ တုန်းက ဖောင်ကြီးကားတွေ မြို့တော်ခန်းမမှာ ဆင်းရပ် ဆုံရပ် လုပ်ကြရ တယ်၊ အဲဒီမှာ သူ့မိန်းမ တင်တင်ဝင်းနဲ့ သမီးလေးဒါလီက အကြိုအပို့ လာလုပ်တာကို ကချင်မလေး ဖြိုင်ဖူးထားတယ်လေ၊ သေပြီ ဆရာပေါ့”

“ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး၊ အကောင်းမှတ်လို့ နားထောင်နေ တာ၊ ကိုမင်းတို့ယောက်ျားတွေဟာ ဖောက်ပြန်ရေးသမားတွေချည်းပဲ နော်”

“ကိုယ်မပါပါဘူးနော်... ကိုယ်ဖောက်ချင်နေတာကို မဖောက် ဘဲ အောင့်ထားနေရတာ”

“အွန်... အာဖောက်ချင်နေတာလဲ... ပြော... ပြော”

“ကားကို ခြံတစ်ခြံထဲ ခေါင်းထိုးထည့်ပြီး ကားပေါ် ပြုတ်ကျ လာတဲ့ နတ်မိမယ်လေးတစ်ပါးကို ရင်ခွင်ထဲ တစ်သားတည်း ဖက်ထား ပြီး အာဘွားအများကြီး ပေးချင်နေတာ”

“သွား... လူဆိုး”

“လာ... သွားဆိုး... အခုသွားမယ်လေ”

အင်းယားရေပြင်ပေါ် အလကားနေ အလကား အူမြူးနေ သော လေပြည်တစ်သိုက် ရှပ်တိုက်ပြေးလွှားသွားကြသည်။

လေပြည်ဆော့၍ နော့ကော့နေသော လှိုင်းကြပ်ခွပ်များ၏

ငယ်ထိပ်ကို နေခြည်က လက်ကနဲ လက်ကနဲ နေအောင် ထိုးဆိတ်နေ ၏။

“ဟိတ်... ဟိုမှာ လူတွေနဲ့”

၁၀၃

ခြင်းတောင်းတစ်လုံး ဆွဲ၍ ခြံထဲ ဝင်လာပြီး အိမ်ပေါ် တက် သွားသော မောင်ထွေးကို အိမ်သာတက်နေသော ဒေါ်တင်ထွား ထရံ ပေါက်ကြားက လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ သူမကြီး ဒိတ်ကနဲ ဝမ်းသာသွား သည်။ ဝမ်းသာသွားသော်လည်း ဝမ်းနာအားက မကုန်စင်သေးသမို့ ရှိသမျှအားအင်တွေနှင့် ညစ်ချလိုက်သည်။

အဟီး... ဘုရားအနေကဇာတင်လို့ ပို့လိုက်တဲ့... အုန်းနို့ ခေါက်ဆွဲတော့ ရောင်ပြန်တစ်ချက်ဟပ်သည်ထင်။

ရေလာအောင် အုန်းနို့ချိုင့်နှင့် မြောင်းပေးလိုက်တာ ခုတော့ လူပျိုချောကြီး မတင်းသာဘဲ ခြင်းလာနေပြီ။

ဟု ပီတီနှင့် ဆီထိအောင် ဆောင့်ကြောင့်ကြီး ထိုင်တွေးရင်း ဆေးလိပ်ဖွာနေမိ။

အိမ်ရှေ့တွင်မတော့...

“ရော့ . . ရော့ . . ခင်မွန် အာစရိ ပို့ခိုင်းလိုက်တာ၊ ကော်ဖီ နို့ဆီနဲ့ ဂျေဒိုးနတ်မုန့်တွေ၊ နင့်အဒေါ်ကို နင်ဘယ်လိုပြောထားသလဲ!”

“ကိုမောင်ထွေး မှာတဲ့အတိုင်းပေါ့၊ ခင်မွန် ချပေါက်တယ်၊ ဒီနေ့ ဆိုင်မထွက်ဘဲ ရွှေတိဂုံသွားကြမယ်၊ ငှားထားတဲ့ Taxi မနက် ဆယ်နာရီ လာလိမ့်မယ်ပေါ့၊ အသင့်ပြင်ထားကြမယ်ပေါ့”

“ဒါဆို ဒါတွေပြင်ဆင်နေရင် သူရိပ်မိသွားမှာပေါ့”

“ခင်မွန်စီစဉ်ပြီးသား၊ ဖိန့်လို့ကောင်းအောင် ဂျေဒိုးနတ်တစ်ဦးပဲ ထားခဲ့၊ ကျန်တာတွေ နောက်ဖေးခြံက နော်ဂဲသာအိမ် သွားပို့ခဲ့၊ နော်ဂဲနဲ့ ခင်မွန် အဒေါ်မရိပ်မိအောင် ပြင်ဆင်ထားမယ်၊ သွားသွား . . ခေါင်းရင်း ကသွား၊ အဒေါ် အိမ်သာထဲမယ်”

“နင်ဟာ ငါထင်တာထက် တော်တယ် ခင်မွန်၊ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်တာမှ တိကနဲ့ပဲ . . . ဟဲဟဲ”

“သိပါတယ်နော် . . . နော်ဂဲပြောပြထားပါတယ်၊ ဟင်းဟင်း ကဲ . . အမြန်သွား၊ သူ့အမိုး ဈေးသွားနေတယ်”

“ဟဲ့ . . ခင်မွန် ငါ အိမ်သာထဲကနေ မောင်ထွေးဝင်လာတာကို မြင်လိုက်သလားလို့”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ အဒေါ်ကြိုက်မလား မသိဘူး၊ ဦးဘတူ က ဂျေဒိုးနတ်တစ်ဦး လာပို့ခိုင်းလိုက်တာတဲ့”

“ဟဲ့ . . . ဘာလဲ၊ ဂျေဒိုးနတ်ဆိုတာ ဦးမင်းကျော်လို့ ကိုကြီး ကျော်လို့ နတ်မျိုးလား!”

“အဒေါ်ကလည်း တိုးတိုးလုပ်ပါ၊ ဂျေဒိုးနတ်ဆိုတာ အမေရိ ကန် မုန့်လက်ကောက်ပါ အဒေါ်ရဲ့”

“ပေးစမ်း . . ပေးစမ်း၊ ဝတ်ကြည့် . . အဲ . . စားကြည့်ရအောင်”

နောက်ဖေးခြံထဲ ရောက်နေပြီဖြစ်သော မောင်ထွေးကတော့ ရင်ခုန်သံ နည်းနည်းမြန်နေသည်။

“နော် . . နော်ဂဲသာလေး၊ ဒီ . . ဒီမှာ မောင်ကြီးထွေး”

ခွေးကတက်တွင် ရပ်၍ သုံးဆင့်သာ ရှိသော လှေခါးရင်းမှ

ရပ်အောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒန်အိုးဖုံးကို လက်နှီးနှင့် တစ်ဖက်က ကိုင်၍ ယောက်မတစ်ဖက် လက်က ကိုင်ရင်း လှေခါးထိပ်တွင် နော်ဂဲသာ ကရင်သင်တိုင်းလေးနှင့် ပေါ်လာသည်။ ထိုစဉ် လှေခါးအောက်က . .

“ဝုတ် . . .”

“အမေ့ . . ဟမလေး . . မွေးမေလေ”

မောင်ထွေး သုံးဆင့်သောလှေခါးကို လွှားကနဲ ကျော်တက် လိုက်မိ။

“အင့် . . . ဝုန်း . . . ဂလွမ်း . . . ဝှမ်း”

ဒန်အိုးဖုံး ခြင်းတောင်းများ လွင့်စဉ်ထွက်၍ နော်ဂဲသာ ပက် လက် မောင်ထွေးက ထပ်လျက်သားနီးပါး လဲကျသည်။

“မ . . မတော်လို့ပါနော်”

နော်ဂဲသာက တွန်းထိုး၍ ထရန်ပြင်သည်။ မောင်ထွေးက အကောင်းဆုံး Position ရထားသဖြင့် ချက်ချင်းပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး မလုပ်လို။ တမင်ဖိကပ်ရင်း . . .

“ဖြေ . . အဖြေပေးတော့၊ မဖြေရင် အာဘွားပေးလိုက်မှာနော်၊ ကိုထွေးကို ချစ်လား . . . ပြောလေ”

“အို . . ဖယ်ပါ . . ထပါ . . ထမှ ဖြေမယ်”

“ထဘူး . . ထဘူး . . ဖြေမှ ထမယ်”

ပြောရင်း မျက်နှာကို အတင်းပင် တိုးကပ်သွားသည်။

နော်ဂဲသာက လက်နှီးဖြင့် မောင်ထွေးကို ပြန်တွန်းတင်သည်။

“ဖယ်နော် . . ထနော် ကိုထွေး၊ မထဘူးလား . . . ကဲဟယ်”

“ဝုန်း . . .”

“အ . .”

ဗလပိုကောင်းသော နော်ဂဲသာက မောင်ထွေးကို ဖက်လုံး၍ ကိုင်ပေါက်ချလိုက်သည်။ မောင်ထွေး ခွေးကျကျသွား၍ အတော်လေး ကို အိသွားသည်။ ပြန်ကျနေသော နို့ဆီဗူးတွေပေါ် ဖင်ထိုင်ကျသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ငယ်ပါ အတော်အာင့်သွားသည်။ ခါးကို အသာ

ညစ်၍ထလာပြီး...

“အ... အ...”

“ကန်တော့... ကန်တော့... ဘယ်နာသွားလဲဟင် ကိုထွေး”

“ပုရိသတွေရဲ့အဓိကဟ... အဓိက၊ လုပ်လိုက်ရင် အရမ်းပဲ”

ထိုစဉ် ခြံဝက ဈေးသွားသောအမိုး ခုံဖိနပ် ရှပ်တိုက်၍ ကော့ပက်ကော့ပက်နှင့် ဝင်လာသည်ကို နော်ဂဲသာ လှမ်းမြင်သမို့ ပြန်ကျနေသောပစ္စည်းတွေကို ခြင်းထဲ အမြန်ကောက်ထည့်သည်။

မောင်ထွေးက ကျောပေးနေ၍ မမြင်။

“ဟဲဟဲ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်အောက်က ရန်လုံကြီးကိုလည်း ဂျေဒီးနတ်တစ်ခုလောက် ကျွေးလိုက်ပါနော်၊ ကျေးဇူးရှင်ကြီးမို့ပါ။ ကဲ... ထလာပြီ... ဖြေတော့”

မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသော နော်ဂဲသာ ခွံကနဲ တစ်ချက်ရယ်သည်။

“နော်... ဖြေလေ”

“ဝေး... ဘာပြောရမှာလဲ!”

“ဟာ... အမိုး... ဟို... ဟို ခွေး... ခွေးက ကြိုးချည်ထားလို့ စိတ်... စိတ်တိုပြီး လိုက်... လိုက်ဟပ်နေတယ်လေ၊

ဟဲ... ဟဲ... ကံကောင်းလို့ အဲဒါ ကြိုးဖြည်ဖို့ နော်ဂဲသာကို ပြော... ပြောနေတာ အမိုး”

ဦးဘတူတပည့်ပီပီ မောင်ထွေး အလျှောက်ကောင်းသော်လည်း...

“ကြံကြီးစည်ရာဝေ... ရန်လုံကို ဘယ်တုန်းကမှ ကြိုးမချည်ပေါင်တော်”

“ဟုတ်လား... ချည်... ချည်ထားတယ် အောင့်မေ့လို့”
နော်ဂဲသာ တခွံခွံ ရယ်ရင်း ခြင်းမ၍ နောက်ဖေးဝင်သွားသည်။

“မင်းက ဘာလုပ်လုပ်တာလဲ မျက်နှာမှာလဲ...”

“.....”

မောင်ထွေးက အမိုး၏နားကို တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“နင့်မျက်နှာက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“နေဗီယားစနိုး လိမ်းလာတာလေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ အမိုး!”

“နေဗီယားစနိုးဆိုတာ အဖြူလား အမည်းလား ဝေ”

“ဟင်း... ဟင်း နေဗီယားစနိုးနဲ့ ဖွတ်ကလင်နာဆိုတာ...”

အကောင်းစား အမိုးရဲ့ နွားနှိုစစ်စစ်လို ဖွေးပြီး ကိုရီးယားဆီးနှင်းလို အေးနေတာမျိုး”

အမိုးက အိမ်ရှေ့ဝရန်တာ ရေအိုးစင်မှ အသင့်တွေ့သော မှန်ချပ်လေး ထိုးပေးရင်း...

“ဒါဆို နင့်မျက်နှာနင် ကြည့်ဦးလေကွဲ့”

“ဟာ... အိုးမည်းတွေ၊ လက်နှီးက ဖြစ်မယ်... သွားပါပြီ”

“လက်နှီးက အိုးမည်းက ဘယ်လိုဘယ်လို နင့်မျက်နှာပေါ် တက်လာရတုန်း!... ပြောစမ်း”

မောင်ထွေး ရှက်လည်းရှက် အကြပ်လည်း ရိုက်လာ၏။ ကရင်မကြီးလက်ဝါးကြီးက နည်းနည်းနောနော မဟုတ်။

“ဟို... ဟို... ခွေး... ခွေး... အဟေး... အမိုး ကျွန်တော် ပြန်ဦးမယ်နော်”

နောက်ကျတဲ့ခြေထောက် သစ္စာဖောက်ဟု စိတ်ထဲက ဟစ်ကြွေး၍ မောင်ထွေး ဖနောင့်နှင့်ဦးညှောင့်ရိုး တစ်ချိုးတည်း ကျအောင် ပြေးတော့သည်။

အခန်း(၁၂)

ဘုရားသွားရန် အကောင်းဆုံးအဝတ်အစားများနှင့် ပြောင်လက်နေသော ဒေါ်တင်ထွား ကုလားထိုင်ပေါ် ခန့်ညားစွာ ထိုင်နေသည်။ ခံတွင်းချဉ်နေ၍ ဆေးလိပ်တိုကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးမိသော်လည်း ခေါက်ရိုးကျ လုံချည်အင်္ကျီတွေ မီးပေါက်မှာစိုး၍ တံတွေးသာမျှလိုက်ရသည်။

အိပ်ခန်းဝမှ တူမချောက ပြင်လို့မပြီးသေးသည်ကို ဖြစ်တောက်ဖြစ်တောက်လုပ်ရန် ကြံမိသော်လည်း တူမက ချဲ့ပေါက်ထားသူမို့...

“ခင်မွန်တို့များ အဒေါ်အရင်းတောင် ဂဏန်းလေးဘာလေးမပေးဘူး”

“အဒေါ်ဈေးသွားတုန်း စိတ်ထဲ ပေါ်လာတာလေး လမ်းကြိုထိုး လိုက်တာ၊ ဂဏန်းတောင် မမှတ်မိဘူး၊ ဟိုက လာလျော်မှ သတိရတာ လေ”

“ကောင်းပါတော်. . . ဒီနေ့ ဆိုင်မထွက်ရလို့ ဝင်ငွေကျတယ်၊ အဲ့ဒါပါ နင်ပေးရမယ်. . . ဒါပဲ”

“ပေးဦးမှာ. . . ပေး. . . ဦး. . . မှာ”

“ဒါနဲ့ နင်အသွားအပြန် ငှားထားတဲ့ တက္ကစီက ဘယ်သူ့ကား လဲ ခင်မွန်”

“ခင်မွန်ကို လာလာကြောင်နေတဲ့ ဟိုစိုင်းမြင်းရှိုးဆိုတဲ့လူကြီး မောင်းတဲ့ကားလေ”

“စိုင်းမြင်းရှိုး. . . စိုင်းမြင်းရှိုးဆိုတာ နေပါဦး၊ ဟိုထိပ်ပြောင် ပြောင်နဲ့ ပါးရော ဗိုက်ရောပါ ဖောနေတဲ့ အကောင်လား၊ ဖင်ပြားလေး လိမ်ကျစ်လိမ်ကျစ်နဲ့ ဘဲသွား သွားနေတဲ့လူလေ”

“ဟုတ်တယ်လေ. . . နာဂစ်ကို သူ့ဗိုက်ထဲ မျိုထားလို့ ပါးစပ်က လေကြီးမိုးကြီးတွေ တဝေါဝေါ ထွက်ထွက်လာတတ်တာကော”

“သူလည်း လူပျိုကြီးပဲလား!”

“စေ့စပ်ထားတာတော့ ရှိတယ် ကြားတာပဲ. . . ခုနစ်တန်း ကျောင်းသူလေး၊ သူပဲ ကျောင်းထားပေးနေတယ်တဲ့၊ စီမံကိန်းသားပီပီ”

“ဟော. . . ဟော. . . ကားသံကြားတယ် ခင်မွန်ရဲ့၊ မြန်မြန်လုပ်”

ဒေါ်တင်ထွား အိမ်ရှေ့ကို တစ်လုံးချင်း ခုတ်မောင်းသွားပြီး စိုင်းမြင်းရှိုးကားအထဲနှင့် အေးအေးသာသာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဦးဘတူ၏မာစီဒီးကားကြီးနှင့် အခြားအကောင်းစားကားတစ်စင်းပေါ်မှ တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့် ပြောင်လက်နေသော လူကြီးမင်းငါးယောက် လက် လက်ထဲ ကြွချီလာကြသည်။

ငှက်ပျောပွဲ၊ အုန်းပွဲနှင့် မောင်ထွေးက ရှေ့က တက်လာသည်။ ဒေါ်တင်ထွား ကြက်သေ့သေ့၍ ကြည့်ငေးနေရာမှ ဒီလူကြီး မပြောမဆို လုပ်ချလိုက်ပြီဟု ဒိတ်ကနဲ ဝမ်းသာသွားပြီး ရှိသမျှ ခွဲရများသို့ ဝမ်းသာ

လုံးတွေ တအုံးအုံး ပြေးဆောင်တော့သည်။

ဒေါ်တင်ထွား ဖျာယာခတ်ပြီး ခင်မွန် ထသွားသော မှန်တင်ခုံ မှာ ပြေးထိုင်သည်။ တို့ပတ်ပုဝါကို လက်နှင့် တဖုတ်ဖုတ် ရိုက်၍ မျက်နှာ၊ နားရွက်နှင့် လည်ပင်းကို ထပ်၍တို့သည်။ ညီသည်။

နှုတ်ခမ်းနီ ခပ်ပါးပါး ထပ်တင်သည်။ ကိုယ်လုံးကို မှန်ထဲ မတ် တတ်ရပ်၍ ဘယ်ပြန်ညာပြန် ကြည့်ပြီး အင်္ကျီကို ခါးဆွဲဆန့်သည်။ ပြီးမှ ခင်မွန် နေရာချနေသော ညှော်ခန်းထဲ ပြန်ရန် ဆင်မယဉ်သာ ခြေလှမ်းဖြင့် လှမ်းရင်း အပျိုဖြန်းလေးလို မျက်လွှာချ၍ လိုက်ကာမပြီး ထွက်လာသည်။ ပုဝါနှစ်ဖက် ချရင်း အိန္ဒြေကြီးစွာ ခင်မွန်နံ့ဘေး ဝင်ထိုင် သည်။

ဦးဘတူကပင် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဒေါ်တင်ဆုံ. . . အဲ. . . ဒေါ်တင်ထွား. . . ဟောဒါ မြို့နယ် တရားသူကြီးဦးလှမင်း၊ ဒါကတော့ သိပြီးသား ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ ဖြစ်မှာပါ။ သူကတော့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးမောင်မောင်အေးဝင်းပါခင်ဗျာ”

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သွားတွေဖြဖြ ခေါင်းညိတ်ပြ ထုံးစံအတိုင်း လုပ်ကြပြီးနောက် ဒေါ်တင်ထွား စကွဲအိန္ဒြေ ပြန်ချသွားသည်။

တရားသူကြီးက ခေါင်းပေါင်းစကို ရွရွပွတ်၍. . .

“အိမ်း. . .”

ဟု မြည်သည်။

“အိမ်း. . . မပြောမပြီး မတီးမမြည်တဲ့၊ အိမ်း. . . အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လာလို့ မလွဲမသွေ ကြုံကြရမှာက အာဝါဟာ ဝိဝါဟာပေ ပဲ. . . အိမ်း”

“ခစ်ခစ်. . . အရွယ်တောင် နည်းနည်းလေး လွန်နေသလား လို့ပါရှင်”

လေးဆယ်ကျော် ဒေါ်တင်ထွား ဝမ်းသာစိတ် အူမြူးစိတ်ကို မအောင့်အီးနိုင်၍ ခစ်ခစ်ကနဲ ပွင့်ထွက်လာသည်။

“ဒါဆိုရင် ဟောဒီက ရှေ့နေကြီးဦးဘတူက မိသားဖသားပီပီ
အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင်နဲ့ တစ်သက်လုံး ခြေမွေးမီးမလောင်

ရှိသော မင်္ဂလာကော်ဖီနှင့် မင်္ဂလာမုန့်များ။”

အခန်း(၁၃)

မင်္ဂလာရက် သတ်မှတ်၊ ကိစ္စဝိစ္စပြီး၍ လူကြီးတွေ ပြန်ပို့ပြီး သောအခါ မောင်မောင်အေးဝင်းသည် ကိစ္စရှိသည်ဟု ပြောပြီး ခြံဝထိ ကားမောင်း၍ လိုက်လာသည်။ အိမ်ထဲပင် မဝင်ဘဲ ခြံဝ၌ပင် ကားပေါ်က ဆင်းပြီး ပြောလာသောစကားမှာ . . .

“ဦးဘတူ မင်္ဂလာယူနေချိန်မှာ အမင်္ဂလာစကားကို ကျွန်တော် မပြောမဖြစ်လို့ ပြောရပါတော့မယ်၊ ကျွန်တော်မနေ့ကမှ အတိအကျ သတင်းရတာပါ။ ခင်ဗျားညီ ကျွန်တော့်ကားကို ချောင်းသာအပြန်မှာ လက်ကိုင်ခွေတောင် ပြန်မရအောင် လုပ်ပစ်လိုက်ပြီး ရှောင်နေတယ်၊ အားတော့ နာပါတယ်၊ အာမခံထားတဲ့ နှုတ်ကတိအတိုင်း ပုံစံတူ မော်ဒယ်တူ Taxi တစ်စင်းပြန်ဝယ်ပေးပါ၊ ကျွန်တော်ပြောရတာ အားနာပါတယ်၊ မပြောမပြီး မတီးမမြည်မို့ပါ၊ အိမ်း . . . ခွင့်ပြုပါဦး၊ တစ်လအချိန်ပေးပါတယ်”

“ဗျာ . . . လုပ်လိုက်ဟာ ဘမင်းရ”

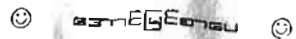

သူ ရင်နည်နည်းခုန်နေကြောင်း သူ့ဘာသာသူ သိနေသည်။ Arrival ခန်းမကြီးထဲ ခရီးသည် ကြိုသူတွေ ဟိုတစ်စုသည်တစ်စု ထိုင်နေသည်ကို လိုက်ကြည့်ရင်း မမအယ်နီ ဘယ်လောက်ဘိုဆန်လာမည်လဲဟု တွေးနေမိသည်။ ဇော်ဇော်က သူ့ခုံနံဘေး နောက်မှီလို့သူ့ကို ခေါင်းတင်ရင်း ခုံခွက်ခွက်တွေအပေါ် ခြေဆင်းတင်၍ ငိုက်မြည်းနေသည်။

မကြာမီ မမအယ်နီ ပါလာမည့် SilkAir Airbus ဆိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ကြေငြာသံ ကြားရသည်။

“ဟေ့ကောင် ဇော်ဇော်၊ တကယ်အိပ်နေတာလား၊ ထ . . . ထ၊ လေယာဉ်ဆိုက်ပြီတဲ့”

“ဝါး . . . မှေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားတယ် မင်းရယ်၊ ညက ဘင်နီ

ငွေလားက လုပ်သင်ဇာဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ လေကြောင်းတိုက်ပွဲ ဆော်နေလို့ သုံးနာရီမှ ပွဲသိမ်းတယ်”

“မင်းနိုင်လား!”

“ရှုံးတယ်ကွဲ့... ဒီကောင်က လက်နက်ပါရဂူလေ၊ မကြေပွဲ ပြန်ခွဲရဦးမယ်၊ လက်နက်ဖိုင်တွေ ရသမျှ ဖွင့်ကြည့်ပြီး Notes ပါထုတ် ရင်း လေ့ကျင့်ရဦးမယ်”

Games ကလွဲ၍ ခေါင်းထဲ ဘာမှမရှိနိုင်အောင် ဖြစ်နေသော ဇော်ဇော်ကို အပူအပင် ကင်းသည်ဟု ချီးမွမ်းရမလား၊ တတ်ထားသော အင်္ဂလိပ်စာကို applie ပြန်မလုပ်၍ နှမော့ရမလား သူမဝေခွဲနိုင်ပါ။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ဇော်ဇော်သည် အနီးကပ် ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းတွင် အချိန် ဝိုင်း ကျူရှင်ဆရာတော့ ဝင်လုပ်နေသည်။ သူသာလျှင် ဟိုမရောက် ဒီမရောက် မြောက်ခုန်လိုက် တောင်ခွလိုက်ဖြစ်နေတာ။ အင်း... ငါ့ရှေ့ရေး... အို... မတွေးတာပဲ ကောင်းပါတယ်ဟု စိတ်ဖြေချ၍ သူ မတ်တတ်ထလိုက်သည်။

“လာ... ဇော်ဇော်၊ အကောက်ခွန်တံခါးဝ သွားစောင့်မယ်”

တံခါးဝမှ မမအယ်နီ လမင်းတစ်စင်းလို ဝင်းကနဲ လက်၍ ထွက်ပေါ်လာနေပါပြီ။ ရွှေရောင်နှင့် အနက်ရောင် ပင်စယ်လ်ဟီးကို စီး၍ အနက်ရောင် မှောင်လှသော ဂျင်းအသားကပ်ဘောင်းဘီကို ဝတ် ဆင်ထားသဖြင့် ပေါင်တံနှင့်ခြေသလုံးအလှက အဓိကညှို့အား ဖြစ်နေ ၏။ ရွှေမျှင်တန်းတွေ ပါသော ခါးပတ်နက်က တင်ပါးဆုံရိုး ချရုံ ဝတ် ထားသော ဘောင်းဘီအထက်နားက သိမ်သောခါးကို ပင့်မထားသလို ထင်ရ၏။ အပေါ်ပိုင်းတွင် ချိုင်းပြတ်တီရှပ်က စွင့်ကားသော ရင်သား လှလှကို အတိအကျ ပြနေ၏။ ရင်ညွန့်သားများ ပေါ်လောက်အောင် ပင် တီရှပ်လည်ပင်းပေါက်က အောက်သို့ အိကျနေ၏။

မွေးပွအဖြူအနက်အပေါ်ရုံအင်္ကျီကို လက်တွင် ခေါက်၍ ပိုက် ရင်း တွန်းလှည်းကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆွဲလာသော မမအယ်နီကို လေယာဉ်မယ်များပင်လျှင် လည်ပြန်ကြည့်သွားသည်ကို မြင်နေရသည်။

ရွှေရောင်ကျစ်ဆံမြီး သုံးလေးချောင်း တွဲလောင်းကျနေသော ပိတုန်း နက်ကေသာကိုတော့ နဖူးက မျက်မှန်အမည်းနှင့် ဘီးကုပ်လို အုပ်ထား သည်။

သူတို့ လက်မြှောက်ပြ၍ မမအယ်နီ မြင်သွားသည်။ သူမ လက်ပြန်မြှောက်ပြီးရင်း လှပစွာ သူတို့ဆီ ရွှေ့မျောလာသည်။ ဇော်ဇော် ကို မျက်နှာချင်း အရင်ဆိုင်သည်။ လှည်းကို ထောင်၍...

"I miss you my little brother, come on."

ဟု အော်ပြီး လှမ်းဖက်သည်။ ဖက်ပြီးပြီးချင်း ပြန်ခွာ၍ နဖူးကို နှိပ်သည်။ ပြီးမှ လက်ထဲက အပေါ်ရုံအင်္ကျီကို သူ့မောင်ကို ပေးလိုက် သည်။ သူ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်သည်။

ပြီးပြီးကြီး ကြည့်ပြီး လက်နှစ်ဖက် ကား၍ လက်ဝါးဖြန့်နေ သည်။ ရှေ့တိုးမလာ၊ သူကလည်း ဖောရင်းလေဆိပ် မဟုတ်၊ မောင်နှမ လည်း မဟုတ်၊ ချစ်သူရည်းစားလည်းမဟုတ်၊ ဟောလီးဝုဒ် ဇာတ်လိုက် လည်း မဟုတ်မူ၍ ဝင်မဖက်ရဲ။ ဘေးဘီက ရပ်ကြည့် စနည်းနာနေသူ တွေကလည်း မနည်းမနော။

မမက သူ့ရှေ့သုံးလေးလှမ်းအကွာမှာ လက်ဝါးဖြင့် ယမ်း၍ ပြုံးရင်း...

"Come on my boy, if you dare"

သတ္တိရှိရင် ဝင်ခဲ့ ငါ့ကောင်လေးဟု ပြောနေသည်။ အိကနဲ လည်း ဖက်ချင်၊ သူ ဝင်လည်းမဝင်ရဲဖြစ်နေစဉ် ဘယ်ကဘယ်လို သူ့ နောက် ရောက်နေသလဲ မသိသော ဇော်ဇော်က သူ့ကျောကို ဆောင့် တွန်းလိုက်လေသည်။

သူ နှစ်လှမ်းသာ တိုးလိုက်ရသည်။ မမအယ်နီက ဖတ်ကနဲ တစ်လှမ်းတိုးလာပြီး အိကနဲ ရင်ချင်းအပ်၍ ဖက်လိုက်မိကြသည်။ ချက်ချင်းပင် ပူနွေးမွှေးကြိုင်သွားပြီး တစ်ယောက်ပန်းပေါ်တစ်ယောက် စက္ကန့်ပိုင်းမျှ မှေးတင်နေကြသည်။

မမအယ်နီက မသိသော ခေါင်းဆုတ်ရင်း သူ၏နားဝသို့ ပါးဝပ်

www.burmeseclassic.com

၁၁၈ နတ်ရွာစိုး

ကပ်ခါ တိုးတိုးလေး ပြောလာသည်။ အဲ... ပြေရန်မရှိသော မေးခွန်း မေးလာသည်။

“မင်း အရင်လို ငတိုးလေးပဲလားဟင်!..” တဲ့။

မျက်နှာချင်းဆိုင်တော့ မမအယ်နီက မနမ်းပါ။ သူက မမ အမေးကို ခေါင်းညိတ်ပြမလား၊ အဖြေတစ်ခုခုပေးရမည်။ အင်မတန် အရေးပါသော ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါ ဖြစ်သည်။

မမ အရေးတကြီး စောင့်စားနေမှန်းလည်း သူ သိကိုသိနေ သည်။

သူခေါင်းညိတ်လျှင် အနက်အဓိပ္ပါယ်က ရှင်းသည်။ သူ ခေါင်း ခါလျှင် အနက်အဓိပ္ပါယ်က အင်မတန် အင်မတန် နက်ရှိုင်းသွားနိုင်သည်။ ခေါင်းမညိတ်၊ ခေါင်းမခါ။

သူ တစ်ခုသာ လုပ်ပေးလိုက်နိုင်သည်။ သူ၏အောင်မြင်ကျော် ကြားသောအပြုံးကို (ဘိုဆန်လွန်းနေသောမမအား) ပြုံးပြလိုက်ခြင်း သာ။

ကားထဲ ရောက်သောအခါ.. မမအယ်နီက ယာဉ်မောင်း သူ့ ကို..

“မမ လေယာဉ်တောက်လို့ လေယာဉ်ပေါ်မှာ Juice ပဲ တောက် လျှောက် သောက်လာတာ၊ စားသောက်ဆိုင်ကောင်းကောင်းတစ်ခုကို မောင်းကွာ... ဆာလှပြီ”

“အိုကေ...”

“ဝူး...”

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

လိပ်ပြာခြုံတဲ့တောင် ၁၁၉

“ကိုကြီး... လာလေ၊ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေ ပက်ကင်တူတူ ဖောက်ရအောင်”

“မွန်မွန် ဖောက်ချင်ဖောက်နှင့်ပါ၊ ညည်းစီစီကြီးဖြစ်နေလို့ ကိုကြီး ခြံထဲ ခဏဆင်းလိုက်ဦးမယ်”

ဇနီးအသစ်စက်စက် မျက်ခြယ်ရွယ်လေးကို ခန်းဝင်အိပ်ခန်းထဲ ပစ်ထားခဲ့နိုင်လောက်အောင်ပင် ရင်ထဲ သောကဖိစီးနေသော ဦးဘတူ အောက်ထပ်သို့ သက်ပြင်းတပူပူ ရှိုက်ရင်း ဆင်းလာခဲ့သည်။

မောင်ထွေးက အာစရီ နှပ်ပြီအထင်နှင့်.. ဘဝသရုပ်ဖော် (ဆင်းရဲသား) ကားတစ်ကား ကြည့်နေသည်။ သူ့ဆရာကို မြင်မှ ဖျတ် ကနဲ ရီမှန်နှင့် လှမ်းပိတ်ရင်း...

“အာစရီ ဘာလိုလို့လဲ... ဘာလုပ်ပေးရမလဲ!”

“နေ... နေ... မင်းကြည့်စရာရှိတာ ဆက်ကြည့်၊ ငါ ခြံထဲ ဆင်းမလို့၊ ညည်းစီစီကြီးဖြစ်နေလို့”

“ဟာ... အာစရီကလည်း (၁၁)နာရီထိုးတော့မယ်၊ မင်္ဂလာ ဦးညဆိုတာလည်း သတိရဦးလေ၊ မလန်းရင် လန်းသွားအောင်”

လက်ကာပြု၍ ဖိနပ်စီးရင်းက...

“မောင်ထွေး ငါ့အတွက် ဘာမှမလုပ်နဲ့ ငါတစ်ယောက်တည်း ခဏနေချင်လို့”

ပြောပြောဆိုဆို ခြံထဲ အိမ်ရှေ့တံခါးမှ ဆင်းချလာခဲ့သည်။ ပန်းခြံထဲရှိ သစ်သားဒန်းတွင် လေပူမှုတ်၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဘိုးဘွားမိဘအမွေနှစ်နှင့် ခြံနှင့်အိမ်ကြီးကို ဦးဘတူ မျက်ရည် အဝိုင်းသား ငေးနေမိလေသည်။

စိတ်အတွေးက . . .

မင်္ဂလာပွဲပြီးစီးသည်အထိ ထိုင်စောင့်နေသော မောင်မောင် အေးဝင်းနှင့် ဧည့်သည် စိနလူမျိုးတစ်ယောက်ဆီ ပြန်ရောက်သွား၏။

“မင်္ဂလာပါ ဦးဘတူ၊ ဦးဘတူကို ဟောဒီက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ တကူးတက အချိန်ပေးပြီး ထိုင်စောင့်နေတာပါ။ ဒါ ဦးဘတူပဲ လော်ပန်၊ သူကတော့ ရှောင်လန်ဖတ်ပါ။ မြန်မာနာမည်က အဲ. . .”

“ကျွန်တော့်နာမည် ဦးမျိုးခင်ဖြစ်ပါသည်ခင်ဗျား၊ တွေ့ရတာ မင်္ဂလာပါ”

မြန်မာစကားပြောသင်တန်း တက်ထားပုံရသော တရုတ်ကြီးက ခပ်လေးလေး ခပ်ပီပီ ပြောရင်း ဟင်းချိန်းကြီး ပတ်ထားသော လက်တစ်ဖက် ကမ်းပေးသည်။ ဦးဘတူက လက်ဆွဲလှုပ်ယမ်းရင်း . . .

“ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ . . . ကိစ္စအထူးမရှိရင် သတို့သမီး သွားခေါ်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးပါမယ်”

မောင်မောင်အေးဝင်းက ပျာပျာသလဲ ဝင်ပြောသည်။

“သတို့သမီး မခေါ်ပါနဲ့၊ ကိစ္စအရေးကြီးပါတယ်၊ ဦးဘတူ အမည်ပေါက်တဲ့ ခြံနဲ့အိမ်ကို ဒီက လော်ပန်က ကြိုက်ဈေးပြောပါတဲ့၊ ငွေနဲ့ ချေရမလား၊ ချက်ခံနဲ့ ပေးရမလားတဲ့၊ အခု ဈေးတည့်ရင် နက်ဖန် ငွေချေချင်ပါတယ်တဲ့”

ထင်တော့ထင်သားဟု ဦးဘတူ၏ အတွင်းသား တစ်နေရာက မြည်သံပေါ်လာ၏။ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ နှမော့ခြင်းသည် ပျော်ရွှင်နေသော

ပတ်ဝန်းကျင်ထဲ စိမ့်ကနဲ ဝင်လာ၏။

“စဉ်းစားပါရစေဦးဗျာ . . . တစ်ရက်နှစ်ရက် . . . အဲ. . . တစ် ပတ်လောက် အချိန်ပေးပါဦးလား၊ ကာလပေါက်ဈေးလည်း ကျွန်တော် စနည်းမနာရသေးလို့ပါ”

မောင်မောင်အေးဝင်းက ဝယ်လက်ခေါ်လာသူဖြစ်သမို့ . . .

“စိတ်မရှိပါနဲ့ ဦးဘတူ၊ ကားပြန်ဝယ်ပေးဖို့ ကျွန်တော် တစ်လ တောင် အချိန်ပေးထားခဲ့တာ၊ အခု ငါးရက်စွန်းနေပြီလေ၊ ကျွန်တော့် ချွေးနည်းစာ သမ္မာအာဇီဝနဲ့ အမှန်တရားနဲ့ ရှာထားတဲ့ကားဗျ အမှန် တရား ဘက်တော်သားကြီးရ”

ဦးဘတူ ကားကနဲ ကျကျန်လေခဲ့သောအဖြစ်။

အမှန်တရားနဲ့ ဝယ်ထားပါသတဲ့။

“အီးဟီး . . . ငါ့ကို အမှန်တရားဘက်တော်သားကြီးရတဲ့၊ မိုး နတ်မင်းနဲ့တကွ နတ်ဘုံက ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ရေ၊ ဘမင်း ရက်စက်ခဲ့ တဲ့ သားဖြစ်အင်ကို မြင်လှည့်ကြပါတော့ . . . အီး . . . ဟီး”

ခြံပွဲချ ငိုကြွေးရင်း နှာခေါင်းထဲက စီးကျလာသော နှာရည်များ ကို ပြီးကနဲ ညစ်ထုတ်၍ အဆင်ပြေသလို ပစ်ထုတ်လိုက်သည်တွင် ဆရာအာစရိကို တိတ်တဆိတ် နောက်ယောင်ခံ ချောင်းကြည့်နေသော မောင်ထွေးမျက်နှာပေါ် ဗျတ်ကနဲ လာကပ်သည်။ မောင်ထွေး လက်နှင့် တို့၍ နမ်းကြည့်သည်။ ဘာအနံ့မှ မရ၍ လျှာနှင့် တို့ကြည့်မိ၊ ငံကျိကျိ၊ ထို့။ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးရင်း မျက်နှာကို ပုဆိုးနှင့် သုတ်သည်။ ခလုတ်က တိုက်ပြန်သည်။ (အပေါ်စား ဗီဒီယို ဟာသကွက်မျိုး တကယ့်လက်တွေ့ ဖြစ်နေတာပါ။ စာရေးသူ)

“အီးဟီး . . . တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ ရနိုင်တဲ့ မင်္ဂလာဦးညမှ အိစက်ညက်ညောတဲ့ ဖဲမွေ့ယာပေါ်မှာ စိတ်ရိုလက်ရို ချစ်ဗျူဟာ မခင်း ကျင်းနိုင်အောင် . . . အဟီး . . . ဘမင်းနှိပ်စက်ရက်လေခြင်း . . . အဖေ ရေ . . . ဟေ့”

သူ့အာစရိ ငိုသည်ကို တစ်သက်မှာ သည်တစ်ခါသာ မြင်ဖူး

သော မောင်ထွေးလည်း ခံစားရသဖြင့် မျက်ရည်တွေတွေကျလာသည်။
အတွင်းသိမ့် အာစရိရင်ထဲ သူ ဝင်ကြည့်စရာတောင် မလို။ ငို အာစရိ။
ငို။ မောင်ထွေးပါ သခင်အားရ ကျွန်စာဝ ရောငိုမည်။ အဟီး...။
ခြုံကွယ်က ငိုချလိုက်သောအသံကြားမှ ဦးဘတူ အငိုတိတ်ပြီး...

“ဟိတ်ကောင်... မင်းက ဘာလို့ ငိုတာလဲ!”

“အာ... အာစရိ ငိုသံကြီးက မောင်ထွေးဟတ်(တ်)ကို ထိ
တယ် ဆရာ၊ ဆရာရယ်ရင် လိုက်ရယ်နေကျ တပည့်ပဲ၊ ဆရာ ရှားရှား
ပါးပါး ငိုနေတာကို လိုက်မငိုရင် ဘယ်မှာ တပည့်ကောင်း ပီသတော့မှာ
လဲ အာစရိရဲ့၊ ဟီး... အဟီး... ရွတ်... ရွလွတ်”

“အေး... မင်းပြောတာ သဘာဝ ကျတယ်၊ အမှန်တရား
လည်းဖြစ်တယ်၊ ငိုကွာ... ငို... မင်းပဲ ဆက်ငိုနော့”

“အွန်... ဆရာက အငို ‘စတော့’ လိုက်တော့ ကုန်တော်တစ်
ယောက်တည်း တစ်ကိုယ်တော် ငိုရမှာ ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီး အာစရိရဲ့၊
အာစရိ ရှေ့က ဦးဆောင်ငိုမှ ဖီးလ်အပြည့်နဲ့ တပည့်နောက်က ပို့ငိုလေး
ငိုလို့ကောင်းမှာပေါ့၊ လုပ်ပါ ဆရာရယ်၊ အပြောလေးနဲ့ အငိုလေးနဲ့...”

ဦးဘတူ အိမ်ကြီးကို လွမ်းမောတသစွာ လှမ်းကြည့်ရင်း မ(ဒ်)
သွင်းပြန်သည်။

“မင်းစဉ်းစားကြည့်... ကမ္ဘာမကြေစီချင်းမှာတောင် ပါသေး
တယ်ကွာ၊ xx တို့ဘိုးဘွားအဖေအနှစ်မို့ xx ချစ်မြတ်နိုးပေ xx တဲ့”

မောင်ထွေးက ငိုသံပါကြီးကို ဝမ်းခေါင်းသံ EFFECT ပါ ထည့်
၍...

“xx ပြည်ထောင်စုကို အသက်ပေးလို့ xx တို့ကာကွယ်မလေ
xx ဒါ xxx တို့ပြည် xxx ဒါ...”

“ဟေ့ကောင်... ဒါ နိုင်ငံတော်အခမ်းအနား မဟုတ်ဘူး၊
နိုင်ငံတော်သီချင်းဆိုတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါစကားပြောချင်လို့ သီချင်းနဲ့
နီဒါန်းပျိုးနေတာ... ရပ်တော့...”

“ဟုတ်”

“ဒီအိမ်ကြီးဟာ ငါ့ဘိုးဘွားဘီဘင်လက်ထက်ကတည်းက
မိသားစုအဆက်ဆက် နေလာတဲ့အိမ်ကြီး၊ အဟီး... ငါ့လက်ထက်ကျ
မှ... အဟီး... တရုတ်ကြီးကို အပြီးရောင်းရတော့မယ့်အဖြစ်၊ ငါ့ရင်
ထဲ မချီအောင် ဗလောင်ဆူနေပြီကွ၊ အဟီး... ဟင့်၊ ဘမင်း ဘမင်း...
ဘမင်း... ဒါ ရက်စက်တာကွ... အဟီး၊ ငါ့မှာ မင်္ဂလာဦးညလေးကို
တောင်မှ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ထဲထဲဝင်ဝင် ဖြတ်သန်းခွင့်မရတဲ့
အဖြစ်၊ ဟေ့ကောင်... လိုက်ငိုလို့ရပြီ... ငိုလေကွာ...”

“ဟုတ်ကဲ့ အာစရိ... အဟီး... ဆရာကတော် ပူပူနွေးနွေး
လေးက အဟီး၊ အခေါ်ခိုင်းလို့... အဟီး... မောင်ထွေး...
အဟင့်... သံဆင့် တမန်ဆင့် လာခေါ်တာပါ... အဟီး... အဟူး၊
ပက်ကင်ဗူးတွေ အ ဂူတူဖောက်... ရအောင်တဲ့”

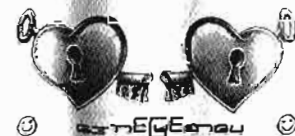
“ဇေး... ဟုတ်သား၊ ငါ ပက်ကင်သွားဖောက်ဦးမယ်၊ မင်း
တစ်ယောက်တည်း ဆက်ငိုတော့၊ ငါ့အတွက်ပါ အပိုဆောင်းပြီး သာသာ
ထိုးထိုးလေး ဆက်ငိုကွာ... အဟင့်၊ အိမ်တော့ ရောင်းရတော့မယ့်လို့
မင်းငိုရင်း... ငိုရင်း... ငါ့ဘိုးဘွားဘီဘင်ကို ရှင်းပြလိုက်...”

ဦးဘတူ ထ၊အသွားတွင် မောင်ထွေးက ပုဆိုးစ ဆွဲပြီး (ကျွတ်
မလိုဖြစ်သွား)...

“နေပါဦး အာစရိ... သူတို့ သီချင်မှာပဲ၊ ဘယ်ဈေးပေါက်လို့
ဘယ်လောက်ရသလဲ မေးရင် ဘယ်လိုဖြေမလဲ!”

“ငါလည်း မသိသေးဘူး၊ အေး... ရတဲ့ဈေးနဲ့ ရောင်းမယ်ပဲ
ပြောလိုက်”

“အောရိတ်(တ်) အာစရိ”
ဤသို့ ဦးဘတူ တလူလူ အပူမီးခိုင်းနေစဉ်ကြိုက်ဝယ်...။

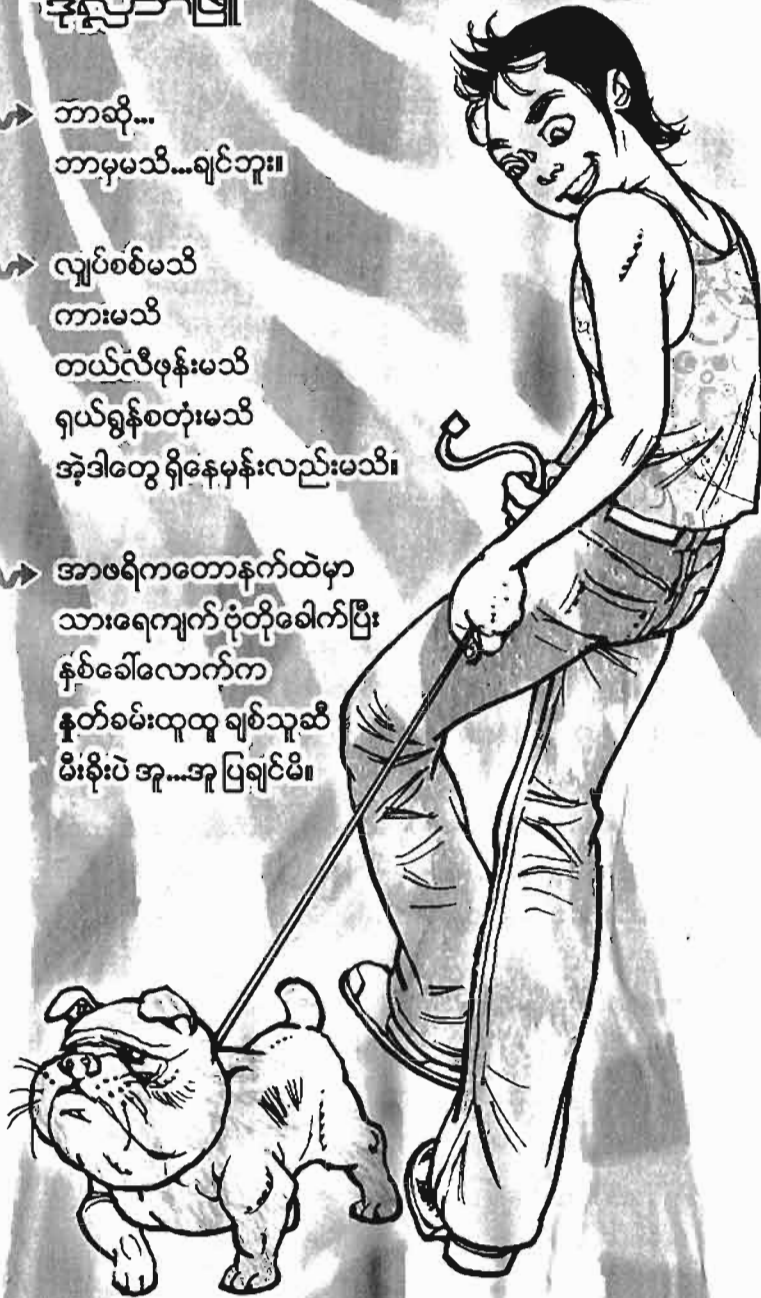

‘ဒုလ္လဘခြုံ’

→ ဘာဆို...
ဘာမှမသိ...ချင်ဘူး။

→ လျှပ်စစ်မသိ
ကားမသိ
တယ်လီဖုန်းမသိ
ရှယ်ရွန်စတုံးမသိ
အဲ့ဒါတွေရှိနေမှန်းလည်းမသိ။

→ အာဖရိကတောနက်ထဲမှာ
သားရေကျက်ဝံတိုခေါက်ပြီး
နှစ်ခေါ်လောက်က
နှုတ်ခမ်းထူထူ ချစ်သူဆီ
မီးရိုးပဲ အူ...အူ ပြချင်မိ။

အခန်း(၁၄)

လေအေးစက်နှင့် ပန်းရနံ့တစ်မျိုး ထုတ်လွှတ်ထားသော
ကြောင့် သီးသန့်စားသောက်ခန်းလေးသည် အေးမြမွှေးကြိုင်နေ၏။
မှာထားသော အစားအသောက်များက စားပွဲဝိုင်း ပြည့်လှပြည့်ခင် ရှိနေ
သည်။

နောက်ဆုံးမှ ရောက်ရှိလာမည့် ငမန်းတောင်ဟင်းချိုကို စောင့်
ဆိုင်းရင်း သူက ဘတ်ပိုင်ဇာဗူးကို ဒုတိယမြောက် ဖွင့်သည်။ ဇော်ဇော်
က မမအယ်နီ ခွင့်ပြုသော်လည်း ဘီယာပင် မသောက်။ GAMES
ချိန်းပွဲရှိသည့်အတွက် သူ့ကြိုက်သောဟင်းတွေကိုသာ ပေါင်မုန့်ပူပူ
တစ်ဖဲ့နှစ်ဖဲ့နှင့် စားနေသည်။

မမအယ်နီက ဝိုင်ချိုတစ်ခွက်ကို ပြန်ချရင်း...

“အရမ်း ဈေးသက်သာနေတယ်ကွ. . . ဒီတစ်ဝိုင်းလုံးမှ ယူ
အက်(စ်)တစ်ရာတောင် မပြည့်ဘူးဆိုတော့ အရမ်းတန်တယ်”

သူက ဘီယာဗူး တစ်စုပ်စုပ်၍. . .

“မမအယ်နီ လခဘယ်လောက်ရလဲဟင်၊ ဘာလုပ်တာလဲ!”

“လခ မသိတာတော့ ရှိပါစေ၊ မမ ဘာလုပ်သလဲဆိုတာတော့
မင်းသိဖို့ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ဇော်ဇော်ကို မေးမကြည့်ဘူးလား!”

သူမကို ဂရုမစိုက်သောသဘောဖြစ်နေ၍ မမအယ်နီ ကွဲမြဲတို
သွားပုံရသည်။

(စိတ်တော့ မဆိုးဘူး၊ ကွဲမြဲတော့တိုတယ် ဟူသော မြန်မာ
စကားပုံကို ကြိုတုန်း ရှင်းပြပါရစေ။ သိသူများ တိတ်တိတ်နေပါ။

သားမက်လယ်ထွန်ရာကို ယောက္ခမက အချိန်တန် အချိန်မှန်
ထမင်းပွဲလေ့ရှိပါသတဲ့၊ တစ်နေ့. . . နေမွန်းတော်တော်လွဲမှ ထမင်းထုပ်
ရောက်လာပါသတဲ့. . . စိတ်တော့ မဆိုးဘူး၊ ဟိုမှာ ကွဲမြဲတော့ တို
သွားပြီဟု အေးအေးဆေးဆေး လက်ညှိုးထိုးပြပါသတဲ့။ ယောက္ခမ၏
ကွဲအမြီးကို မီးဖုတ်၍စားထားခြင်းသာပါ။ မသိသူ တော်တော်များပါ
လိမ့်မယ်။ စကားချပ်။)

“ဇော်ဇော်ကကော အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ‘မင်း’ ကို ကိုယ့်
အစ်မ ဘာများလုပ်ကိုင်စားသောက်သလဲလို့ ပြောမပြဘူးလား!”

“မမကလည်း. . . ကိုမင်းက ဘယ်တုန်းက ဘယ်သူ့အကြောင်း
စပ်စုတာ မြင်ဖူးလို့လဲ!၊ သူက ဖာသီဖာသာပဲ နေတတ်တဲ့ဟာ”

“အေး. . . ကောင်းတယ်. . . ကောင်းတယ်၊ ငါကတော့
အလုပ်တွေဝင်ငွေတွေ ပစ်ပြီး ခိုင်သုံးထောင်အဝေးကနေ ငါဂရုစိုက်တဲ့
မင်းတို့ဆီ တကူးတကလာ၊ တစ်လကိုးသီတင်း အချိန်လာဖြုန်းနေရ
တယ်၊ ငါ့ကိုတော့ မင်းတို့က ဖုတ်လေသည့်ငပိ ရှိလေသည်လို့တောင်
မအောင်းမေ့ကြဘူးပေါ့. . . ဘလာဒီး. . . ရှစ်”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပေသည်။ လူ၏မနောသည် မိမိ ဂရု
စိုက် တန်ဖိုးထားသူက မိမိကို ပြန်၍ဂရုစိုက်တန်ဖိုးထားသည်ကို အင်

မတန် လိုချင်သောသဘောရှိသည်။ ဘမင်း သူ့ Memory ကို အမြန်
ဆုံး Recall ပြန်ခေါ်ယူသည်။ ဇော်ဇော်၏ website တွင် မမအယ်နီ
အကြောင်း တစ်ခါဖတ်ဖူးသည်။ ပြန်ခေါ်စမ်း၊ ပြန်ပေါ်စမ်း၊ ဟုတ်ပြီ၊
ရပြီ။

“မင်းက မမအယ်နီ စိတ်ဆိုးတာ ချစ်စရာကောင်းလို့ တမင်
နောက်တာပါ၊ မမလုပ်နေတာ Asst:Manger ရေပလွန် အလှကုန်
ပစ္စည်းကုမ္ပဏီမှာ၊ စက်ရုံက ကယ်လီဖိုးနီးယားမှာ”

ခုမှပင် မမ ပြုံးတော်မူလာသည်။ သူ့စကားလုံးအသုံးအနှုန်းက
လှသည်လေ။ ဤသည်ပင် ဘမင်း၏ I.Q နှင့် ပါးရည်နပ်ရည် ဖြစ်လေ
သည်တမ့်။

မမ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စားရင်းသောက်ရင်းက. . .

“မင်း. . .”

“ဗျာ. . .”

“ဇော်ဇော်နဲ့ အပြီးလာနေပေးပါလားကွာ၊ မမတို့ စိတ်ချချင်လို့”

“ခုလည်း နေနေတာပဲလေ”

“အပြီးနေဖို့ ကတိပေးရင် မင်းတို့ စီးနေတဲ့ Super Roof
ကားဟောင်းနဲ့ ဒီပြင်ကားသစ် မမ မပြန်ခင် လဲသွားပေးမလို့”

ဇော်ဇော်က ရဲ့ရဲ့ဟု ကလေးလို ထ၊အော်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ မင်း. . . ကတိပေးသလားဟင်”

“ဟင်း. . . ဟင်း. . . ကျွန်တော်ကလည်း အိမ်ပြန်မနေချင်သူ
ဆိုတော့ သိကြားမင်း ယက်ပေးတဲ့ ကဗ္ဗလာ မိုးရွာတာနဲ့ ကွက်တိပါပဲ၊
သိပ်ပေးတာပေါ့”

မမ တော်တော်ကြည်နူးသွားပုံရသည်။ နဂိုက ရွဲနေသော
ကြယ်ညီနောင်မျက်လုံးအစုံ နောက်ထပ်အရောင်သွင်း၍ လင်းကနဲ
လက်သွား၏။

“ဝမ်းသာတယ်ကွာ. . . ဒါဆို ဇော်ဇော် အခုစီးလာတဲ့ Su-
per Roof ကို ရတဲ့ဈေးနဲ့ အမြန်ဆုံး ရောင်းပစ်၊ မင်းတို့ ကားသစ်ထဲက

၁၂၈ နတ်ရွာစိုး

ဘာအမျိုးအစား လိုချင်လဲ! တစ်ထိုင်တည်းပြော၊ ပွဲစားတန်းမှာ အပြန်
ဝင်ဝယ်မယ်”

“ဟာ... အဲ့ဒါတွေ ဇော်ဇော် လုံးဝလုံးဝ မကျွမ်းကျင်ပါ။
ခေါင်းရှုပ်လည်း မခံနိုင်ပါ။ အခုကားရောင်းပြီးရင် ဇော်ဇော် မောင်းချင်
တာက Suzuki R+ ဝက်ဂွန်ပဲ၊ အရုပ်ကလေးလို့ပဲ ချစ်စရာလေး...
အဖြူရောင်”

“ကဲ... မင်းရေး... မင်းအရည်အချင်း ပြစမ်းပါဦး”

ဘမင်း ပြီးလိုက်သည်။

ခင်မောင်ရင်အပြုံး၊ ကျော်ဆွေအပြုံး ရှုံးလောက်သည်။

“ဇော်ဇော်... အခုကား ဘယ်လောက်နဲ့ ဝယ်ထားတာလဲ
မှတ်မိလား!”

“အဲ့ဒီတုန်းက... အင်း... (၁၁၀)ထင်တယ်”

“အခု ဘယ်လောက်ရရင် မင်းပြန်ထုတ်မလဲ!”

“ကားဈေးပေါက်ဈေး ဇော်ဇော်မသိဘူး၊ အရင်းပြန်ရရင် ထု
လိုက်၊ ကားက ကျနေပြီ”

မမကို မျက်နှာမူလိုက်သည်။

“မမက မင်းအရည်အချင်းပြဆိုလို့ ပြမှာနော်၊ ဒီကနေ ထ
အပြန်မှာ မမ စူဇူကီးအဖြူလေးနဲ့ အိမ်ပြန်ချင်လား!”

“ရဲ့ရဲ့... ရဲ့ရဲ့”

ဇော်ဇော်အော်သံဖြစ်သည်။ မမအယ်နီက...

“လုပ်လိုက်လေ... ငွေတော့ မပါဘူး မင်းရေး၊ Cheque တော့
ပါတယ်၊ အစိမ်းယူမယ်ဆိုလည်း ရတယ်”

“ကောင်းပြီ... မမဟင်းဆက် ခဏပေး၊ အေးအေးဆေး
ဆေး နာရီဝက်ပဲ အချိန်ပေး၊ ဇော်ဇော်... အဖြူလေးနော်”

“အိုကေ... white pure white”

မမဟင်းဖုံးကို ကိုင်၍... သီးသန့်ခန်းအပြင်ဘက် သူထွက်
လိုက်သည်။ နံပါတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည်။

လိပ်ပြာခြံတဲ့စောဝီ ၁၂၉

“မကွင်းနစ် စိုးဈာန်လား၊ ငါ ဘမင်းပါ”

“ပြော... ကိုမင်း၊ ကားဘာဖြစ်သလဲ!”

“မင်းက ဖုံးဝင်တာနဲ့ ကားတစ်စင်း ပျက်တယ်ပဲ ထင်ထင်နေ
တော့တာပဲ... လခွီးမှပဲ၊ ဟိုနေ့က ငါမောင်းလာတဲ့ကားကို (၁၅၀)ပေး
မယ်ဆိုတဲ့ ဝယ်လက် သေချာလား... အရေးကြီးတယ်ကွ”

“ရောင်းမှာ သေချာလား!”

“ဘမင်းပါကွာ... ခြင်ထောင်ထဲက ခြင်တောင် လက်ဖမိုး
ပေါ် သွေးဝအောင် အကိုက်ခံပြီးမှ အပိုင်ရိုက်တာ မင်းသိပါတယ်၊
အဲဒီဝယ်လက် နာရီဝက်အတွင်း ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး လာနိုင်မလား!”

“ကံအားလျော်စွာပါပဲ... ဟဲဟဲ၊ အခု ငွေထုပ်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်
ဝပ်ရှော့ထဲ ရောက်နေတယ်၊ Super Roof တစ်စီး အရောင်းအဝယ်
မတည့်ခဲ့လို့”

“ကောင်းတယ်... သေသေချာချာ နားထောင်၊ (၁၅၀)ထဲက
သုံးဆယ်ကို မင်းသပ်သပ်ဖယ်ထားခဲ့၊ မင်းသိမ်းထား၊ (၁၂၀)ထည့်ပြီး
ကားလာယူ၊ အခု အမြန်ဆုံး လာယူ၊ ဒီဘက်က ငါတာဝန်ယူတယ်၊
လာယူရမယ့်လိပ်စာက...”

သူ လိပ်စာပြောလိုက်သည်။ (၁၅)မိနစ်အတွင်း လာယူနိုင်
ကြောင်း ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် စိုးဈာန် အကြောင်းပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင် စိုးဈာန်၊ မင်းရမယ့်ပွဲခ တစ်ဝက်တိတိနော်၊
ငါ့အတွက်”

“စိတ်ချ အာစရိလေး... အရိဂတ်တော့ ကိုမတ်စု”

ကားရောင်းပြီးသွားပြီဖြစ်ပါသည်။ ဟုတ်ကဲ့... ကားဝယ်ပါ
တော့မည်။ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို နှိပ်ပြန်သည်။ နှစ်ခါနှိပ်မှ ဝင်သွား
သည်။

“ကိုဝင်းမောင်စိန်... ခင်ဗျားမှာ ရှိနေတဲ့ကားတွေထဲက စူဇူ
ကီး ဘရင်းနယူး အဖြူရောင် ကျွန်တော်ပြောမယ့်လိပ်စာကို အခုချက်
ချင်း မောင်းယူလာခဲ့၊ ငွေရော ချက်ခံရော နှစ်ခုလုံး တစ်ပေါင်းတည်း

တစ်ထိုင်တည်း ရှင်းမယ်၊ ကျွန်တော် မီးသေတယ်၊ သုံးဆယ်တင်ရိုက်၊ ပွဲခလည်း ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ ခင်ဗျားပေးရမှာပါ။ ထုံးစံ အတိုင်းပေါ့... ဒါပဲ”

သူ လိပ်စာပြောလိုက်သည်။ ဝင်းမောင်စိန်ကလည်း မိနစ်(၂၀) အတွင်း ရောက်အောင်လာမည်တဲ့။ သူ ဖုံးပြောစဉ်... recording ခလုတ်ကို မှားနှိပ်မိပြီး (Memory)ကို ပြန်ဖျက်လိုက်ရန် တစ်ကွက်မေ့ သွားသည်။

ဤသို့ဖြင့် (၁၅)မိနစ်ခန့်တွင် ဗေါ်ဗိုကားတစ်စင်း စားသောက် ဆိုင်၏ပါကင်တွင် ထိုးဆိုက်လာ၏။ အသင့်ရပ်စောင့်နေသောသူက ဗေါ်ဗိုကားထဲ ဝင်လိုက်၏။

“ဟောဒီမှာ ကားသော၊ ဟောဒီမှာ စာအုပ်၊ ကျန်တဲ့ စာရွက်စာ တမ်းတွေ စိုးဈာန်ဆီ နက်ဖြန်ပို့ထားမယ်”

ကားပွဲစားလောကနှင့် မကွင်းနစ်လောကတွင် နာမည်တစ်လုံး နှင့် နေထိုင်သော စိုးဈာန်ကြောင့် ဝယ်လက်သည် အထူးစိတ်ချယုံကြည် နေ၏။

စိုးဈာန် အာမခံသောကား၊ စိုးဈာန်ပါသောပွဲသည် အထစ် အငေါ့ ဘယ်တော့မှမရှိ၊ ပွဲပြီးမီးသေချည်းဖြစ်ခဲ့သည်။

စိုးဈာန်ကလည်း ဘမင်းကို အတွင်းသိ။ ဘမင်းထံမှ လာသော သတင်း၊ ဘမင်းတည်သောပွဲသည် ဘယ်နံရောအခါမျှ လွဲသည်ဖယ် သည်မရှိ၊ ကွက်တိချည်းပဲဆိုတာကို စိုးဈာန်က (အကြိမ်ကြိမ်မျှ) ယုံ သည်။

ကားထဲတွင်ပင် အထုပ်လိုက် ရေတွက်သည်။ သေချာပြီ၊ (၁၂၀)အတိ။ အားလုံး ရှိတ်ဟင်းလုပ်သည်။ စိုးဈာန်နှင့်ဘမင်းက လက် ဝါးတောင် မိုးပေါ် ထောင်၍ရိုက်လိုက်သေးသည်။ ဆာလာအိပ် ဆွဲ၍ သူ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။ ဝယ်လက်ကိုယ်တိုင် Super Roof ကို တက်မောင်း၍ထွက်သည်။ ဗေါ်ဗိုမောင်းရင်း စိုးဈာန်က နောက်ပြန် လက်ပြသွားသေးသည်။ လက်လေးချောင်း ထောင်ပြသွားသည်။ ဆုံနေ

ကျ ဘီယာ Pub ၌ ညနေလေးနာရီဆိုသော သဘောဖြစ်သည်။ ဒါပါပဲ။

မမနှင့် ဇော်ဇော် စားသောက်ဆဲ စားပွဲစွန်းပေါ်သို့ သူ ငွေအိပ် ပစ်တင်လိုက်သည်။ ဇော်ဇော်ပြလိုက်သည်။

“(၁၂၀)ရတယ် ဇော်ဇော်၊ မကြာခင် ဝက်ဂွန်အဖြူလေးမောင်း ပြီး ဈေးရောင်းသူတစ်ယောက် ဒီစားပွဲကို ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ ကိုယ့် ဟာကိုယ် ဈေးမေးဈေးဆစ် ဝယ်ပေရော”

“ဟွန်း... မင်းတို့ ကားရောင်းကားဝယ်ကလည်း အမေရိကား ကို စံချိန်အမှီ လိုက်နေတာကိုးကွယ်၊ ကုန်တိုက်မှာ ငါးသေတ္တာ ဝယ် သလိုပါပဲလား”

“အဲဒါ မမ မြင်ချင်တဲ့အရည်အချင်းထဲက အပြင်ကို ဖိတ်ကျ လာတဲ့ အရည်လေးတစ်စက်နှစ်စက်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ငှင်း... ငှင်း”

ဘမင်းက ကားပါကင်ကို လှမ်းမြင်သာသော စားသောက်ခန်း ပြတင်းလိုက်ကာတစ်ခုကို ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်ရင်း...

“ငါစားဦးမယ်ကွာ၊ ဇော်ဇော်... မင်း ကြိုက်တဲ့အရုပ်ကလေး လှမ်းကြည့်ထား... ဝင်လာတော့မယ်”

ဟင်းဖုံး စားပွဲပေါ် ချရင်း ဘီယာနောက်တစ်ဗူး ဖောက်စုပ် သည်။ ဘဲပေါင်းကို ပလုပ်ပလောင်း စားသည်။ မမက ဝိုင်စုပ်ရင်း...

“(၁၁၀)နဲ့ ဝယ်ပြီး ဖွတ်ဖွတ်ကြေအောင် စီးထားတဲ့ကားကို (၁၂၀)ရအောင် ပြန်ရောင်းနိုင်တဲ့ မင်းကို ဇော်ဇော်က အမြတ်ငွေ ဆယ်သိန်း offer လုပ်သင့်တာပေါ့”

“ဇော်ဇော်တို့က ပေးပြီးသားပဲ”

“ကျောင်းမှာကတည်းက မရှိရင် တောင်းသုံးနေကျပါ မမရယ်၊ ငွေဆယ်သိန်းနဲ့ မင်းကို တန်ဖိုးမဖြတ်ပါနဲ့၊ နောက်ဝယ်မယ့်ကားလည်း မင်းနဲ့ဇော်ဇော်ပဲ စီးမှာလေ၊

မမ ထပ်စိုက်ရမယ့် ငွေဆယ်သိန်း သက်သာလည်း နည်းလား ဟု”

၁၃၂ နတ်ရွာမိုး

မမ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးရင်း သူ့ကို ရွန်းရွန်းလက်လက် ခဏ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“၁၀၉ ၁၁၀ လေးက ငွေဆယ်သိန်းကို ငြင်းတယ်တဲ့၊ မင်း မမ တစ်ပတ်ဝင်ငွေကို သိလား!”

“ဘယ်သိမှာလဲဗျ”

“မမ ဖက်ရှင်ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အခစား အကြံပေးလည်း လုပ်တယ်၊ Idea is our business တဲ့. . .

အကြံဉာဏ်ဟာ ကျွန်တော်များရဲ့လုပ်ငန်းစဉ်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်လို့ ဆောင်ပုဒ်ချိတ်ထားတဲ့ Eastern Beauty Company မှာပေါ့၊ မမတစ်ပတ်ဝင်ငွေ ယူအက်စ်လေးထောင်ကျော်တယ်”

“ဗျာ. . . တစ်လကို ဒေါ်လာသောင်းခြောက်ထောင်”

သူ ပေါက်ဈေးနှင့် မြှောက်ရင်း စိတ်ထဲက တွေးလိုက်မိသည်။
အင်း. . . ငါ့ရှေ့မှာ ထိုင်နေတာ မီလျံနာမကြီးပါလားဟ. . . ဟဲ့။

“ဟော. . . ဟော. . . ဟိုမှာ ဇော်အရုပ်ကလေး ဝင်လာပြီ၊ ဈေးဆစ်နော်၊ တင်ရိုက်တတ်တယ်. . . သတိထား”

ဤသို့အားဖြင့် ငွေသားသိန်း(၆၀)သည် အလွယ်တကူ ဘမင်းအိပ်ကပ်ထဲ လျှောကနဲ ဝင်လာလေ၏။ ပေးရသူလည်း ကျေနပ်သည့်အပြင် အထင်တကြီး ကျေးဇူးတင်တင် ရွှင်ရွှင်ပြပြ ဖြစ်ကြရလေသည်။

“ကဲ. . . မမ ယုံပြီမဟုတ်လား၊ ဇော် ရွေးချယ်ပေါင်းသင်းတဲ့ ဇော်အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းရဲ့ အရည်အချင်း”

“ယုံပါသတဲ့တော်. . . မြန်မာပြည်မှာလည်း ယမ်းမီးခြစ်၊ ဂတ်စ်မီးခြစ် ဝယ်သလို ကားဝယ်လို့ရကြောင်း လက်တွေ့မြင်ဖူးသွားပါသတဲ့”

“ဒါဆို မမတို့ အဆင်ပြေသလို ပြန်လာခဲ့၊ ဇော်ဇော် ကားလေး မောင်းကြည့်ချင်တယ်၊ ပြီးတော့ Game ဆော့ဖို့ ဂျူးမလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဒိတ်ထားတယ်”

“ဝမ်းသာတယ် မောင်လေး. . . ပြန်နှင့်၊ မမ မြန်မာသီချင်း မဆိုရတာ ကြာပြီ၊ ဒီဆိုင်မှာ K.T.V ကောင်းကောင်းရှိပုံရတယ်၊ အေး

လိပ်ပြာခြုံတဲ့တောင် ၁၃၃

အေးဆေးဆေး သီချင်းဆိုချင်တယ်၊ အသံပါ တစ်ခါတည်း သွင်းယူသွားလို့ ရ၊မရ မေးပေးပါ မင်းမင်းရယ်”

“စုံတွဲဟစ်ပေါ့. . . ကဲ. . . ဇော်ဇော်သွားပြီ၊ တခုတာ ချဲရီးယို”
ဤသို့အားဖြင့်. . .

အရပ်သုံး
ဝေါဟာရတွေ ပြောပါတယ်။
ဘာတဲ့...
ကမြင်းကြောထ...တဲ့
ဖာသီဖာသာ...တဲ့
လပေါ်သရေ...တဲ့
ဟဲ...ဟဲ
ထဲထဲဝင်ဝင်
လျှောက်မတွေးနဲ့
အေပေးရဲ့
တေတေးဖြစ်တတ်တယ်...တဲ့
ကဲ...ဘာတွေလဲနော်
အဓိပ္ပါယ်ဖော်ရရင်
ရော်...ခက်ကပြီ။

အခန်း(K.T.V သီးသန့်ခန်း)

K.T.V သီးသန့်ခန်းသည် သီးသန့်ပီသစွာ သီးသီးသန့်သန့် ငြိမ်ဆိတ်နေ၏။ ဂျိတ်ခနဲ လျှော့တိုးမှန်တံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်သောအခါ ပြင်ပလောကနှင့် လုံးဝအဆက်အသွယ်ပြတ်သွားသော... သီးသန့် လောကငယ်လေး ဖြစ်သွား၏။ တာဝန်ရှိ ဝိတ်တာလေးက လိုအပ်သောမိုက်ခွက်နှင့် စက်တွေ ချိန်ညှိပေးပြီး...

“လိုအပ်ရင် ဘဲလ်နှိပ်လိုက်ပါခင်ဗျာ၊ အဲ့ဒီမှာ ဆိုချင်တဲ့ သီချင်း ဆိုနိုင်ဖို့ ကတ်တလောက် ရှိပါတယ်”

“ကလေး... ထမင်းစားခန်းက မမဝိုင်လက်ကျန်ပုလင်းနဲ့ ဘတ်ဝိုင်ဇာ(၆)ဦး၊ ဘာဘီကျူးအစုံတစ်ပွဲ ဒီထဲပို့ပေး”

အားလုံးရောက်ရှိလာပြီး ဂျိတ်ခနဲ အပြင်က လျှော့တံခါး ဆွဲ

ပိတ်သွား၏။ မမက အတွင်းတွင် LOCK ချ၍ အသေပိတ်လိုက်သည်။ သူ့နံဘေးဆိုဖာပေါ် အိကနဲ မမ ထိုင်၍ သီချင်းရွေးနေသည်။

ဘာရေးမွေးမှန်း သူမသိ။ မမကိုယ်သင်းနဲ့နှင့် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ကောင်းလှသော ထိုရေးမွေးနဲ့ကို သူ တစ်ဝကြီး ရှုရှိုက်လိုက်မိသည်။ မမသီချင်းရွေးနေဆဲ... ကတ်တလောက်ထဲ ဈာန်ဝင်နေ၏။

သို့တည်းမဟုတ် မင်း မမအလှကို အနီးကပ် တစ်ဝကြီး ကြည့် စမ်းဟု အခွင့်အရေးပေးထားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ အမေရိကား မသွားခင်က မမအယ်နီသည် မဆိုစလောက် ဝဝကန်ကန် ဖြစ်သည်။ ယခု စနစ်တကျ အဆီချ ဝိတ်လျှော့၍ တစ်ပတ်တွင် လေးရက် GYM ဝင်သည်ဟု တစ်နေ့က အိမ်မှာ ပြောပြဖူးသည်။ GYM ဆိုသည်မှာ ကိုယ်ကာယအလှ လေ့ကျင့်ရာ အားကစားရုံဖြစ်သည်။

အနီးစပ်ဆုံး ဥပမာပေးရလျှင် သူသဘောကျသော အင်ဂျ လီနာဂျီလီ၏အဆစ်အပေါက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂျီလီက ခြေဆန် လက်ဆန် ရှည်လွန်းနေသည်။ မမအယ်နီ၏ခြေဆန်လက်ဆန်က အနေတော်ဖြစ်သည်။ အသားကပ် ထုံးခြောက်ရောင် ဂျင်း(သရိုး ကွာ တား)ဘောင်းဘီကြောင့် မမ ခြေသလုံးသားဝါဝါသည် ဝင်းမွတ်နေ၏။ ဖန်သား ပင်စယ်လ်ဟီးနှင့် ပလက်တီနမ် FOOT-CHAIN က ခြေ ချောင်း၊ ခြေဖမိုး၊ ခြေသည်းအလှနှင့် လိုက်ဖက် ပဏာရနေ၏။

အပေါ်ပိုင်းက သူမ မက်မက်မောမော ဝတ်လေ့ရှိသည့် စွပ် ကျယ်ချိုင်းပြတ် တီရှပ်အထူစားက(ထုံးခြောက်ရောင် ဘောင်းဘီ ဝါကျင့်ကျင့်နှင့် ဆန့်ကျင်စွာ) နက်မှောင်နေ၏။ ထိုချိုင်းပြတ်တီရှပ် အပေါ်မှ ဘောင်းဘီအရောင်နှင့် ဝေ့စံကုတ်တိုနဲ့ကို ထပ်ဝတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ (ဒီလောက်ရေးပြနေတာတောင် မမြင်သေးရင် တေတေးလို့ မှတ်လိုက်မှာနော်)

“ဒီမှာ တွေ့ပြီကွ၊ အေးအေးအောင်ရဲ့ ၉၇၂၊ အသံမဖမ်းနဲ့ဦး၊ အစမ်းဆိုကြည့်ဦးမယ်၊ ဟဲလို... TESTING... ဟဲလို... လို လို လို” မထင်မှတ်စွာပင် အေးအေးအောင်၏ဆွဲငင်လှိုက်မောညှို့သံ

သည် မမအယ်နီ၏နှုတ်ဖျားမှ ပီပီပြင်ပြင် ထွက်လာ၏။ သူ့ ကြောင်အ သွားပြီး ပထမ VOCAL အသံမဖျောက်မိဟုပင် သူထင်လိုက်သေး သည်။ BEAT, BAR အဝင်အထွက် TONE အနိမ့်အမြင့် တစ်ထပ် တည်း တူအောင် တကယ့် MOOD သွင်း၍ ဆိုနေသည်။ ဆွဲငင်အား ကြီးမားပါသည်။

“xxx မနီးလှပါ... မနီးလှပါ... ရှင်နဲ့ကျွန်မ မေတ္တာအကွာ အဝေးက ကိုးရာခုနစ်ဆယ့်နှစ် xxx”

“ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း”
“သိပ်ကောင်းတယ် မမအယ်နီ၊ ဒီအခန်းထဲ အေးအေးအောင် ရှိနေရင်တောင် သူလည်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ လက်ခုပ်တီးမှာပဲ”

“Thank you my boy, next”
နောက်တစ်ပုဒ်က ချိုပြီး၏၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းက ငွေလမင်း ဖြစ်သည်။ ပထမနှစ် ဇော်ဇော်နှင့် ခင်စက ဇော်ဇော်အိမ် ခဏခဏ သွားလည်ဖူးစဉ် တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့မောင်နှမတွေ အိမ်မှာ ဆိုနေကြ တာကို ကြုံဖူးသည်။ သူရောက်သွားလျှင် ဇော်ဇော်က သီချင်းပိုင်းသိမ်း ပစ်ခဲ့သည်ချည်းမို့ မမအယ်နီ သီချင်းဆိုသည်ကို မကြုံဖူး မကြားဖူးခဲ့။ ခု... သူ အံ့အားသင့်လောက်အောင် ကောင်းနေသည်။ အတီးပိုဒ်၌ ပိုင်ချိုမော့စုပ်ရင်း...
“မမက အဆိုတော်ပိုး ကြီးခဲ့တာကွ၊ ကျောင်းပြီးရင် ခြေစုံပစ် တော့မလို့၊ မမချယ်ရီက အမေရိကား အတင်းခေါ်သွားလို့”

“xx တက္ကသိုလ်ကျောင်း... က ငွေလမင်း... ရယ်၊ နေ့ ဘက်မှာ ပုန်းသလိုများ xx မေ့ကွက်ရှာ မုန်းနေတာလားကွယ်xx”
“ကဲ... မင်းအလှည့်”

ဝင်းဝင်းပပ ကြည့်၍ မိုက်ခလမ်းပေးသည်။ ပိုင်လက်ကျန် မော့ရင်း အပေါ်က ဝေ့စံကုတ် ခါးတိုကို ရင်ကော့၍ ချွတ်လိုက်သဖြင့် နက်မှောင်သောအင်္ကျီတွင်းမှ မမ၏အပေါ်ပိုင်းအလှသည် စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်း ထင်းကနဲ ဖြစ်သွား၏။

“အိမ်မှာဆိုရင် ဇော်ဇော်က ကန့်လန့်ကန့်လန့်နဲ့၊ မလွတ်လပ်ဘူး... ဟင်းဟင်း... ဒီမှာတော့...”

သူမကိုယ်တိုင် ချထားသော LOCK ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဝိုင်ပုလင်းဆီ လက်လှမ်းသည်။

“ကျွန်တော်သီချင်းသိပ်မရဘူး မမအယ်နီ၊ မမ နားထောင်ချင်တာပြော...”

“မင်း ဂီတာသမားမှန်း မမသိပါတယ်၊ လေးဖြူရဲ့စုန်းမ ဆိုပြကွာ...”

“သူက ကီးမြင့်တယ် မမရဲ့”

“သူ့ကီးမြင့်ရင် ကီးနည်းနည်းချဆိုပေါ့၊ ဘယ်မလဲ Remote”

သူ့ဘေးချထားသော ရီမိုက်ကို သူ့ပေါင်ပေါ် ကျော်၍ မမ လှမ်းယူသည်။ မမ၏ရင်သားအိအိသည် သူ့ပေါင်သားကို မထိခလုတ်ထိခလုတ် နွေးကနဲ ပုတ်လှုပ်သွား၏။ မမဆံပင်နှင့် ကိုယ်သင်းနဲ့လည်း မွှေးကနဲ အနီးကပ် ဖြတ်သန်းတိုးဝှေ့သွားပါသည်။

လွတ်လပ်လွန်းသော သီးသန့်နေရာဟု သိနေသောစိတ်က သူ့နှလုံးနှင့်သွေးကြောတွေကို တိတ်တိတ်ကလေး တဒိတ်ဒိတ် တိုးဝင်သည်။ မမချယ်ရီနှင့် ဇော်ဇော်မျက်နှာကို ပြန်မြင်၏။ သို့သော် မှုန်ဝါးဝါးသာ။

စုန်းမကို သူမတတ်ရပ်၍ အပြည့်ဖွင့်ဆိုနေမိ၏။ မျက်စေ့မှိတ်၍ အော်ရင်း SOLO ပိုဒ်၌ ဘီယာမောရန် မျက်စေ့ပြန်အဖွင့်၊ သူ့သောက်မည့် ဘီယာဗူးကို သီချင်းစည်းချက်နှင့်အညီ လှပစွာ ယိမ်းထိုးကရင်း မမက လှမ်းပေးသည်။ သီချင်းအစကတည်းက မမ ထကနေခဲ့ပုံရသည်။ အမေရိကား၌ ဘယ်လောက်ကခဲ့သည်မသိ။ မမ ကနေပုံက သက်သက်သာ ညက်ညက်ညောညော ပြေပြေပြစ်ပြစ် ချစ်ပစ်ချင်စဖွယ် အယိမ်းအနွဲ့... အလှည့်အပြောင်း။

“ကောင်လေး ငေးမနေနဲ့၊ အဆိုပြန်ဝင်ရတော့မယ်... လာပြီ... ဖိုး သရီး တူး ဝမ်း...”

“xx ကိုယ်တွေ့ပူ ဖျားနာနေပြီ မောကာနေလား ချစ်သူလေး xx မင်းအချစ်က ပင့်ကူမျှင်လို ငါ့ ကို ရစ် ထား စုန်း... မ... xx”

မမကပါ သူ့မိုက်နား ပါးချင်းကပ် ကိုယ်ချင်းပွတ်၍ “စုန်းမ” ကို ဘယ်သံအသံကြီးနှင့် ဟာမိုနီ လာဝင်လိုက်သည်။ သူ့ သီချင်းဆိုရင်းကရင်း မမက သူ့ကျောဘက်မှ မထိတထိ ဖက်ကရင်း ဟာမိုနီ တစ်ချက်တစ်ချက် ဝင်အော်သည်။

သူက မကတတ် ကတတ် ဖြစ်သလို ယိမ်းသည်ကို မမက လိုက်ဖက်ညီအောင် နောက်က လိုက်ကပေးနေသည်။ သည်လို အူမြူးပျော်ရွှင်ခြင်းမျိုးသည် တစ်ခါသာ သူ့ကြုံဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

သီချင်းဆုံးတော့ ဖတ်ကနဲ မမဘက် လှည့်၍ မမခါးနွဲ့နွဲ့ကို သိမ်းဖက်လိုက်သည်။ မမက သူ့လက်မောင်းကို အားပြု၍ နောက်လှန်ချရင်း တီးလုံးနှင့် ကွက်တိ (ဘဲလေးကလို) ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

မမခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်း ရှေ့တစ်ခြမ်းလုံး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ထဲထဲဝင်ဝင် ပိပိဖိဖိ အိအိညက်ညက်။ ဖျတ်ကနဲ မတ်တတ်ပြန်ရပ်၍...

“မင်းလည်း ကတတ်သားပဲ... ဟင်း... ဟင်း”

“ရမ်းသမ်းလုပ်လိုက်တာ မမ၊ သူ့ဟာသူ ကွက်တိဖြစ်သွားတာ” လက်ဝါးချင်း တဖြောင်းဖြောင်း ရိုက်၍ ဆိုဖာပေါ် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ အိကနဲ နှစ်ဝင်သွားကြ၏။ ဘီယာနှင့်ဝိုင်ခွက်ကို ပြိုင်တူကိုင်၍ ချီးယားစ်လုပ်လိုက်ကြသည်။

“နောက်တစ်ပုဒ် ကလို့ကောင်းတာ ဘာရှိမလဲ ရွေးရအောင်၊ ဒါနဲ့ လေဆိပ်မှာ မမမေးတာ မင်းမပြောသေးဘူးနော်”

သူ မသိချင်ယောင် တမင်ဆောင်၍...

“ဘာပါလိမ့် မမအယ်နီ၊ မင်း မမှတ်မိဘူး”

ဝိုင်ခွက်ကို ပြန်ချပြီး ကြက်ဆီဗူးကင်ကို လက်နှင့်ပင် ကောက်ကိုင်သည်။ ငရုပ်ဆီခွက်တွင် ဘယ်ပြန်ညာပြန် လှိမ့်သည်။ လှပပြည့်ဖောင်းသော နှုတ်ခမ်းကို ဟူ၍ နှုတ်ခမ်းနီ မထိအောင် ထိုးထည့်သည်။

ပြီးမှ လက်မနှင့်လက်ညှိုးကို လျှာနီနီလေး ထုတ်၍ နှစ်ချက်

၁၄၀ နတ်ရွာစိုး

သုံးချက် လျက်သည်။ ပြီးမှ လက်မကို ငုံ့၍ ပြတ်ကနဲ စုပ်ပြီး တစ်သျှူးနှင့် လက်ကို သုတ်သည်။

မမ လုပ်သမျှကိုင်သမျှ ဘိယာဗူး ကိုင်၍ အသေးစိတ် ကြည့် နေသော သူ့မျက်နှာကို ဖတ်ကနဲ စိုက်ကြည့်ရင်း လင်းသည်ထက် လင်းလက်လာနေသည်။

လက်တစ်ကမ်းမက ကပ်နေသည်မို့ သူ့ပေါင်ပေါ် မမလက် သည် ခွရွကလေး လာတင်ရင်း . . .

“မင်း . . . ဟိုးအရင်ကလို ငတုံးလေးပဲလားလို့ မင်း နားကလေး ကို နမ်းရင်း မမ မေးခဲ့တာလေ”

မမအသံက အက်တက်တက် ရှုတတ ဖြစ်လာနေ၏။ မမ သောက်ထားသော ဝိုင်အကောင်းစား၏သွေးဆောင်ဖြားယောင်းမှု လည်း ပါနိုင်သလို အလွန်သီးသန့်ဆန်သော လွတ်လပ်လုံခြုံမှု၏ သွေး ထိုးလှုံ့ဆော်မှုလည်း ဧကန်အမှန် ပတ်သက်ပါလိမ့်မည်။ မမ လက်ဖဝါး နွေးနွေးသည် ဂျင်းဘောင်းဘီပိတ်သား ခြားနေသော်လည်း သူ့အသား ပေါ် ဖွဖွရှုပ်ပြေးနေမှန်း သိသာနေ၏။

“အဲ့သည်တုန်းက ကျွန်တော်မကြားလိုက်ဘူး ထင်တာပဲ၊ ဘေး မှာ အသံတွေကလည်း ဆူညံနေလို့”

“ဒါဆို . . .”

မမသည် ဇော်ကနဲ ပေါင်သားချင်း ထိအောင် အိကနဲ တိုးလာ သည်။

“ဒီတစ်ခါ ဘာဆူညံသံမှ မရှိဘူး . . . ထပ်မေးမယ်”

ပြောရင်း သူ့လက်မောင်းကို ရင်အိအိဖြင့် ထိမိ၍ သူ့နားရွက် နား နှုတ်ခမ်းကပ်လာ၏။ မမ၏ထွက်သက်သည် သူ့နားကို ယားကနဲ ပွတ်သပ်သွားသည်။ ဖြန်းကနဲ ကြက်သီးမွေးညှင်းတွေ ထသွားသည်။

“မင်း အရင်လို ငတုံးလေးပဲလားဟင်”

မေးရင်းကပင် မမ၏ကျန်လက်တစ်ဖက်သည် သူ့လည်ပင်း ကို စပါးကြီးမြွေတစ်ကောင်လို ရစ်ပတ်လာ၏။ မမသည် အားမလို

လိပ်ပြာခြုံတဲ့တောင် ၁၄၁

အားမရသံနှင့် . . .

“မေးနေတာ ပြေလေကွာ”

မမချယ်ရီနှင့် ဇော်ဇော်၏ပုံရိပ်သည် မှေးမှိန်ရာမှ တစ်စချင်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

သူ့အလိုလိုပင် ခေါင်းယမ်းလိုက်မိပါသလား။ မတုံးတော့ဘူး တဲ့လား။ မမနှုတ်ခမ်းက သူ့နားကို ဖိကပ်ထားသဖြင့် ယားကျိကျိ ဖြစ် လာ၍လား၊ သူ မမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိအောင် လည်ပင်းကို လှည့် လိုက်မိပါသလား၊ မမ၏နှုတ်ခမ်းနီနှင့် ဝိုင်ရနံ့သင်းသော ထွက်သက်ကို အားပါးတရ ရှူလိုက်မိ၍လား၊ သူ့စိတ်ကိုသူ လျော့ချလိုက်၍ပဲလား၊ သူ၏ကျောလျားသည် ဆိုဖာနောက်မှီမှသည် လျော့ကျ၍ ပက်လက် အနေအထားသို့ ပြောင်းလဲသွားပြီး အိကနဲ ပိကျလာသော နံသာတုံးမမ ၏ခါးကျဉ်ကျဉ်ကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းမိ၍ပဲလား . . . ။

တဖြည်းဖြည်း . . .

တဖြည်းဖြည်း . . . သဘာဝကျသော

လားရာတစ်ခုဆီသို့ . . .

တဖြည်းဖြည်း . . . တဖြည်းဖြည်း . . .

အခန်း(၁၅)

“ဘာကွ... ဘာပြောတယ် မောင်ထွေး၊ ရဲရဲတင်းတင်း ပြန်ပြောစမ်း”

ဦးဘတူ၏ငေါက်သံကြောင့် စားပွဲပေါ်က အထုပ်ကြီးကို မောင်ထွေး လန့်၍ လှမ်းကိုင်လိုက်ပြီး..

“အစ်.. အစ်ကိုလေး.. ည.. ညက ဖုံးဆက်တယ်၊ ည(၁၁) နာရီ ခြံကို လာခဲ့တဲ့၊ ကျွန်း.. ကျွန်တော်ထွက်စောင့်တော့ အဲ.. အဲဒီ အထုပ်ပေးတယ်၊ ငါ့မိက်ပြစ်တွေကို ထိုက်သလောက် ဖုံးဆပ်သွားမယ် တဲ့... လောလောဆယ် အစ်ကိုကြီးကို အဲဒါပေးလိုက်တဲ့၊ သိန်း.. သိန်းငါးဆယ်တဲ့”

“မလိုချင်ဘူး၊ မ.. လို.. ချင်.. ဘူး၊ ဒီကောင့်ပိုက်ဆံဟာ

သမ္မာအာဇီဝနဲ့ ရှာတဲ့ပိုက်ဆံ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မ . . ယူ . .
ဘူး၊ ငါးဆယ်မကလို့ ငါးရာ ငါးထောင်ဖြစ်ပလေစေ၊ ဘမင်းငွေနဲ့သာ
ထမင်းစားရမယ်ဆိုရင် ဟောဒီလျှာမှာ မြက်အပေါက်ခံလိုက်မယ်၊ ငါ့ကို
ပေးဖို့ နေနေသာသာ ငါမသိဘဲ လက်ခံလိုက်တဲ့မင်းတောင် အလိုတူ
အလိုပါ အပေါင်းအပါစာရင်းထဲ ငါသွင်းပြီး မင်းကိုပါ အိမ်တော်ပါ
တပည့်ရင်းကနေ စာရင်းဖျက်တယ်၊ မင်းသွားချင်ရာသွား၊ လားချင်ရာ
လားတော့၊ ငါ့အိုးသစ်အိမ်သစ် တိုက်ခန်းသစ်မှာ ငါ့ချစ်တဲ့မယားနဲ့
ငါနှစ်ယောက်တည်း နေတော့မယ်၊ ငါ့ကို ပြုစုမယ့် ယုယမယ့် ငါ့မယား
လေး ရှိနေပြီ၊ အဲ့ဒီညီနဲ့ထွက်နေတဲ့ငွေတွေ မင်းပဲ ယူသွား . . .
မောင်ထွေး . . မင်းသွားတော့”

“ကိုကြီး . . ကိုကြီး ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဟင်၊ အောက်မှာ အိမ်
ပြောင်းမယ့်ကားတွေ အလုပ်သမားတွေ ရောက်လာပြီ၊ ဘာစလုပ်မလဲ
လို့ ခင်မွန် လာမေးတာ”

ထုပ်ပိုးထားသောဧည့်ခန်းထဲက ပစ္စည်းထုပ်တွေကို ဦးဘတူ
တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ရင်း . . .

“မောင်ထွေး”

“ခင်ဗျာ . . ”

“နှစ်ခါမပြောဘူး . . . ငါမောတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်းလှေခါးကြီးကို တခုံးခုံး ဆောင့်နှင်း၍
ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ဆင်းသွားလေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုမောင်ထွေး၊ ဟင် . . . ဒါက ဘာအထုပ်
ကြီးလဲ”

ရိုးသားသော (ပဲလှော်ကြား ဆားညှပ်သည့်) မောင်ထွေးက
သူ့ဆရာကတော်အား ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ရှင်းပြလိုက်သည်။ ဆရာ
မယူရင် တာဝန်ရှိသူ ဆရာကတော် ယူပါဟူ၍ ငွေထုပ်အပ်သည်။
ခင်မွန်က သော့ကိုင်နေပြီလေ။

“ကျွန်တော့်ကိုတော့ တပည့်ခန်း ဖြတ်လိုက်ပြီ ဆရာကတော်

ရေ”

တန့်န့်ငိုနေသော မောင်ထွေးကို ခင်မွန် ကရုဏာသက်သွား
သည်ထင့်။

“ကိုကြီး ဒေါသဖြစ်နေတုန်းမို့ပါ ကိုမောင်ထွေး၊ ဒေါသပြယ်မှ
ခင်မွန် ရှင်းပြလိုက်မယ်၊ ဒီလိုလုပ် . . .

ရော . . . သိန်းနှစ်ဆယ် ယူသွား၊ ရှင်ချစ်တဲ့နော်ဂဲသာနဲ့ တစ်
အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်၊ ကျန်တာ ရင်းနှီးစား . . . ဟတ်လား . . . ”

ဆရာကတော်၏စေတနာစကားကို မောင်ထွေး နားထောင်ရုံ
မှတစ်ပါး အခြားလည်းမရှိ ဖြစ်ရချေသည်။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

“အဲဒါ မူယာဘဝမှာ အကြီးမားဆုံး အခက်အခဲပဲ မောင်၊
မေမေနဲ့မမက ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားဆိုတာကို ဘယ်တုန်းကမှ အယုံ
အကြည် မရှိခဲ့ကြဘူးလေ၊ သူတို့ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ ဘဝအတွေ့အကြုံ
အရလည်း သူတို့အယူအဆက မှန်နေတယ်၊

စိန်တွေ၊ ရွှေတွေ၊ တိုက်တွေ၊ ကားတွေ မမက်ဘူး၊ တူနှစ်ကိုယ်
တဲအိုယျက်မှာ တွဲဖက်လို့ ပျော်မယ်လို့ သိချင်းဆိုသွားတဲ့ အဆိုတော်ဟာ
ကားနဲ့တိုက်နဲ့ လူကိုပဲ ယူခဲ့တာတဲ့”

“မောင်ကတော့ အဲဒီတဲအိုပျက် ဆောက်ဖို့ ဆယ်ပေပတ်လည် မြေတစ်ကွက်တောင် မပိုင်ဆိုင်တာ အမှန်ပဲ မူယာ”

အင်းယားလေပြည်သည် လေပူတွေကိုသာ သယ်၍ကောင်း နေဆဲ။ ရေကန်ပတ်လည်ရှိ သစ်ပင်တိုင်းလိုလိုပင် အရိုးပြင်းပြင်း၊ ပြင်ပ ရာသီကနွေ... ရင်ပင်လယ်ထဲလည်း နွေရာသီ။

“မောင် မူယာကို လက်ထပ်ဖို့အထိ မရည်ရွယ်ဘူးပေါ့”

“အမှန်တိုင်း ပြောရရင် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက် မရှိခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားကိုတော့ မောင် ယုံကြည်ပါတယ်။ မောင် ဆင်းရဲဒဏ်ကို တစ်ယောက်တည်း ကြုံကြုံခံဖူး တယ်၊ ခံနိုင်တယ်၊ နှစ်ယောက်ဒဏ်ကိုတော့ မခံနိုင်တာ အမှန်ပဲ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကြောင့် မူယာ ဆင်းရဲဒဏ် ခံနေရမှာကိုလည်း ဘယ်လိုမှ မကြည့်ရက်ဘူးလေ။ မောင်က အခု အိုးမဲ့အိမ်မဲ့၊ သူငယ်ချင်းမျက်နှာ ကြည့်ပြီး ကပ်နေ စားနေရတာ၊ နောက်တစ်ယောက် ခေါ်တင်ဖို့ဆိုတာ တွေးတောင်မတွေးရဲဘူး... ဟူး”

ပြောရင်းပင် သူငယ်ချင်းဇော်ဇော်မျက်နှာ အတွေးရိပ်မှာ ပေါ် လာသည်။ ခုတလော ဇော်ဇော်အရင်လို ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိ။ မေးတစ်ခွန်း၊ ဖြေတစ်ခွန်းဖြစ်နေသည်။ သူ အနေရအထိုင်ရ ကြုံသွား သည်။ မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲဟု ဖွင့်ပြီး ပြောင်မေးရအောင်လည်း ခါးခါးသီးသီး ဆန့်ကျင်နေတာ မဟုတ်၍ ခက်နေသည်။

“ဒါဆိုရင် မောင် မူယာကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ဘာမှမကြိုးစားတော့ဘူး လားဟင်၊ မူယာကို မောင်မချစ်ဘူးလား”

ဒေါသထဲ ငိုသံပါစွက်လာ၏။ အသံလေးကလည်း တုန်တုန်ရီရီ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ။

“မူယာလောက် ချစ်စရာကောင်းတာ မောင့်ဘဝမှာ မရှိခဲ့ပါ ဘူး၊ မောင် မူယာကို ဆုံးရှုံးရရင် တကယ်ရင်ကျိုးရမှာပါ။ ဒါကို ယုံပါ မူယာ၊ ဒါပေမယ့် မောင်ဟာ ဘဝကို ရုန်းကန်ခြင်း၊ ဝီရိယစိုက်ခြင်း တစ်ခါမှ အင်တိုက်အားတိုက် မလုပ်ခဲ့တဲ့အပြစ်ဒဏ်ကြောင့် သိပ်ချစ်တဲ့

မူယာကို လက်တွေ့ဆုံးရှုံးရတော့မယ်လေ။

မောင့် ဘာမှ အဆင်သင့် ဖြစ်မနေခဲ့ဘူး၊ ရေစုန်လိုက် လှေကြို စီးခဲ့မိတဲ့နောင်တတွေပေါ့၊ နောင်တလည်း ရရာ ဘယ်သူမပြု မိမိမှုက မိမိကို အပြစ်ဒဏ် ခတ်ပြီးသားကြီး ဖြစ်နေပြီလေ။ သံဝေဂ ရတော့ နောက်အကျကြီး ကျနေခဲ့ပြီ”

သူ ပြောရင်း သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မြင်လာနေသည်။ သူ မျက်ရည် ဝေ့နေလိမ့်မည် ထင်သည်။

“ဒါဆိုရင် မေမေနဲ့မမ သဘောတူတဲ့လူကြီးကို မူယာ ဖြစ်ချင် ရာဖြစ် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတော့မှာလား မောင်ရယ်”

“မင်းဘဝ လုံခြုံပါတယ် မူယာရယ်၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ဘဝ လုံခြုံရေးကိုသာ ရွေးချယ်သင့်ပါတယ်၊ ဟိုကလည်း မင်းကို ငုံထား မတတ် ချစ်မှာပါ”

မူယာက မျက်နှာကို လက်ဝါးပေါ် တင်၍ တဒုတ်ဒုတ် ချ၍ ငိုလေသည်။ ငိုပါ မူယာ... ငိုချလိုက်ပါ။ ကိုယ့်ရင်ထဲက မလုံခြုံတဲ့ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ ငိုညည်းသံကိုလည်း မင်းကြားပါစေ။ မူယာ ငို၍ဝမှ မျက်ရည်သုတ်ရင်း...

“ဒါဆိုရင် မောင် ကျွန်မကို ခဏဖြစ်ဖြစ် ကြိုက်သလို ပိုင်ဆိုင် ပါ”

သူ ဖြည်းဖြည်းစွာ ခေါင်းခါရင်း တစ်ခွန်းချင်း ပြန်ပြောဖြစ် သည်။

“မောင် လိပ်ပြာမလုံတာတွေ များခဲ့ပြီ၊ ဒီတစ်ခါတော့... လိပ်... ပြာ... လုံ... ပါ... ရ... စေ...”

၁၄. ၁၅. ၁၆. ၁၇.

ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာပင် ကလပ်ကို နင်းသည်။ ဂီယာသွင်းသည်။ လီဗာနင်း၍ ကလပ်ကို ဆောင့်လွှတ်ပြီး ဝက်ဂွန်ကားလေးကို သူ့ဘဝနှင့်အတူ ဝိုက်၍ ကွေ့ချလိုက်သည်။

ဝိုး . . .

၁၄. ၁၄. ၁၄. ၁၄

‘ကျွန်း . . . ရီ . . . ရီ . . .’

“သွားမယ် မောင်၊ တစ်ဘဝစာ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

အသံအက်ရုရှနှင့် သူ့ကို မျက်ရည်အဝိုင်းသား နှုတ်ဆက်နေသောချစ်သူကို သူ ရီဝေစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲ လှိုက်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘ကလစ် . . . ဂျိတ်’

ကားတံခါးပိတ်သံသည်ပင် ရင်ထဲ နှင့်ကနဲဖြစ်ရပါလေ၏။ လေကာမှန်ထဲမှ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားနေသော အလှပဂေး ချစ်သူလေးကို ကြည့်ရင်း သူ့အမြင်တွေ မှန်ဝါးလာ၏။ သူ့မျက်ရည်များက ကြားခံမျဉ်းသားလိုက်၍ဖြစ်ပါသည်။

ဘဝအတွက် မပြင်ဆင်မိသော နောင်တ တရားသည် ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ တွားတက်လာ၏။ ထိုအခါမှပင် မူယာကို သူ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မိနေကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ ပြန်လည်တွေ့ရှိသည်။ ဆုံးရှုံးခြင်းက ပို၍ကြီးမားသွား၏။ ပျော်ပျော်ပါးပါး ကုန်လွန်ခဲ့သော အဟောသိကံ အချိန်တွေကို ပြန်နှမျောရမှန်းလည်း သိလာ၏။

မထင်မှတ်စွာ အခန်းတံခါးသော့ ပိတ်ထား၏။

“ဟာ . . . ဇော်ဇော် ကျူရှင်သွားမယ့်နေ့ပါလား”

ခုမု သူ့သတိရသည်။ ဒီနေ့ စနေနေ့။ အရင်က သူကား သုံးမည်ဆိုလျှင် မင်းဘယ်သွားဦးမလဲ ဇော်ဇော်ဟု သူမေးနေကျ။

ဇော်ဇော်က သွားစရာမရှိလျှင် မရှိကြောင်း ဖြေနေကျ။ သွားစရာရှိလျှင် မင်း ငါဘယ်အချိန်သွားမယ်၊ ဘယ်အချိန်ရောက်အောင် ပြန်လာခဲ့ဟု ပြောနေကျ . . . ။

မနက်က သူ ကားသော့တောင်းသည်။ ကွန်ပျူတာရှေ့ ထိုင်နေသောဇော်ဇော်က ခေါင်းအုံးအောက်မှာဟု လှည့်မကြည့်ဘဲ ဖြေသည်။ မင်းသွားစရာရှိလား၊ ဘယ်အချိန်ပြန်လာရမလဲဟူ၍ သူကလည်း မမေးဖြစ်ခဲ့။ ဇော်ဇော်ကလည်း ဒီနေ့စနေနေ့(၁၂)နာရီ ငါ

ကျွန်ုပ်ရှင်သွားပြရမယ်၊ အမိပြန်လာခဲ့ဟု ဘာကြောင့် သတိမပေးခဲ့သနည်း။ စနေနေ့လည် သူ့ကျွန်ုပ်ရှင်သွားပြနေကျဆိုတာ ငါသိပြီးသားမို့ ထပ်သတိပေးစရာမလို၊ အလိုလိုသိပြီး အလိုလို ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်၍ သတိမပေးတာလား၊ သို့မဟုတ် မင်းလုပ်ချင်တာလုပ်၊ ငါ့ကို ဂရုစိုက်မနေနဲ့၊ မင်းစရိုက်အတိုင်း မင်းနေတော့ဟူ၍ သူ့ကို ဘေးမဲ့ပေးလိုက်ခြင်းလား။

စကားတောင် အချေအတင် မပြောချင်လောက်အောင် ဘာကြောင့် ဇော်ဇော် စိတ်ကောက်ရတာလဲ... လဲပေါင်း လားပေါင်း များစွာ။

ကားသောနှင့် တွဲထားသောအခန်းသောနှင့် တံခါးဖွင့်ရင်း ဘမင်း နေရတာ မလုံခြုံတော့ပြီ။

သက်ပြင်းချရင်း ရေခဲရေ တစ်ပုလင်းလုံး သောက်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်စာ သူပြင်ဆင်ထားခဲ့သော နေ့လည်စာဝိုင်းက ဘာလက်ရာမှ မယွင်းသေး၊ မင်းကို စိတ်ညစ်အောင် တစ်ဆံချည်မျှင်တောင် ဇော်ဇော် မလုပ်ဘူးဟု ပြောခဲ့ဖူးသော ဇော်ဇော်သည်...။

သူ ဆာတာတာ ဖြစ်နေသော်လည်း စားချင်စိတ် မရှိတော့ပေ။ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိဘဲ ဇော်ဇော် အင်တာနက်စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း File တချို့ကို ဟိုလွန်ဒီလွန် လျှောက်ဖွင့်ကြည့်နေမိစဉ်...။

“ဟင်...။”

သူ ဆံပင်တွေ ထောင်မတ်ကုန်သလား။ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးများ ဦးခေါင်းပိုင်းဆီ ဆန်တက်လာသလား။ ခေါင်းနာနာကြီးသွားသည် ဆိုသော ဝေါဟာရကို မျက်ဝါးထင်ထင် ခံစားလိုက်ရသည်။

ကွန်ပျူတာဖန်သားပြင်တွင် စုန်းမသီချင်းကို မျက်စေ့မှိတ် ဟစ်နေသော သူ့ပုံက လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးနေသည်။ အသံသဲ့သဲ့က နောက်ခံမှ ထွက်နေသည်။ ယိမ်းနွဲ့ကခုန်ရင်း ဘီယာဗူး လှမ်းပေးသော မမအယ်နီ။ ဟာမိုနီ ပူးကပ်ဝင်ဆိုသော မမအယ်နီ။

“ကောင်လေး...။ ငေးမနေနဲ့၊ အဆိုပြန်ဝင်ရတော့မယ် လာပြီ

ဖိုး... သရိုး... တူး... ဝမ်း...။”

“ကိုယ်တွေ့ပူ ဖျားနာနေပြီ... မောကာနေလား...”

သူ ဖတ်ကနဲ stay ခလုတ်နှင့် pause ဖမ်း၍ ရပ်လိုက်သည်။ ကိုယ်တွေ တကယ်ပူလာ၏။ သူ့ဉာဏ်ရည် အစွမ်းကုန် ထုတ်လိုက်သည်။ ဘယ်လိုကြောင့်...။

သိပြီ။ မမအယ်နီ ကိုင်သော ဟင်းဖုံးဖြစ်သည်။ ကင်မရာ ပါသည်။ မမက အပျော်တမ်း မှတ်တမ်းတင်သဘောနှင့် Record ခလုတ် ဖွင့်၍ တစ်ခန်းလုံး ဝင်နိုင်သည့် အင်ဂျင်လ်၌ အမှတ်မထင် တင်၍ ရိုက်ကူးထားပါလိမ့်မည်။ ဒါပဲဖြစ်မည်။

ဟင်... ဒါဆိုရင်...

မမအယ်နီနှင့်သူ... ချစ်ရည်တူ ကြည်ဖြူနေပုံတွေ...

သူ လက်တွေ တုန်ယင်လာသည်။ တုန်နေသောလက်ဖြင့်ပင် Enter ခလုတ်ကို နှိပ်ချလိုက်သောအခါ...

ထပ်မံပေါ်လာသောပုံရိပ်များက သူထင်သည့်အတိုင်းပင်။

သူ ဆက်ကြည့်ရန် ဘယ်လိုမှ အင်အားမရှိတော့ပါပြီ၊ ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပါဝါပိတ်လိုက်ပြီး keyboard ပေါ် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။

“ဪ...။ ဇော်ဇော် ဒါကြောင့် ငါ့ကို အရိုအသေတန်ပြီး သူငယ်ချင်း ချစ်ခြင်းကို ငြင်းပယ်ရုပ်သိမ်းပစ်တာကိုး၊ ငါပင်မအခြေခံစခန်း ပျက်ခဲ့ပြီကိုး၊ လောလောဆယ် ငါ ဘယ်မှာခိုကိုးရဲ့၊ ဇော်ဇော် ပြန်မလာခင် ငါရှောင်နေမှ ဖြစ်တော့မှာပါလား။”

“နေဦး ဘမင်း”

(ကိုယ်တွင်းတစ်နေရာက သူ့အသံသာ ဖြစ်သည်။)

“မင်းဟာ ပြဿနာဖြစ်လာတိုင်း face your problem ဆိုတဲ့ စကားကို သိလျက်နဲ့ ပြဿနာကို ရင်မဆိုင်ဘဲ ရင်ဆိုင်မပြေရှင်းဘဲ ရှောင်ထွက်နေကျ။ ဒီအကျင့်ဟာ အဲဒီပြဿနာကို ပြေလည်စေလိုလား၊ ရင်ဆိုင်ပြေရှင်းလိုက်ရင် ပြီးမြောက်ကျော်လွန်သွားနိုင်တဲ့အဖြေ ရှိကို

ရှိရမယ်လေ၊ မင်းအကျင့်အတိုင်း ရှောင်ပြေးလိုကတော့ အဲဒီပြဿနာကနေ ဆင့်ပွားလာတဲ့ပြဿနာတွေသာ မူရင်းပြဿနာကို ရစ်ရစ်ပြီး ပြဿနာဟာ တဆစ်ဆစ် ထပ်ကြီးခဲ့တာမဟုတ်လား!”

“မသိဘူးဗျာ . . . ဇော်ဇော်မျက်နှာကို ကျွန်တော်မကြည့်ရဲတော့ဘူး၊ ရင်မဆိုင်ရဲတော့ဘူး၊ သူဟာ တစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော့်အပေါ် ကောင်းလာခဲ့သူ မိတ်ဆွေကောင်း မိတ်ဆွေမှန်အစစ်ဗျ၊ မကောင်းတာက ကျွန်တော်၊ ဟိုဘက်က ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ချစ်သူငယ်ချင်းအစ်မကို စည်းစောင့်ရမှာက ကျွန်တော်ဗျ . . .

ဆင်ဖြူမျက်နှာကို ဆင်မည်းမကြည့်ရဲဘူးဆိုတာ အခု လက်တွေ့ပဲ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဆင်မည်းစစ်စစ်ပါဗျာ”

ဘမင်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အသံကို အရှူးတိုင်းလို ငိုသံပါကြီးနှင့် အသံထွက်ပြီး ကုံပြန်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။ မျက်ရည်တွေ၊ ချွေးတွေ၊ နှာရည်တွေလည်း ရဲပဒေါင်းခတ် မျက်နှာပေါ်တွင် ညစ်ပတ်ရိစ္ဆာနေပြီဖြစ်သည်။ (အချို့မင်းသားတွေ လုပ်တတ်သည်။)

(မနေသာလို့ ဝင်ပြောဦးမယ်။ အိုဗာမဖြစ်ရင် . . . ရုပ်ရှင်မှာတော့ . . . ငဲ့ . . . ငဲ့ . . . အကယ်ဒမီပေါ့နော့၊ မှန်းလို့ရတယ် မှတ်ပေါ့၊ စိတ်ဓါတ်ကကျ၊ လိပ်ပြာက မလုံ၊ ဘဝလုံခြုံမှုကင်းမဲ့၊ ရှိစုမဲ့စု နေထိုင်ရာ မြေပျောက်တဲ့ မျောက်တစ်ကောင် အိုက်တင်ကို မျက်နှာအမူအယာနဲ့ စကားသံမှာ အပီလုပ်ရင် အဟုတ်အကယ်ဒမီ။ ဤသည်ကား စကားချပ်။)

ကိုယ်တွင်းသံ ထွက်လာပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင် ဘမင်း . . . ဇော်ဇော်ကို မင်းရင်ဆိုင်၊ ဇော်ဇော်နဲ့ စကားပြောပြီးမှ မင်း တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဇော်ဇော် ဆုံးဖြတ်တာကို မင်းနာခံ၊ ယောက်ျားပဲကွ . . . လုပ်ရဲရင် ခံရဲရမယ်၊

ယောက်ျားပီပီ အမှားကို မှားတယ်လို့ ဝန်ခံရဲရမှာပေါ့၊ အာဂျေခရိုနစ်စကားကို မင်းသိပြီးသားပါ၊ ‘ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော်မှားသွားတယ်၊ နောက်တစ်ခါ ထပ်ကြိုးစားခွင့်ပေးပါ’ တဲ့၊ ဒါတွေကို မင်းသိသားနဲ့

ဘာလို့ ရှောင်ပြေးရမှာလဲ . . . ဘယ်မလဲ . . . မင်းမှာ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားကောင်းသတ္တိ၊ ဒီမှာ ဘမင်း၊ သူရဲဘောကြောင်သူတွေသာ ရှောင်တဲ့အကျင့်ရှိတာကွ”

ဘမင်းအမြင်သည် လင်းကနဲဖြစ်သွား၏။

“ဟုတ်တယ် . . . သူ့အစ်မနဲ့ ချစ်တင်းနှောရုံနဲ့ ဇော်ဇော် ကျွန်တော့်ကို တစ် . . . မသတ်ဘူး၊ နှစ် . . . ထောင်ချလိုလည်း မရဘူး၊ သူ့အစ်မက ခပ်ပါပါဆိုတာ အကင်းပါးတဲ့ဇော်ဇော် သိတယ်၊ ဟုတ်တယ် . . . ကျွန်တော် ဇော်ဇော်ပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်မယ်၊ သူဆုံးဖြတ်တာ ခံမယ်၊

ဟုတ်ပြီ . . . ရပြီ၊ ကျွန်တော် သတ္တိတွေ ပြန်ဝင်လာပြီ၊ ဘမင်းဟာ သူရဲဘော ဘယ်တော့မှ မကြောင်ဘူး မကြောက်ဘူး”

သူ၏အသိစိတ်နှင့် မသိစိတ် အပြန်အလှန် စစ်ခင်းနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ဆုံး၌ သာမန်လူထက် အသိဉာဏ်မြင့်မားသော သူ၏ဗီဇပဋိသန္ဓေအရ ပြဿနာကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရန် ရဲရင့်စွာ ရွေးချယ်လိုက်နိုင်၏။ သူ၏ပြုမူနေသောစိတ်များ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေသော လိပ်ပြာများအားလုံး စုစည်းတည်ဆောက်နိုင်ပြီ။

သူ၏စိတ်သည် ခိုင်ကျည်လာနေသည်။ ပုံမှန်စိတ်ဝင်မှ ငိုက်က အရမ်းဆာလာသည်။ သူ ထမင်းတဝစားလိုက်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ပါ လန်းဆန်းလာ၏။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို စိတ်အေးလက်အေး သောက်နေစဉ်မှာပင် အိမ်သုံးကြိုးပုံး ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟဲလို . . . ဘမင်းပါခင်ဗျာ”

“ငါ ဇော်ဇော်ပါ မင်းရ”

“အေးကွာ . . . ငါတောင်းပန်တယ်၊ ငါမှားသွားတယ်၊ မင်းဒီနေ့ ကျူရှင်သွားဖို့ ကားလိုမှာ သိသိကြီးနဲ့”

“နေဦး မင်း . . . မင်း . . . အဲ့ဒါပဲ တောင်းပန်တာလား”

“အေးလေ . . . အဲ့ဒါကို အရင်တောင်းပန်ရမှာပေါ့”

“ဒါဆို ကွန်ယူတာပေါ်မှာ ငါရေးခဲ့တဲ့စာ မင်းမဖတ်ရသေးဘူး”

ပေါ့”

“ဘာစာလဲ. . ဟေအေး. . ငါမဖတ်ရသေးဘူး”

“ဟာ. . . ငါဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ ငါ အဲဒီစာအတွက်. . ရတက်မအေးလို့ အခု ဖုန်းဆက်တာ၊ ဒီမှာ ငါပြောမယ်၊ ငါပြောတဲ့ အတိုင်း တသွေမတိမ်း လုပ်ကွာ. . နော်. . ကတိပေးပါ၊ ကတိပေးပါ ကွာနော်”

ဇော်ဇော် သည်လောက် မျက်ကလူးဆန်ပျာ စကားမပြောစဖူး၊ ကတိမတောင်းစဖူး။ အသံကလည်း ပြူးတူးပြဲပြဲဖြစ်နေ၏။

“ဘာကတိလဲ. . ဘာလုပ်ရမှာလဲ. . ငါက”

“အရေးကြီးတယ် မင်း၊ ငါ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ရေးခဲ့မိတဲ့ အဲဒီစာ ကို မင်းလုံးဝမဖတ်နဲ့တော့၊ ငါ မင်းကို အဆုံးမရှုံးမခံနိုင်ဘူး၊

အဲဒီစာကို ဖန်တုံးအောက်က ယူလိုက်၊ မီးဖိုထဲကို ယူသွား၊ Gas မီးဖိုဖွင့်ပြီး အခေါက်လိုက်ကလေး မီးဖိုပေါ် တင်ပေးလိုက်၊ အဲဒါ ငါလိုချင်တဲ့အခြေအနေပဲ၊

ကဲ. . . ကတိပေး၊ ငါပြောသလို လုပ်ပါမယ်လို့ မင်း အခု ကတိပေး”

သူ ခဏစဉ်းစားနေသည်။ ဘာစာလဲ။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဘာ ရေးထားတာလဲ. . . ။

“ဟေ့ကောင် မင်း”

“အင်း. . . ငါရှိတယ်”

“ငါပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါမယ်လို့ ကတိပေးလေ”

“အေး. . . ပေးတယ်”

“ယောက်ျားကတိနော်”

“ယောက်ျားကတိ”

“ဒါဆို မီးဖိုအရင်သွားဖွင့်၊ ပြီးမှ စာကို သွားယူမီးရှို့ပစ်”

“ကောင်းပြီ. . . ငါသွားလုပ်ပြီ”

သူ ဖုန်းချလိုက်သည်။ ဘာရေးထားသလဲ။ ဘာလို့ ဇော်ဇော်

စိတ်ပြောင်းသွားတာလဲ။ သူ့အရမ်းသိချင်သွားသည်။ အို. . . ဘာဖြစ် လဲ။ ဖတ်ပြီးမှ မီးရှို့ပစ်လဲ သူသိတာမှတ်လို့။

စောစောက စိတ်ရှုပ်နေ၍ သူ လုံးဝမမြင်မိသော ဖန်တုံးနှင့် ဖိထားသည့်စာခေါက်လေးကို ယူလိုက်သည်။

ရင်တခွန်ခွန် လက်တတုန်တုန်နှင့် သူ ဖွင့်ဖတ်လိုက်မိသော အခါ. . .

“ဟာ. . . ဟာ. . . ဟာ”

စာရွက်ကလေးကို နဖူးနှင့် အပ်၍ မတ်တတ်ကနေ ဆိုဖာပေါ် အလိုလို ပျော့ခွေကျသွားသည်။ အရပ်ကြိုးပြတ် ပြုတ်ကျသွားခြင်း လည်းဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် မဖတ်နဲ့တော့လို့ ဇော်ဇော် ပြောတာကိုး၊ ကတိတောင်းတာကို ငါ့ကိုက ပေးပြီးတဲ့ကတိမတည်လို့ ဖြစ်ရတာ၊ ဒီလို ခံစားရတာဟု သူ့ကိုယ်သူ မသတိခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း၊ မနှစ်မြို့ခြင်း များနှင့် အမျိုးမျိုး ကျိန်ဆဲ ပေါက်ကွဲနေမိစဉ် သူ့ကိုယ်သူ အော့နှလုံးနာ နေစဉ်. . .

“ဒေါက်. . ဒေါက်. . ဒေါက်”

ခပ်ပါးပါး တံခါးခေါက်သံ ကြားရ၏။

“ဒေါက်. . ဒေါက်. . ဒေါက်”

ဟိုက်. . . ဇော်ဇော်များလား။ ဟင့်အင်း. . . မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဇော် ဇော်ဆိုရင် အနီးအနားမှစ၍ သူရှိနေရင် သူ့စာကို သူ့ကိုယ်တိုင် မီးရှို့ဖို့ ပြန်လာမှာပေါ့။ ဇော်ဇော်ကို သူတစ်သက် ရင်မဆိုင်ချင်တော့ပါ။ ဇော် ဇော်မဟုတ်နိုင်ပါ။ စာခေါက်ကို ဘောင်းဘီထဲ ထည့်လိုက်၏။

“ဒေါက်. . ဒေါက်. . ဒေါက်”

ဘယ်သူပါလိမ့်။ သူ၏ ချက်ချင်းချောင်သွားသောခွေးတွေကို အားထည့်၍ မင်းတုံးကိုသာ ဖွဖွဖြုတ်၍ တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ. . . သူ ဘယ်တုန်းကမှ မျှော်လင့်မထားသူ၊ သူမေ့လျော့နေခဲ့သူ။

“ဟင်. . မမ. . မမ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်ရယ်၊ အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ၊ မမ

၁၅၆ နတ်ရွာစိုး

နာမည်ကိုတောင် မေ့နေပြီလားကွယ်၊ မမခင်သူဇာလေ မောင်ရယ်”
လှပစွာ ပြုံးနေသော မိန်းမလှကြီးကို သူ ကြောင်အမ်းငေးမော
ရင်း အမှတ်ရလာ၏။

“မမက ဧည့်သည်လေ... ဝင်ခွင့်ပြုပါဦး အိမ်ထဲကို”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... ဝင်... ဝင်ပါခင်ဗျ”

မမခင်သူဇာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်လေသည်။

ထို့အပြင် သူ့ဘဝထဲသို့ အချိန်ကိုက်၍ အဝင်ခွင့်ကျ ဝင်လိုက်
ခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်တမ့်...။

လိပ်ပြာခြုံတဲ့စောင် ၁၅၇

ပန်း

စိုက်မြေ ခြံတံခါးဝမှ တရွေ့ရွေ့ မောင်းထွက်သွား
သော Surf ကားကြီးသည် လာလမ်းကို ပြန်မလှည့်ဘဲ ပန်းစိုက်သမား
တို့၏ ရွာလမ်းကြောင်းထဲ ခေါင်းထိုး၍ တရွေ့ရွေ့ တိုးဝင်လာသည်။

တစ်ခုသော ခြေတံရှည်အိမ်တစ်လုံး ရှိနေသည့်ခြံဝတွင် ငြိမ်
ကနဲ ထိုးရပ်လိုက်သည်။

လောင်းကုတ်အကောင်းစားနှင့် လူရွယ်ကြီးသည် ကားနောက်
ခန်းက ဇစ်ဆွဲဆာလာအိတ်ကိုဆွဲ ကားပေါ်က ဆင်း၍ ခပ်ကျယ်ကျယ်
ပင် ကားတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

“ဂျိတ်...”

အိတ်ဆွဲရင်း ခြံထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ပါးစပ်ကလည်း ခပ်ကျယ်ကျယ်

ပင် လှမ်းအော်သည်။

“မောင်ထွေးရေ... မောင်ထွေးရှိလားဟေ့”

ဝက်စာကျွေးနေသော နော်ဂဲသာ ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်း၍ ကားရောလူရော ကြည့်နေသေးသည်။ ပြီးမှ ခြံအနောက်ဘက်သို့ ကုန်းအော်သည်။

“ကိုထွေး... ဝေး... ကိုထွေး၊ ဒီမှာ ဘယ်သူလာသလဲ လာကြည့်စမ်း၊ မြန်မြန်လာ... ဒီမှာ ဘယ်သူလဲ”

နွားနို့ညှစ်နေသော မောင်ထွေး ပုဆိုးတိုတို ပြင်ဝတ်၍ ပြေးထွက်လာရင်း...

“ဟာ... အစ်ကိုလေး... ကိုဘမင်း၊ အစ်ကိုလေး အစစ်ပါနော် ပေး... အိပ်ပေး”

“ဘမင်းပါကွ... တစ်မင်းပဲ ရှိတယ်... နှစ်မင်းမရှိဘူး”

“တောက်စားတင့်တယ်နေလိုက်တာ အစ်ကိုလေးရာ၊ လာ... အိမ်ပေါ်တက်”

ခြေတံရှည်အိမ်ပေါ် အစ်ကိုလေးအိတ်ကို ဆွဲ၍ မောင်ထွေး ပျာပျာသလဲ တက်ပြေးသည်။

နော်ဂဲသာလည်း ဗျတ်ကယ်ဗျတ်ကယ်နှင့် လက်ဆေး၍... နောက်က တက်လာသည်။

လိုအပ်သလို သပ်သပ်ခပ်ခပ် ရှိနေသော ဧည့်ခန်းလေးကို ဘမင်း ဝေ့ကြည့်လိုက်ရင်း...

“သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးပါလားကွ... ချမ်းမြေ့တဲ့ နေချင်စဖွယ် အိမ်လေးပဲ”

“အစ်ကိုလေး... ကျေးဇူးတွေပါခင်ဗျာ”

ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် မောင်ထွေးက သိန်းငါးဆယ်ကိစ္စ ရှင်းပြလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး ငါ့ကို အတော်နာကျင်နေတာကိုး၊ အေးပေါ့ကွာ ငါ့ကိုကလည်း မိုက်လုံးကြီးသလို ဖြစ်ခဲ့တာကိုး”

ပိုက်ဆံတစ်ထုပ် နော်ဂဲသာကို ပစ်ပေးရင်း...

“ကဲ... ညီမလေး စားဖို့သောက်ဖို့ပြင်၊ အစ်ကို တစ်နေကုန် ဒီမှာပဲ စခန်းချမယ်”

“အစ်ကိုလေး စိတ်ချမ်းသာသလို နေပါ၊ စားဖို့သောက်ဖို့ နော်ဂဲတို့ဆီမှာ အဆင်သင့် ခြံထွက် ကြက်၊ ဝက်၊ ဘဲ အကုန်ရှိပါတယ်၊ သောက်စရာသာ ဝယ်ရမှာပါ”

“ဒါဆို ဘာမှမဝယ်နဲ့တော့၊ ငါ အရက်မသောက်တာ နှစ်ပေါက်တော့မယ်၊ ကလေးတစ်ယောက် ရနေပြီဆို၊ ဘယ်သွားနေလဲ”

“ကျူရှင်လေ... သုံးတန်းလည်း ကျူရှင်တက်ရတယ် အစ်ကိုလေး”

“အဲ့ဒါ ကလေးမုန့်ဖိုးလို့ မှတ်လိုက်”

“ဒါဆို စကားပြောကြဦး၊ မိနော် စားဖို့သောက်ဖို့ ပြင်ချေဦးမယ်”

“အေး... အေး”

သူ့လောင်းကုတ်ချွတ်သည်။ မောင်ထွေးက တရိုတသေ ယူ၍ ချိတ်တွင် ချိတ်သည်။ နံရံရှိ သစ်သားချိတ်တွင် ချိတ်ရင်း...

“ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလိုအခြေအနေကို ရောက်သလဲ၊ လင်းစမ်းပါဦး အစ်ကိုလေးရယ်”

“ငါလည်း မွန်းကြပ်လွန်းလို့ မင်းကို မတွေ့တွေ့အောင် စုံစမ်းပြီး ရင်လာဖွင့်တာပဲ မောင်ထွေး”

မောင်ထွေးက ရေခဲသေတ္တာလေးထဲမှ ရေပုလင်းနှင့်ဖန်ခွက် ထုတ်လာသည်။

“မီးမမှန်တော့ သိပ်တော့ မအေးဘူး အစ်ကိုလေး”

ရေတစ်ခွက်သောက်ပြီးမှ...

“အေးကွာ... စားဝတ်နေရေးတဲ့၊ အစီအစဉ် မှားနေတယ်၊ နေစားဝတ်ရေးဖြစ်ရမှာ၊ လူဆိုတာ အတည်တကျ ကျောခင်းစရာအိမ် အရင်ဆုံး အရေးကြီးတာ၊ ပြီးမှ စားရေးကွ၊ စားရေးပြီးမှ ဝတ်ရေး

လာရမှာ၊

ငါ အစ်ကိုကြီးကို ကဏ္ဍကောစ လုပ်ရတာ အိမ်ပေါ်က ခဏ
ခဏ ဆင်းပြေးရတာ လိုမှာ ဘိုင်သေ ခြေကုတ်စခန်းတစ်ခု ရှိနေခဲ့လို့ကွ၊
အိမ်ကို လာလည်ဖူးလို့ မင်းသိပါတယ်၊ ငါ့ဘော်ဒါ ဇော်ဇော်
လေ”

“သိတယ် . . သိတယ် . . ဟိုခြောက်တောက်တောက် ချော
တောတော”

“အခြောက်မဟုတ်ဘူး . . . အင်မတန် မေတ္တာဓါတ် ရင့်ကျက်
တဲ့ သူတော်ကောင်း သူတော်စင်ကွ၊ ငါ အဲ့ဒါပြောပြချင်နေတာ . . .
ဒီလိုကွ”

ဖြစ်ကြောင်းလှန်စင်ကို အထိန်အဌာန် အပိုစာသား မပါဘဲ
အဖြစ်အတိုင်း သူရင်ဖွင့်ပြောပြလိုက်သည်။ မောင်ထွေး အလွန်စိတ်ဝင်
စားသွားသည်။

“မင်းစဉ်းစားကြည့်ကွာ . . . ငါဘာလုပ်လုပ် ဘယ်လိုနေနေ
ဘယ်လောက်မူးမူး ဘယ်လောက်ပွေးပွေး တစ်ချက်ကလေးတောင်
ငြိငြင်ဟန်တောင် မပြခဲ့တဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းဟာ ငါ့ကို ငြိငြင်သလို ဖြစ်လာ
တယ်၊ ငါက အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ ထမင်းမဲ့ဟင်းမဲ့ ဖြစ်ရတဲ့အထဲ လက်ထဲ ပိုက်ဆံ
က မရှိ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ကားကို ငါက အလိုက်ကမ်းဆုံးမသိ ယူသုံးပြီး
မူယာနဲ့ လွဲလို့ ဖီးလ်က ဖြစ်နေ၊ ပြန်လာတော့ တံခါးက ပိတ်လျက်သား
ကြီး၊ ပြီးတော့ သူ့ဖိုင်ထဲမှာ သူ့အစ်မရင်းနဲ့ငါ . . . ထားတော့ကွာ၊

သူက သူရေးတဲ့စာ သူ့စိတ်တွင်းသဘောထားကို ငါ မဖတ်ရ
သေးဘူးလဲဆိုရော ဝမ်းသာအားရ ကတိအထပ်အထပ် တောင်းပြီး
မီးရှို့ခိုင်းခဲ့တာ၊ ကတိအတိုင်း ငါမီးရှို့လိုက်ရင် ကောင်းသားကွာ၊ ငါ
ဒီလောက်ခံစားရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားကတိ ဖျက်ပြီး ငါ့ကိုက သွား
ဖတ်လိုက်မိတာ၊ ဖတ်မိမှပဲ သူ့ကို တစ်သက်လုံး မတွေ့ရဲလောက်
အောင် ငါ့လိပ်ပြာ ငါ့ရှက်ရတော့တာ . . .

သူကတော့ ခြေပြာပါတယ်၊ ငါစိတ်လိုက်မာန်ပါ ရေးမိတာတဲ့၊

ငါ မင်းကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူးတဲ့ . . .

ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲကွာ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာ၊
ဟူး . . .”

“အဲ့ . . အဲ့ဒီစာ အခုဘယ်မှာလဲဟင်၊ ကျွန် . . ကျွန်တော် ဖတ်
ကြည့်ချင်လိုက်တာဗျာ”

သူ ပိုက်ဆံအိတ်ခေါက်လေးထဲမှ တစ်စုံတစ်ခု ဆွဲထုတ်လိုက်
သည်။ မောင်ထွေးကို မပေးခင် သူ့ကိုယ်တိုင် တစ်ခါဖတ်ကြည့်လိုက်မိ
သည်။

‘မင်း’

မင်းဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မဟုတ်လား
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း မိမိဂုဏ်သိက္ခာကို
ဟီရီနဲ့ ဩတ္တပ္ပတရားနှစ်မျိုးနဲ့ စောင့်ရှောက်တယ်
ဟီရီ = မကောင်းမှုဒုစရိုက်ပြုရမည်ကို ရှက်ခြင်း
ဩတ္တပ္ပ = မကောင်းမှုဒုစရိုက်ပြုရမည်ကို ကြောက်ခြင်းတဲ့
မင်းမှာ နှစ်ခုစလုံး မရှိဘူး
File ဖွင့်ကြည့်လိုက်။
မမအယ်နီနဲ့ မင်းဖြစ်တာကို ငါမရှက်ဘူး၊ ဖိုမက်စွ
ဒါ သဘာဝတရား။
ကျေးဇူးရှင်တွေကို မျက်လှည့်ပြပြီး မင်းရိုက်စားလုပ်သွားတာ
ငါရှက်တယ်၊ သိန်းခြောက်ဆယ်ကို ငါမနှံ့မျောဘူး၊
ငါ . . မမ မသိအောင် ဖုန်း memory ဖျက်လိုက်ရတယ်၊
ငါ့အပေါင်းအသင်း အဲ့လိုလုပ်တာ မမသိမှာ ငါ့ရှက်လို့၊
ငါ မင်းကို ကြောက်တယ်။

ဇော်ဇော်’

“ဟာ . . . အစ်ကိုလေး လဲသေလိုက်ဖို့ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

၁၆၂ နတ်ရွာစိုး

“လဲသေတာထက် ဆိုးတာပေါ့ကွာ၊ ရှင်လျက်နဲ့ သေနေတဲ့ ဘဝထဲကို ဂျမ်းစိုက်ဆင်းလိုက်ရတာလေ”

“ငါ အကူအကယ်မဲ့ ထွက်ပေါက်ပိတ်မိနေချိန်မှာ အဲဒီတံခါး လာခေါက်တဲ့ဧည့်သည်က ငါ့ကို အလွယ်တကူ သိမ်းပိုက်သွားတာပဲ လေ၊ ပထမတော့ အလိုအလျောက် ထွက်ပေါက်တွေ့ပြန်ပဟဆိုပြီး အိတ်ဆွဲလို့ သူ့ကားနဲ့ ပါသွားမိတာ။

သူ့ယောက်ျားဆုံးကတည်းက မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိတဲ့ အသက် သခင်လေး ငါ့ကို မြေလှန်ရှာခဲ့တာတဲ့၊ ဖြစ်ချင်တော့...

ခင်သူဇာက မမအယ်နီရဲ့ဘော်ဒါအရင်းလေ၊ ဟိုကနေ မမ အယ်နီက အင်တာနက်နဲ့ K.T.V ချစ်ခန်းကြိုက်ခန်းကို လှမ်းကြွားသတဲ့၊

အဲသမှာ မမခင်သူဇာက ငါ့ကို ဖမ်းမိသွားတာ၊ သူနဲ့ငါ ယူပြီးမှ ငါ့ကို ဖွင့်ပြောတာ”

“ဟာ... အစ်ကိုလေးဟာက အတွင်းသိ မဟုတ်ရင် လုပ်ကြံ ဇာတ်လမ်းကြီးလို့ပဲ”

“မင်း ပိုတောင်အံ့ဩသွားဦးမယ်၊ ငါချစ်တဲ့ခင်မူယာဟာ အခု ငါ့မိန်းမကြီး ခင်သူဇာရဲ့ညီမအရင်း ဟေ့ကောင်”

“ဗျာ... အစ်ကို”

“ငါ အိမ်ပေါ်လည်း ရောက်ရော... ခင်မူယာ တချိုးတည်း ပျောက်သွားလိုက်တာ စစ်ကိုင်းချောင်က ပြန်ပေါ်လာတယ်၊ သီလရှင် ဝတ်နဲ့”

“ဖြစ်ရလေ...”

“ကဲ... မင်းအာစရိကို ငါတွေ့ခဲ့ပြီးပြီ၊ ငါပေးတဲ့ငွေသိန်းနှစ်ရာ လည်း မယူဘူး၊ တီကောင်ဆားပက်သလိုပဲ ဆက်ဆံလိုက်တယ်၊ မင်း အာစရိအကြောင်း ပြောပြပါဦး”

“တိုတိုပဲ ပြောရရင် မယားလေးကို အကုန်ပုံအပ်တယ်လေ၊ စာရင်းဇယားကိုမရှိ ချစ်တာ ချစ်တာ၊ ဟိုက နှစ်လုံးရောဂါ အဒေါ်ဆီက ကူးစက်ပါလာတာလေ၊ အဒေါ်ပါ အိမ်ရောင်းဆိုင်ပြုတ်မို့ အိမ်ပေါ်

လိပ်ပြာခြုံတဲ့စောင့် ၁၆၃

ခေါ်တင်ထားတော့ ရှိသမျှစည်းစိမ် ပြောင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် နှစ် ယောက်စလုံးကို သက်သေသက္ကာယနဲ့ အမှန်တရား ဘက်တော်သား ပီပီ ထောင်ချပစ်တာပဲ၊

အာစရိပဲ... နည်းတဲ့သိက္ခာသမာဓိလား၊ နည်းတဲ့သတ္တိလား ဗျာ၊ ထောင်က ထွက်တော့ လက်ဗလာ အာစရိဆီ ဘယ်ကပ်တော့မှာ လဲ၊ အာစရိ တိုက်ခန်းပါ ရောင်းပြီး သူတို့အကြွေး ဆပ်လိုက်ရပြီလေ”

“အစ်ကိုလေး... ကိုထွေး ထမင်းအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီရှင့်”

“မောင်ထွေး... အစ်ကိုကြီးက ငါ့ပိုက်ဆံပေးရင် ယူမှာ မဟုတ်ဘူး သေချာတယ်ဆိုတော့၊ ဒီလိုလုပ်မယ်ကွာ... ”

“အကောင်းဆုံးအကြံပဲ အစ်ကိုလေး၊ မောင်ထွေး အားတက် သရော ကူညီမယ်... စိတ်ချ”

ခြေတံရှည်အိမ်အောက်မှ ချောင်းနားထောင်နေသည့် လူတစ် ယောက် ထွက်ခွာသွားသည်ကို ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ကြ။

ဇာတ်သိမ်း

တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ...

“အာစရိ... ဗျို... အာစရိ ဒီမှာ ကျွန်တော် စိန်တစ်လုံး သရက်ပင်ပျိုတွေ ရလာတယ်”

“ဟုတ်လား... ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ အဟေး... သူငယ် တန်း ဖတ်စာအုပ်ထဲက အဖြစ်လေး သတိရသေးသကွ၊

သရက်ပင်ပျို စိုက်နေတဲ့အဘိုးအိုကို ကလေးတစ်ယောက်က မေးတာလေ၊ အဘိုးတဲ့ ဒီသရက်ပင်အသီး အဖိုးစားရမယ် ထင်သေးလို့ လားတဲ့၊ အဖိုးပြန်ပြောတာ လွှတ်လှတယ်ကွ၊

ဟိုးက သရက်ပင်ကြီးတွေ ငါ့အဖိုးစိုက်ခဲ့လို့ ငါ့အခုစားနေရ တာတဲ့၊ အင်မတန်လှတဲ့ အက်ဆေးပဲ၊ ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ် ရေးခဲ့တာ”

“ဒီစိန်တစ်လုံးက နည်းပညာအသစ်နဲ့ ခေတ်မီသရက်မျိုး အာစရိရဲ့ တစ်နှစ်ကျော်ရင် သီးတယ်၊ အာစရိ စားသွားရမှာပါ”

မောင်ထွေး ပေါက်ပြားနှင့် မြေတူးသည်။

“ဒုတ်. . .”

“ဟာ. . . အာစရိ ဘာလဲ မသိဘူး၊ ရော့. . . ဆက်တူးကြည့်

ပါဦး”

မကြာခင် သေတ္တာဟောင်းတစ်လုံး ပေါ်လာ၏။ သော့နှင့် ပတ္တာကို ကလပ်၍ ဖွင့်လိုက်သောအခါ. . .

“ဟာ. . . ရွှေမကျည်းတောင့်တွေ အာစရိ”

တဲအတွင်းသို့ တဘက်နှင့် အုပ်၍ယူလာခဲ့ကြသည်။ ဦးဘတူ သည် ခဏတာ ငေးငိုင်နေပြီးမှ. . .

“ဒီမြေကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သူတွေရဲ့ရာဇဝင်ကို နောက်ကြောင်းပြန် လိုက်ရမယ် မောင်ထွေး”

“ဘာကိစ္စ လိုက်ရမှာလဲ အာစရိရ”

“ဟ. . . ဒီရွှေတွေဟာ မူရင်းပိုင်ဆိုင်သူ ရှိရမယ်လေ၊ အဲဒီလူ ဟာ သမ္မာအာဇီဝနဲ့ ရထားတာလား၊ မတရား ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက် ရထား တာလား၊ အာဏာနဲ့ သိမ်းပိုက်ထားတာလား၊ ဒါကို ဖော်ရမှာပေါ့”

“ဟာ. . . အာစရိရာ၊ ဘယ်သူ ဘယ်လိုပဲ ရခဲ့ရခဲ့ အခုဟာက ကိုယ်နဲ့ထိုက်လို့ ကိုယ်ရတာပဲ”

“အဲဒါက မင်းရဲ့တစ်လက်မတောင် ဇောက်မနက်တဲ့ အတွေး၊ ဒီရွှေဟာ မြုပ်နှံတဲ့လူ ရှိလို့ ပြန်ပေါ်လာတာလေ၊

မြုပ်သူဟာ လူကောင်းလား လူဆိုးလား ဒါသိမှဖြစ်မှာပေါ့”

မောင်ထွေးခေါင်းကို တွင်တွင်ရမ်းရင်း. . .

“ဒါဟာ ရှေးဟောင်းသေတ္တာလေ အာစရိ၊ ရွှေကလည်း ရှေး ဟောင်းရွှေ၊ အမှန်တရားကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ အာစရိကို နတ်ကောင်းနတ် မြတ်တွေ စောင်မတာ၊ မပူမပင် တရားအားထုတ်နိုင်အောင် ကူညီတာ”

“ဟေ့ကောင်. . . တရားရှာ ကိုယ်မှာတွေ့တဲ့၊ စိတ်နှင့်ခန္ဓာမှာ

သာ တရားရှာရတာ၊ ရွှေမှာရှာလို့ကတော့ လောဘပဲ တွေ့လိမ့်မယ်၊

ငါ့အသက်ကြီးပြီ၊ သေခါနီးနေပြီ၊ တစ်သက်လုံး လုံလာတဲ့ ငါ့လိပ်ပြာကို ငါ့သိက္ခာကို ငါ့စည်းကို ခုနေကျမှ တစ်လက်မမှ နောက် ဆုတ်မပေးနိုင်ဘူး”

“အာစရိ အသက်ကြီးပါပြီ၊ ဒီရွှေရောင်းပြီး ကျောင်းဆောက် မလား၊ ဘုရားတည်မလား၊ ဗုဒ္ဓဂါယာ သွားမလား၊ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ဘာဝနာပွားပြီး အေးအေးလူလူ သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်ပါ အာစရိ ရယ်၊ တကယ်လို့ ပိုင်ရှင်မပေါ်ရင်ကော”

“ပိုင်ရှင်မပေါ်ရင် နိုင်ငံတော်ဘဏ္ဍာပေါ့ကွ၊ ဒါ ပြည်သူ့ကောင်း တစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်ပဲ မောင်ထွေး၊ နှစ်ခါမပြောဘူး ငါမောတယ်. . . အဟွတ်. . . အဟွတ်”

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

BURMESE
CLASSIC

သူ့ အာစရိကို ထပ်မံနားချရန် နောက်နေ့မနက်စောစော မောင်ထွေး ပန်းစိုက်မြေတယ်ထဲ ဝင်သွားသောအခါ အသက်ရှူရပ်နေ သော ဦးဘတူရုပ်အလောင်းကို အထိတ်တလန့် မြင်တွေ့လိုက်ရလေ သည်။

ရပ်ရွာလူကြီးများနှင့် ရဲများ ရောက်ရှိလာသောအခါ မူခင်းစစ်

၁၆၈ နတ်ရွာနီး

အရာရှိက...

“ရုန်းကန်ထားပုံ ရတယ်၊ တစ်ခုခုကို မေးမရလို့ ခေါင်းအုံးနဲ့
ဖိသတ်ပြီး လိုချင်တာကို ရှာထားတဲ့လက္ခဏာတွေ တွေ့ရတယ်”

ဟူ၍ မှတ်ချက်ပေး၏။

မကြာခင် သေဆုံးသူ၏တစ်ဦးတည်းသောညီဖြစ်သူ ကိုဘမင်း
ရောက်ရှိလာလေသည်။ ရုပ်အလောင်းအောက်ရှိ မြေသား အနည်းငယ်
ပွနေသဖြင့် တူးဖော်ကြည့်သောအခါ ရွှေသေတ္တာလေး တွေ့ရှိ၍ ရှာဖွေ
ပုံစံ၊ သက်သေလက်မှတ်များနှင့် စနစ်တကျ သိမ်းဆည်း၍ အလောင်း
ကိုပါ စစ်ဆေးရန် တင်ဆောင်သွားကြလေသည်။

မောင်ထွေးနှင့်ဘမင်း နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်သောအခါ
ဘမင်းရော မောင်ထွေးပါ ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးဖြစ်ကြသည်။

၂၅. ၂၅. ၂၅.

နောက်ဆုံး၌...

“မောင်ထွေး... အစ်ကိုကြီးကို ပေးဖို့ကြိုးစားတဲ့ငွေတွေဟာ
ငါ ကားဝယ်ရောင်း လုပ်ရာက မြတ်စွန်းတဲ့ငွေတွေကွ၊ သမ္မာအာဇီဝပါပဲ၊
ဒါပေမယ့် အရင်းအနှီး စလုပ်တဲ့ငွေက သူဌေးမကြီးရဲ့ပိုင်းလုံး လင်ငယ်
လေးဘဝနဲ့ လိပ်ပြာမလုံမခြုံ ရထားတဲ့ ငွေရင်းနှီးဖြစ်နေတယ်၊ ငါဟာ

လိပ်ပြာခြုံတဲ့တောင် ၁၆၉

သူဌေးလေးတစ်ယောက်လို စားသောက်သုံးဖြုန်းနေနိုင်ပေမယ့် ပတ်
ဝန်းကျင်ရဲ့ရိုးရိုးသားသားအကြည့်မှာတောင် ငါ လိပ်ပြာမလုံခဲ့ဘူးကွာ၊
အမြဲတမ်း သိမ်ငယ်နေခဲ့ရတယ်၊ ခုလဲ သိပ်လိပ်ပြာလုံတဲ့ ငါ့အစ်ကိုကြီး
ငါ့ပယောဂနဲ့ လိပ်ပြာလွင့်ခဲ့ရပြီ၊ အားလုံးကို စွန့်ပြီး ငါ တစ်ခုပဲ လုပ်စရာ
ရှိတော့တယ်”

‘ပါးနပ်သူ’ တို့၏သဏ္ဌာန်ဝယ်၊ တစ်ဖက်သား ကျအောင်
ဟန်ပန်လေသံဆောင်တတ် ပြောတတ် ဟောတတ်သောဉာဏ်၊
အခိုးအဝှက်ဉာဏ်၊ အလိမ်ဉာဏ်၊ ပီရိယာယ်မာယာဉာဏ်များ
ရှိ၏။ ထိုဉာဏ်မျိုးသည် ပညာစစ်မဟုတ်။

ဝဉ္ဇနာပညာတုသာဖြစ်သည်။ (ဝဉ္ဇနာ=သူတစ်ပါးကို လှည့်
စားနိုင်သော၊ ပညာ=အသိ)

ဝဉ္ဇနာပညာသည် ထုံထိုင်းပျင်းအသူတို့မှာ မရှိ။ နဂိုက
ပညာအစစ်အမှန်ခါတ်ခံပါသူ၊ ဗဟုသုတ များသူတို့၌သာ...
ဖြစ်တည်နိုင်ပေသည်။

အစစ်အမှန်ပညာက ပညာတုအား ပကတူပနိဿယခေါ်
ပဋ္ဌာန်းပစ္စည်းဖြင့် ကျေးဇူးပြုသည်ဟု ဆိုလိုသည်။

ထို့ကြောင့် ပင်ကိုယ်ထက်မြက်သူတို့မှာ ကောင်းသော
လုပ်ငန်း ကုသိုလ်လမ်း၌ အမြင့်ဆုံးအတန်းသို့ ရောက်အောင်
စွမ်းနိုင်ကြသကဲ့သို့ မကောင်းလုပ်ငန်း၊ အကုသိုလ်လမ်း၌လည်း
ကမ်းကုန်၊ လမ်းကုန်၊ အစွမ်းကုန် ဆိုးသွမ်းနိုင်ကြလေသည်။

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ
ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာကျမ်း

၁၇၀ နတ်ရွာမိုး

“ရိုးသားခြင်းဟာ ဘဝမှာ အရတော့ နည်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်သက်လုံး လိပ်ပြာလုံတယ်ကွ”

ဦးဘတူ
ရှေ့နေကြီး

“ငါက ပါးနပ်သူ ဝဋ္ဋနပညာရှိပေါ့ကွာ၊ ငါ့ကားထဲမှာ ပရိက္ခရာ ရှစ်ပါး ပါတယ်၊ လှူဖွယ်ပစ္စည်းလည်း အပြည့်ပဲ၊ အဆိုးဆုံးတွေလည်း ကမ်းကုန်ပြီ၊ အကုသိုလ်လမ်း ကုန်ပြီဆိုတော့ကာ.. ကုသိုလ်လမ်းကို မင်းမောင်းပို့ပေတော့ မောင်ထွေး”

“ဘယ်ကိုမောင်းရမလဲ အစ်ကိုလေး!”

မောင်းခိုင်းမည့်နေရာကို အတွင်းသိမ့် သိသော်လည်း တမင် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“စစ်ကိုင်းချောင်ပေါ့ကွာ.. ဒါပဲရှိတာ”

ခင်မူယာကို ခေါင်းတုံးလေးနှင့် လှမ်းမြင်လိုက်၍ ပုထုဇဉ်ပီပီ မောင်ထွေး ဂီယာသွင်းရင်း ပြုံးလိုက်မိသေးတော့..။

ဖရဏာပိတိဝွမ်းဆီထိကြပါစေ

၃၀.၆.၂၀၀၉

အောင်မြင်စာပေ

အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထု
အသစ်စက်စက်

အရံထိုင်ခုံပေါ်က

နှလုံးသား
နှလုံးသား

BURMESE
CLASSIC
.com

ငါ့ကယ် ခဏလေးပါကွာ၊
ခင်းခြင်ထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့
ငါ့ရဲအဖြစ်ကို.....
အထိအတွေ့နဲ့.....
ခဏလေးရောက်သွား
တာပါ၊ အဲဒီခဏလေး
အထဲ...ခုလို တစ္ဆေ
ခြောက်ခဲနေရတာပဲ။
(နေမင်းထက်)

လက်ခုပ်ဆိုတာ နှစ်ဖက်တီးမှ
မြည်တာမျိုးပါ၊ အများကြီးလည်း
မမျှော်လင့်ပါဘူး၊ ရှင့်ဘဝရဲ့.....
တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းလောက် ဖြစ်ချင်
တာတစ်ခုပါပဲ။
(မိုးမခ)

ကျွန်မတို့ မိသားစုကို
နောက်ထပ် မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊
ကျွန်မယောက်ျားကို ထပ်ပြီး
မြို့ဆွယ်ပတ်သက်နေမယ်
ဆိုရင် ကျွန်မတို့ယဉ်ကျေးမှု
သတ်ပစ်မယ်။
(အိန်ဒို)